EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

Gangsterul

Capitolul I.

Tony Perely nu era „yellow”1, nici în faţa propriei judecăţi nici după aprecierile altora, mult mai exigenţi.

Nu e loial să „ciripeşti” la poliţie (şi nici sănătos, când poliţiştii sunt cumpăraţi), dar se poate discuta cu cei deopotrivă cu tine; ba chiar o poţi face în gura mare, dacă ai mai fost cumva şi nedreptăţit.

Nu e loial să „dai” poliţiei pe unul dintr-ai tăi, în afara cazului când individul e „yellow”; ba chiar nici atunci.

Singura soluţie onorabilă, în acest caz, o să-l iei undeva mai de-o parte, să-i spui o poveste despre bine şi rău şi… să-i cam faci felul…

Fermierii îngroziţi, descoperind în zori cenuşii de zi, la vreo margine de câmp, cadavre despuiate şi împănate cu gloanţe, puteau să se scandalizeze până la isterie. Nu conta, treaba lor!

Faptele erau fapte; acesta era genul de justiţie la care se recurgea în tot Vestul şi chiar într-o parte din centrul ţării. Obişnuinţa e a doua natură, mai ales când convine…

Să luăm exemplul lui Gallway Roşcovanul.

Individul practicase toate meseriile condamnabile şi comisese tot ceea ce se poate comite în materie de încălcare a legilor şi delicvenţă. Fusese, pe rând, sau în acelaşi timp, spărgător, hoţ de buzunare, patron de localuri deocheate şi multe, multe altele. În urma acestui amestec de îndeletniciri de excepţie, parvenise la cea de „bootlegger”. Contrabanda cu alcool îi adusese mai multă bogăţie decât visase vreodată şi, ca urmare, o existenţă confortabilă, un soi de imunitate contra arestărilor, precum

şi amiciţia unor tipi… mai degrabă energici… Dar succesul urcă repede la cap, iar Gallway nu-i poate rezista; devine flecar, certăreţ şi ranchiunos şi, infinit mai grav, ia obiceiul de a priza „pudră albă”.

Angelo Vérona, elegantul şef de stat-major al bandei, a trebuit să-i spună, deschis, într-o zi:

— Ascultă, Roşcatule! Dacă aş fi în locul tău, aş termina cu prizatul. Tony n-admite praf de coco prin maşinărie. E suficient ca poliţiştii să „prelucreze” un pic pe vreunul dintre amicii tăi de viciu ca să fii „dat în gât”.

Figura dezagreabilă a Roşcatului se strâmbă într-un rictus care se voia zâmbet:

— Ah! adevărat? zise.

Angelo făcu un gest de afirmare, fixându-l pe avorton cu ochii săi mari, de culoare brună.

— Zăpada” n-a făcut bine nimănui. Îţi dă, pentru moment, impresia că eşti mai mare decât „Immeuble Wrigley”, dar cum îi trece efectul redevii exact ceea ce eşti: un rahat. E chiar aşa cum îţi spun…!

Gallaway se întâlnea des cu un prieten, un anume Mose Lesson, care practica, atunci când avea chef, meseria de mecanic.

Gusturile comune, de cel mai jos nivel, îi făceau să se simtă în largul lor mai mult prin murdăria şi atmosfera viciată din unele stabilimente deocheate, decât în restaurantele de lux, la modă.

Mose Lesson făcuse o descoperire cu urmări capitale în viaţa lui Tony Perelli. Mose era o hahaleră fără bani, linguşitor şi parazit. Pentru el, Roşcovanul, era cel mai mare dintre cei mai mari traficanţi de alcool, adică un tip din clasa proprietarilor de automobile şi cămăşi de mătase. Avea pentru prietenul său bogat atenţii ca de la supus la monarh. Se aflau, cu aperitivele în faţă, într-un bar al bandei când Mose, la fel de vulgar la spirit ca şi la trup, îi făcu amicului său o propunere, după ce, mai înainte, îi

dăduse nişte informaţii confidenţiale. Roşcatul scutură din cap:

— Chinezoaicele nu mă interesează, zise. Ascultă, există în oraş o fată care e nebună după mine. E fiica lui Joe Enrico. Nu i-am dat nici o atenţie. Vezi, aşa sunt eu, Mose.

— Evident… făcu Mose.

Mose îi dăduse atenţie, şi-ncă cum! lui Minn Lee. O înâlnea mereu pe scările unui imobil trist, cu garsoniere mobilate, în care locuia. Era chinezoaică, dar o chinezoaică încântătoare. Micuţă, subţirică şi fină, avea nişte mâini minuscule, albe, admirabile. Ochii îi erau căprui, un pic migdalaţi, iar gura, un boboc de trandafir. Numai privindu-i pielea satinată aveai impresia că-i simţi căldura şi frăgezimea. Spre deosebire de celelalte din rasa ei, nu avea părul negru de jad, ci de un albastru foarte închis, cu reflexe metalice.

Obişnuia să-i adreseze un surâs din colţul gurii. Când încercase s-o angajeze într-o conversaţie, nu întâmpinase nici o dificultate: era o fiinţă simplă, liniştită, gata oricând să răspundă cu amabilitate cuiva. Căsătorită cu un artist – un pictor foarte bolnav – ea însăşi desena modele pentru reviste şi cataloage de modă ca să mai câştige un ban…

Stânjenit de purtarea ei cinstită şi demnă, Mose nu găsea ocazia potrivită pentru a aduce discuţia pe făgaşul pe care îl dorea. Totuşi într-o zi, când i-a cerut să ia masa cu el, la un restaurant şic din oraş, Minn Lee s-a arătat surprinsă, dar nu indignată.

— Soţul meu e bolnav, a răspuns ea, nu pot să-l las singur.

— Se rezolvă, Frumuseţe! Aranjez eu, găsesc o femeie care să stea cu el cât lipseşti tu.

Ea scutură energic din cap. Încercă cu stângăcie să-i prindă mâna, dar femeia făcu un pas înapoi şi fugi pe scări.

De atunci îl evita. O suspecta că îl aşteaptă să plece de-acasă şi abia după aceea făcea cumpărături. Pentru ca să verifice lucrurile, într-o dimineaţă ieşi mai devreme din casă

şi se postă în colţul străzii. Aproape imediat apăru şi ea. Îi tăie hotărât drumul:

— Hello, figură îngerească, i se adresă, ce ţi-ai pus în căpuşorul ăla?… Să mă eviţi?

Prea onestă pentru a nega, ea încercă să-l ocolească, dar bărbatul o prinse brutal de umăr:

— Aşteaptă un minut.

Ar mai fi spus cu siguranţă şi altceva, dacă un pumn osos nu l-ar fi lovit între omoplaţi, nu prea tare, dar suficient ca să-l simtă. Întors dintr-o mişcare, Mose întâlni o pereche de ochi de un albastru dur, care îl priveau cu un soi de răceală necruţătoare… nişte ochi pe care avea motive întemeiate să-i deteste.

Sergentul Harrigan, de la Biroul de Poliţie, a fost şi laconic şi direct:

— Ascultă, fă-mi plăcerea, las-o în pace pe micuţa chine zoaică şi zi-mi povestea vieţii tale de ieri încoace, cea care a început aseară pe la cinci şi s-a sfârşit când ai intrat în scutece.

Minn Lee fugi ca o turturică speriată şi se pierdu în mulţime.

— Dar, d-le Harrigan, nu pricep ce vreţi să spuneţi…

Vocea îi devenise umilă, aproape plângătoare.

— Cineva a „înţepat” un tip lângă Parcul Central, i-a luat trei sute de dolari şi ceasul lăsându-l grămadă la marginea trotuarului.

— Dar, d-le Harrigan, eu m-am culcat la ora zece…

— Eşti un mincinos! Ai fost văzut lângă Parcul Central, pe la nouă, şi la Hipodrom, pe la doisprezece…

Poliţiştii i-au percheziţionat mai întâi camera, nu l-au uitat nici pe el. Toată ziua a fost purtat pe drumuri; de la sediul poliţiei la comisariat; de la comisariat la spitalul unde fusese internat cetăţeanul rănit şi jefuit, etc. N-a putut fi identificat şi nici altă dovadă nu s-a găsit, drept care, seara, Mose era liber, uşurat, dar plin de ranchiună.

Aventurile lui Mose o tulburau pe Minn Lee. Artistul muribund o întrebă, de pe patul de suferinţă, pe unde-i umblă minţile de i-a gătit supă de carne într-o zi de vineri…

Înainte de boală nu crezuse în nici un dumnezeu; dimpotrivă, acorda întregul său sprijin unei şcoli de ateism care denigra violent atributele Divinităţii. După declanşarea bolii, însă, îi ceruse soţiei să distrugă caricaturile cu subiecte din obiceiurile religioase ale locuitorilor din Chicago şi a felului lor de a considera lucrurile Cereşti. Tot atunci i-a mai cerut să distrugă nişte nuduri şi gravuri obscene care decorau pereţii camerei. Pe Minn Lee n-o încercase nici bucuria, nici părerea de rău. Desenele acelea nu reprezentase nimic pentru ea, nu-i spuseseră nimic. Soţul său, John Waite, era un artist mediocru. Niciodată nu-şi imaginase că-n spiritul lui mocneşte vreo scânteie de geniu, sau vreun germene de imoralitate. În lucrările sale perspectiva era plată şi culorile terne. Nu avea deloc simţul desenului.

Dar omul era bărbatul ei şi asta era totul. Viaţa, soarta, îi unise şi asta era suficient pentru a justifica o înţelegere care putea trece drept dragoste. Pe de altă parte, nu exista nici o raţiune pentru care ea ar fi trebuit să-l admire. Totuşi, fără să-l iubească, avea pentru el un respect profund…

Acum, murea. Medicul neamţ fusese explicit: mai avea de trăit trei sau, cel mult, patru luni. În ultimul timp îi vizita şi un preot; un om cu suflet bun pe care nu-l deranja prezenţa lui Minn Lee, de altă religie. Vorbea cu multă căldură umană. Şi el se pronunţase: trei luni…

Cu un etaj mai sus trăia un bătrân a cărui sănătate nu era mai bună decât a pictorului. Omul se numea Peter Melachini şi fusese muzician. Nu era sărac, dar hotărâse să-şi sfârşească zilele în garsoniera în care îşi trăise o mare parte din viaţă. Bătrânii nu-şi schimbă uşor locuinţa, nici chiar când îşi pot permite una mai confortabilă.

Femeia instalatorului, o nespălată, o asigurase pe Minn Lee că moşneagul se afla sub protecţia unei persoane

importante, a unuia care făcea parte din lumea „bootleggers”-ilor.

— Puteţi să înţelegeţi aşa ceva, d-nă Waite? Acest gentleman i-a oferit d-lui Melachini posibilitatea de a se instala într-o casă magnifică, pe coastă, angajându-se să plătească el totul… Moşul l-a refuzat, zicând că va rămâne în casa lui şi că va muri în oraşul în care s-a născut. E sonat…!

Din când în când, magnatul îl vizita pe bătrân. Pe neaşteptate, în stradă, apăreau bărbaţi supli, cu feţe bronzate şi bine îmbrăcaţi. De după perdele, ochi arzând de curiozitate îi urmăreau întotdeauna. „Ce viaţă teribilă duceau oamenii ăştia cu pistoale, mai toţi destinaţi glonţului! Dar şi cât câştigau numai într-o săptămână!…” îşi ziceau.

Apărea apoi o maşină neagră din care coborau trei inşi; primul intra în clădire, urma al doilea şi, în sfârşit, ultimul. Magnatul, întotdeauna al doilea, urca direct, în garsoniera lui Melachini, după ce lua, din mâinile unui acolit al său, un paner cu fructe.

— Hello, Peter! Uite câte ceva… prietene, îi zicea el cu ochii umezi, bolnavului.

Făcuseră parte amândoi din aceeaşi orchestră, la „Cosmolino”. Tony Perelli îl iubea pe bătrân; erau, şi unul şi altul, de viţă veche siciliană, dintr-un sat de pe lângă Palermo.

Minn Lee şi Tony Perelli s-au întâlnit, prima dată, din întâmplare, pe scară. Nu era înalt, dar avea o ţinută foarte demnă. Faţa lui cărnoasă era „luminată” de nişte ochi negri care reflectau permanent un soi de ironie sprinţară. Îmbrăcămintea îi era impecabilă, iar haina întredeschisă lăsa să se vadă catarama din aur, bătut cu diamante, a curelei. I-a zâmbit cald, iar ea i-a răspuns reţinut, dar a apucat să remarce că omul se uitase lung în urma ei.

Cum boala bătrânului Melachini se agrava tot mai mult, Perelli a trebuit să-l viziteze mai des, acest lucru având ca

urmare firească o nouă întâlnire cu Minn Lee. La fel de firesc au intrat în vorbă. Părea un om bun, foarte politicos, cu o viziune originală asupra existenţei. A reuşit chiar s-o facă să râdă. Nici vorbă de complimente în doi peri sau gesturi necuviincioase. A doua zi, un comisionar i-a adus fructe şi flori, însoţite de un cartonaş pe care se imprimase cu litere pretenţioase: „Din partea lui Tony Perelli”. Minn Lee le-a primit cu naturaleţe, fără să pară surprinsă; la urma urmei munca de contrabandist nu i se părea mai puţin onorabilă decât arta specială a lui John Waite. De ce ar fi trebuit să facă nazuri?

A treia oară nu s-au mai întâlnit întâmplător; Perelli i-a ciocănit în uşă. Venise în vizită. Waite dormea. L-a primit cu un lejer sentiment de jenă.

— Doarme, făcu el. Bine. L-am consultat pe doctor. Îi recomandă aerosolii de pe coastă… Bătrânul Peter ar trebui să meargă şi el acolo, dar nu vrea. Ascultă, doamnă Waite, dacă o numai o chestiune de bani…

Femeia clătină din cap.

— Nu, domnule Perelli. Nu poate accepta bani, pentru că nu i-ar putea restitui onorabil niciodată.

Pentru situaţia lor folosea poate prea mult cuvântul „onorabil”.

John Waite a murit o săptămână mai târziu. S-a stins în linişte, fără a necăji pe nimeni. După înmormântare, Minn a avut unele încurcături cu autorităţile care nu înţelegeau de ce poartă alt nume decât cel al decedatului. Le-a lămurit, i-a scris mamei sale, apoi s-a apucat să-şi caute o slujbă. Nu-şi prea făcea probleme în privinţa asta; avea o diplomă de la Universitatea din Columbia şi, pe baza ei, mai câştigase deja până la douăzeci şi şapte de dolari pe săptămână, desenând modele pentru un magazin feminin deochiat, dar dorea să încerce şi altceva mai uşor.

Află că un restaurant chinezesc are nevoie de ospătăriţe şi îi scrise patronului, Che-Foo Song, rugându-l să-i acorde un

loc. N-a apucat să primească răspuns; mai înainte s-a înfiinţat Mose Lesson cu o propunere…!

Bătrânul italian tocmai murise şi se întâmplase ca, în noaptea aceea, Tony Perelli să se afle în garsoniera lui. Venise pe jos, discret, urmat de gorilele sale, pentru a inventaria personal lucrurile prietenului mort. Peter mai avea în Italia nişte nepoţi şi Perelli dorea să le trimită acestora tot ceea ce rămăsese de pe urma lui, amintirile de familie, în mod deosebit. Se strecurase pe scări, fără a fi fost observat de cineva.

La ora aceea imobilul era încă foarte zgomotos. Laski, polak-ul, care avea ambiţia să devină campionul lumii la tobe, făcea un vacarm teribil, aducându-şi, ca de obicei, colocatarii la marginea disperării. Mulţi susţineau că tocmai aceste tobe scurtaseră serios viaţa lui John Waite, că pictorul îşi căutase în moarte un refugiu împotriva lor…

Perelli, obişnuit cu orchestrele zgomotoase din localurile sale, îşi sfârşea liniştit inspecţia, fără a bănui ce se întâmplă în camera de dedesubt.

Minn Lee, palidă, cu trăsăturile contractate, se zbătea în braţele lui Lesson care încerca s-o imobilizeze.

— Mititico, gâfâi el, poţi să fii sigură; pe cuvântul meu… o să ne distrăm nemaipomenit! Zău, sunt nebun după tine…

Lupta era inegală, dar ea lupta; simţea nevoia să lupte…

Coborând, Tony tocmai traversa palierul din faţa uşii ei când i-a auzit ţipătul. N-a stat pe gânduri, a năvălit înăuntru.

— Hei! tu ăla, ce-ţi trebuie? s-a răstit el.

Vânăt de furie şi ură, Mose nu era capabil să scoată nici un cuvânt, făcea doar grimase scârboase spre intrus.

Vocea lui Perelli răsună din nou, metalică, rece, fără patimă:

— Hai, şterge-o…!

— S-o şterg? Sigur, am s-o fac, dar nu din cauza unui afurisit de sicilian, îşi regăsi el graiul, în timp ce pumnul îi şi pornise spre maxilarul lui Tony, care îl evită cu agilitate.

Locatarii din apartamentele vecine trebuie să fi auzit ceva ca o bătaie de tobă un pic mai puternică şi oarecum în afara ritmului…

Tony ţinea pistolul fumegând la înălţimea centurii, dar un al doilea foc nu mai era necesar; Mose era terminat. Se agăţă o secundă de bara patului, apoi alunecă pe podea. Minn Lee privea speriată când spre cadavru, când spre cel care trăsese. A înţeles repede: destinul său fusese hotărât.

— Pune ceva pe tine şi hai, i se adresă cu blândeţe Perelli.

Nu se înşelase. Oricare ar fi fost împrejurările şi tonul cu care omul din faţa ei şi-ar fi pronunţat ordinele, acestea n-ar fi putut trece niciodată drept rugăminţi. Se supuse. Ieşiră în stradă şi se îndreptară spre maşina care îi aştepta, câteva sute de metri mai încolo. În urma lor, oamenii lui Perelli se ocupau de cadavrul satirului, cu experienţa profesioniştilor îndelung exersaţi. Nimeni nu-şi făcea probleme pentru urmări; situaţia era departe de a fi extraordinară. Două zile mai târziu, un căruţaş a găsit în câmp, întins pe zăpadă, corpul lui Lesson. În unele ziare au apărut câteva articole modeste de genul „Gangsterii au tras din nou în plin” şi asta a fost tot.

Capitolul II.

Din balconul larg, cu colonadă veneţiană, Tony Perelli putea privi în voie oraşul pe care pusese stăpânire. Îl iubea până la cea din urmă piatră. Pentru el, Chicago era în acelaşi timp şi cămin şi regat. În nesfârşitele şiruri de automobile, care străbăteau în ambele sensuri Grande Avenue, se aflau supuşii săi, prinşi de vârtejul treburilor zilnice, – supuşii şi partizanii săi. Sub fiecare din acoperişurile ce se întindeau de jur împrejur, un bărbat sau o femeie ascundea în pivniţă, ceea ce el numea, ceea ce ei înşişi numeau, „du meilleur”; „du meilleur” în sticle cu etichete strălucitoare şi gâturi argintii, sau în carafe scânteietoare.

Natural, era ilegal să fabrici sau să vinzi „meilleur”-ul acesta. Flecare ladă cu sticle, sau butoi care îl conţineau,

strecurate în pivniţe prin contrabandă, constituia un atentat împotriva legii. Fiecare primitor al acestei mărfi era, mai mult sau mai puţin, complice cu „bootlegger”-ul care o procura, cu „trăgătorul” care îl proteja pe acesta. Departe de a renunţa la satisfacţia de a exhiba triumfători asemenea sticle pe mesele lor, ei consimţeau tacit că oricare ar fi persoana ce s-ar fi amestecat în acest trafic, cu scopul de a i se opune, să piară de glonţ sau strivită sub roţile unei maşini. Deşi dispuşi a se arăta îngroziţi, chiar şi numai de ideea că asemenea fapte fac parte din cotidian, în realitate ei erau cei care plăteau gloanţele ucigaşe şi florile destinate înmormântării victimelor.

Perelli reveni în salonul magnific care îi servea, în acelaşi timp, drept sufragerie şi cameră de zi. Mulţi, dintre cei care îi trecuseră pragul, aveau impresia că se află în holul unui supercinematograf; nu aveau de unde şti că se găseau într-o încăpere care copia exact camera dominicală din Palatul Dogilor.

Era mulţumit. Minn Lee îşi găsise un loc în casa lui şi se obişnuise ca toată lumea s-o numească „doamna Perelli”.

Kiki, servitorul chinez, adusese cafeaua. Îşi privi ceasul: exact opt. Era ora de la care începea primirile. Undeva se auzi o sonerie. Ştia cine-i vizitatorul şi-l aştepta.

Red Galway nu se prea simţea în largul său, mai ales în dimineaţa asta când avusese necazuri. Totuşi, pierduse mult din starea de surexcitare şi furie care îl stăpânise toată noaptea.

— Ia loc, Red. Şi acum spune-mi ce s-a întâmplat în cartierul de Vest, vrei? îl întâmpină Perelli.

Red îşi înghiţi saliva.

— Ceea ce se întâmplă în Chicago de obicei, nişte chestii care mă depăşesc… răspunse el cu voce aspră. E timpul să ştiu câteva lucruri, altfel voi începe să…

Perelli îl privea pe sub sprâncene, cu interesul pe care l-ar fi acordat unui animal curios.

— Ce-ai să începi? Mă faci să râd. Haide, începe! Dă-i drumul…!

Red se întoarse în scaun cu oarecare greutate.

— Băiatul ăla… Mose Lesson, îl ştii… Eu şi cu el eram prieteni. Cineva l-a ucis. Aş vrea să-l am în faţă pe ăla care a dat lovitura…!

Abia perceptibil, pe faţa lui Perelli trecu un zâmbet.

— Eu l-am curăţat, răspunse el simplu.

Tot el a spart tăcerea grea care a urmat:

— Ei şi?

Figura lui Red se strâmbă într-o grimasă.

— Vezi, ăsta nu-i un mod de a trata un om ca el… un prieten de al meu… Mose şi cu mine eram ca fraţii.

— În cazul ăsta trebuie să porţi doliu; fratele tău e mort.

— De ce l-ai ucis? pronunţă Red cu dificultate. Nu înţeleg, pentru care motiv? Mose era băiat bun; mi-a făcut multe servicii.

— Cum să-ţi spun? Aşa mi-a venit, dintr-o dată.

Tony Perelli era aşezat pe un taburet lângă orgă. Luă ceaşca de cafea de pe măsuţa din apropiere, o ridică şi trase cu voluptate în nări vaporii parfumaţi, apoi bău cu înghiţituri mici.

— Da, mi-a venit ideea asta în minte, şi dacă îmi vine o idee în minte, mă şi hotărăsc, iar dacă mă hotărăsc, trebuie s-o şi îndeplinesc… întocmai.

Red îşi trecu limba peste buzele uscate; se stăpânea dar simţea că turbează în ciuda unui tremur interior datorat neputinţei, obidei…

— Ei bine, Perelli, n-aş putea spune că ai acţionat convenabil faţă de mine. Asta-i tot.

Tony părea să aibă aerul de a-l aproba.

— Da, am aşa… un fel de simpatie faţă de durerea ta. Te înţeleg. Apropo, ai fost pe la spital?… Nu…?! Unul din prietenii tăi e acolo… Antropolos, grecul. Nu întrebi de ce? Văd că nu simţi nevoia. L-au tăbăcit pentru că vindea „coco”

băieţilor mei… Ei, nu spui nimic?… Nu-i aşa că-i o veste proastă?

Red continua să păstreze tăcerea.

— Băieţii” mei nu trebuie nici să bea, nici să prizeze droguri, nici să facă oricare alte lucruri care să le răvăşească minţile sau să le facă mâinile să tremure… aşa…!

Îşi întinse mâna, făcând-o să tremure fantezist, dar foarte elocvent.

— Sunt destul de mare ca să mă supraveghez singur, începu Red.

— Sigur, sigur! Şi ce importanţă are dacă nu-o faci? Nu eşti plătit ca să te distrezi în felul ăsta; primeşti banii pentru ca să mă păzeşti, pe mine şi oamenii mei. Când ţi se învârte capul şi-ţi tremură mâna nu mai ai nici o valoare, iar dacă mai şi comentezi „treaba”, e foarte rău! Dar ceea ce e şi mai rău încă, e că un cap înceţoşat de droguri e oricând gata să-şi vândă prietenii… Asta-i!

— Ascultă…

— Asta-i tot. Termină cu prizatul „albiturii” sau cară-te!

Red se ridică.

— În ceea ce mă priveşte, eu mă retrag…

Pe faţa lui Tony apăru din nou un surâs ironic.

— Sigur, sigur, părăseşte-ne…

Deşi mărginit în multe privinţe, Red sesiză ameninţarea ascunsă sub ultimele cuvinte şi încercă să pareze.

— Tony, sunt un tip căruia nu-i prea place să fie presat; nu uita, nu ai de-a face cu un copil. Când doi indivizi nu se mai înţeleg… n-au decât să se despartă. Asta-i tot.

— Da, asta-i tot, aprobă Tony.

Red plecă cu o mie de planuri în minte. Cunoştea toate trucurile privind contrabanda cu alcool, trucuri pe care le-ar fi ignorat dacă n-ar fi lucrat cu Tony.

Îl căută mai întâi pe unul dintre membrii bandei, cu care era în relaţii foarte bune şi, descoperindu-l la „Bellini”, îl puse la curent cu întreaga poveste.

Vittorio Vinsetti era un bărbat tânăr, întotdeauna îmbrăcat impecabil, a cărui privire rămânea veşnic în alertă; avea aerul că se ştie urmărit continuu din spate. Îşi exprima rar punctul de vedere, dar ştia să asculte. Aşa procedă şi acum, aflând astfel de la Red despre cearta lui cu Perelli, despre moartea lui Mose şi mai ales cât de simplu ar fi fost să-şi organizeze împreună o afacere independentă. Red încerca să-l convingă că pentru el contrabanda cu alcool nu mai avea secrete, că avea legături care le-ar fi putut facilita trecerea mărfii peste frontieră şi că putea oricând să asigure o piaţă de desfacere. Era convins că împreună cu o mână de băieţi buni, puteau obliga patronii de cafenele şi braserii să se aprovizioneze de la ei, ceea ce le-ar fi asigurat, într-un răstimp scurt, o avere.

Vinsetti îl ascultă cu mare interes, cu atât mai mult, cu cât el însuşi vorbise unora, aproape la fel, nu demult. Planul său era, însă, altul.

— Ei, te-ai prins, Vins… sfârşi Red.

— Bineînţeles că m-am prins, dar nu-i chiar aşa uşor, Red; şi chiar dacă ar fi, numai un descreierat ca tine poate vorbi aşa.

— Mose era un băiat dintr-o bucată…

— Mose era un rahat… un rahat mare şi lat. Acum e mort şi, zău, nu-i nici o pagubă nici pentru State, nici pentru guvern. Era, pur şi simplu, un buletin de vot. N-ai decât să votezi de două ori la viitoarele alegeri; e ca şi cum l-ai învia. Mă întreb ce-ar zice Perelli de toate astea.

În timp ce vorbea, Red îl privea intrigat, pentru că Vinsetti era aproape un „mare trăgător” şi avea reputaţia de a fi foarte bogat. Aşa şi era; Vinsetti părea să fie dezminţirea vie a tradiţiei după care, odată intrat în afaceri, nu se mai putea ieşi: era un „independent”. Avea o cabină închiriată pe „Empress of Australia”; era pe punctul de a pleca în Canada şi, mai mult, începuse negocieri pentru a-şi cumpăra o vilă pe malul mării, la San Remo.

Francheţea lui Red era neliniştitoare, mai ales la „Bellini” unde flecare individ părea să fie un spion.

Noaptea, târziu, Vinsetti se prezentă la Perelli.

— Red a turbat, spuse el. Vorbeşte. M-a agăţat la „Bellini” şi a dat din guşă numai resentimente.

— Nu văd nici o problemă, îi răspunse Tony.

Răspunsul acesta constituia şi cuvânt de ordine şi alibi.

Între timp, Red, foarte excitat, se pusese pe rele, adică încerca să aţâţe zâzania între bande. Imaginase deja un plan care i se părea strălucit şi trecuse la punerea lui în practică. Prin intermediari îl contactase pe Mike Feeney, baronul cartierului de Sud. Se deplasă personal până la cartierul general al acestuia, dar nu-l găsi decât pe Shaun O'Donnell, şeful statului major în ierarhia bandei şi cumnatul şefului, în particular. O'Donnell era, de fapt, cel care făcea jocurile, creierul organizaţiei. Mic de statură şi slab, foarte vindicativ în actele sale şi permanent pus pe harţă, era după unii, iritant, iar după alţii, cu totul dezagreabil. Îl ascultă cu răceală pe Red, apoi îi răspunse descurajant, cu francheţe aspră:

— Red, nu eşti bun nici pentru mine, nici pentru altcineva. Te droghezi şi bei. Nu avem locuri pentru indivizi care prizează cocaină. Perelli e ceea ce e… dar nu vrem încă scandal cu el.

— Mose, începu Red…

— Mose poate rămâne, foarte bine, în iad, acolo unde îi e locul, se stropşi Shaun.

Zilele următoare se scurseră fără incidente deosebite, dar Red nu se simţea în siguranţă şi, cum nu avea altă soluţie, într-o după-amiază cenuşie de iarnă, se strecură în Cartierul General al Poliţiei, unde ceru o întrevedere cu comisarul Kelly sub motivul că are a se plânge împotriva unui agent de poliţie. Vorbea cu voce rdicată pentru că poliţia se afla în cercul de „influenţă” al lui Perelli şi, atât în interior ca, de altfel, şi în exterior, multe perechi de ochi şi urechi stăteau la pândă. Nici unui individ de teapa lui Red

nu i-ar fi trecut prin minte să meargă la Poliţie; procedeul obişnuit consta în a lua legătura telefonic şi a stabili o întâlnire secretă cu persoana dorită. Excitat la maximum, el luase taurul de coarne fără a se gândi prea mult la urmări şi astfel, un sfert de oră mai târziu, se găsea faţă în faţă cu şeful detectivilor, un bărbat cu trăsături severe.

Vorbind, Red evita cu îndemânare să dea nume şi date concrete. Singurul lucru care reieşea clar, din cele spuse, era acela că viaţa îi este în primejdie. De asta comisarul era mai convins, poate, decât el însuşi încă de la primele vorbe, dar ce putea face?

Red nu prezenta interes pentru Kelly; omul nu-i spusese nimic care să nu-i fi fost deja cunoscut. De altfel era sigur – avusese multe experienţe de felul ăsta – că dacă l-ar fi citat ca martor în faţa unui juriu, el şi-ar fi retractat imediat toate cuvintele pronunţate, iar dacă i-ar lua o declaraţie scrisă, ar fi în stare să jure în faţa judecătorilor că aceasta i-a fost smulsă prin forţă, violenţă şi viclenie sau prin oricare alt mijloc de constrângere.

Kelly ştia cum murise Mose, care fusese mobilul, cine erau indivizii care îi căraseră cadavrul şi numărul maşinii furate de care se folosiseră. Cum Red putea să-l mai ţină cu vorba încă mult timp, îi tăie monologul:

— Doreşti ca să-ţi asigur o gardă?

Red sări indignat:

— Ce? Mie? Gândesc că sunt capabil să mă apăr şi singur. Nu, comisare; mâine mă voi întâlni cu prieteni care îmi vor asigura şi bani şi protecţie. Asta e…

Cocaina îşi făcuse efectul, îl adusese la un grad ridicat de euforie; i se părea că are prieteni bogaţi şi puternici, că este el însuşi suficient de puternic.

Ieşi în stradă cu trei umbre după el. Două dintre ele erau ofiţeri de poliţie.

— Să nu-mi scăpaţi pasărea asta din ochi, le ordonase şeful.

Nu apucă să depăşească colţul clădirii că doi bărbaţi îl acostară, unul din dreapta, celălalt din stânga.

— Ce e, ce se întâmplă?… făcu Red, în timp ce indivizii îl luau afectos de braţe.

— Strigă şi eşti mort, îi spuse unul pe ton de glumă, înfingându-i botul unui pistol între coaste.

Detectivii care îl urmăreau, rămaşi mult mai în urmă, nişte începători prea tineri şi fără experienţă pentru jocul acesta, asistară la apariţia celor doi prieteni ai clientului lor, fără să-şi dea seama de realitate. Abia când cei trei urcară într-o maşină care-l aştepta, făcură şi ei semne unui taxi; era însă prea târziu, nu mai aveau pe cine urmări.

Red nici nu-şi dădea prea bine seama ce i se întâmplă. Un beţiv îşi revine, uneori – în cazuri limită —subit din beţie, dar unul care a prizat o doză suficientă de cocaină nu-şi poate regăsi simţul realităţii nici în asemenea situaţii. Realiza doar că se afla pe bancheta din faţă a unei maşini, că individul din spatele său, care se întreţinea pe un ton vesel cu celălalt, îi apăsa ceafa cu un obiect dur şi rece. Vrând să se amestece în discuţie, a fost redus brutal la tăcere.

— Mă întreb, zise şoferul, cum de nu te doare gâtlejul după ce te-ai plâns la Poliţie.

Maşina părăsise oraşul şi se angajase pe drumurile unei suburbii triste, mohorâte, cu câte o casă izolată pe ici, pe colo. Ajunşi în dreptul unor copaci, şoferul opri.

— Coboară, îl împinse el spre uşă pe Red.

Timpul cât durase călătoria redusese mult din efectul drogului; Red tremura din toate încheieturile.

— Ce vă trece prin minte? întrebă el cu voce nesigură. Nu m-am plâns de nimic. Duceţi-mă la Tony…

Ceilalţi doi acoliţi îl prinseră de mâini şi-l smulseră din maşină, apoi îl traseră, undeva, în spatele copacilor.

— Doar nu vreţi să mă… să mă omorâţi? hohoti el. Ascultaţi-mă, n-am făcut nimic rău…

Ucigaşii aveau pistoalele în mâini; le armară, apoi traseră aproape simultan. Red căzu mai întâi în genunchi, se chirci pe pământul îngheţat şi, după câteva spasme, rămase nemişcat.

Individul care trăsese primul îşi puse pistolul în holster şi aprinse o ţigară; flacăra chibritului se ridică perfect dreaptă.

— Să mergem, zise el flegmatic, aruncând chibritul ars peste cadavrul de la picioarele lor, apoi se îndreptă spre maşină şi urcă pe locul pe care stătuse Red, în faţă, lângă şofer.

Parcurseseră deja cam jumătate din drumul spre oraş, când se pomeniră urmăriţi de o maşină a poliţiei. Sunetul modulat al sirenei le cerea să oprească, dar şoferul lansă maşina cu toată viteza înainte, călcând pedala acceleraţiei până la fund.

— Ia „maşina de scris”, spuse el peste umăr celui din spate, e sub banchetă.

Acesta se trase într-o poziţie incomodă, ridică perna banchetei şi scoase de sub ea un pistol-mitralieră cu tambur.

— Au fost avertizaţi, probabil, de Kelly, îşi dădu cu părerea ucigaşul din faţă, în timp ce-şi completa muniţia din butoiaşul revolverului.

Automobilul poliţiei se apropiase sensibil.

— Hai, trimite-le o porţie zdravănă, se mai adresă el calm celui cu pistolul mitralieră, care tocmai coborâse geamul de la uşa din spate, dinspre şosea.

Rat-a-tat-a-tat-a-tat-a-tac…, răsună rafala, în timp ce tuburile cartuşelor arse zburau din armă, împrăştiindu-se pe şosea.

Parbrizul maşinii urmăritoare sări în ţăndări. În chiotul cauciucurilor suprasolicitate, poliţistul-şofer căuta să evite snopul de gloanţe cu care îi împroşcau gangsterii. La rândul lor, armele poliţiştilor scuipară foc, direct prin spaţiul închis

mai înainte de parbriz, obţinând, ca rezultat imediat, spargerea geamului din spate a maşinii urmărite.

Înjurând, pistolarul curăţă, cu ţeava armei automate, resturile de geam, se aşează într-o poziţie de tragere avantajoasă şi deschise din nou focul asupra poliţiştilor. Rafala nu şi-a atins ţinta pentru că poliţistul de la volan, sesizând intenţia banditului, o evitase în ultima clipă. Prin parbrizul spart traseră şi poliţiştii o nouă salvă.

— Vă trimit în iad! scrâşni mitraliorul în timp ce lua din nou linia de ochire, apoi se muie dintr-o dată, scăpă arma din mâini şi se rostogoli pe planşeul maşinii, între banchete; poliţiştii trăseseră iar, şi unul din gloanţe îşi atinsese ţinta. Pistolul-mitralieră rămase o clipă într-un echilibru curios pe portbagajul maşinii, se răsuci din cauza trepidaţiilor şi, în sfârşit, se rostogoli pe şosea. Maşina poliţiştilor, care se apropiase foarte mult, trecu peste armă, se auzi o explozie, intră într-un soi de slalom şi se opri, în cele din urmă, la marginea şoselei.

— Dă-i înainte, Joe, rahaţii ăia au rămas în şanţ, constată calm banditul din dreapta şoferului, în timp ce dirija fasciculul de lumină al unei lanterne spre pistolarul dintre banchete. Se întunecase deja.

Descoperind gaura însângerată din fruntea camaradului chircit pe planşeul din spate al maşinii, se răsuci căutându-şi o poziţie cât mai confortabilă. Tot restul drumului nu discutară decât despre un derbi de baseball ce trebuia să se joace în zilele următoare, nederanjaţi deloc de zgomotul provocat de cadavrul aruncat de forţele centrifuge, la curbe, dintr-o portieră în alta a automobilului.

Capitolul III.

Vinsetti nu era un gangster de rând. Doi ani fusese diplomatul bandei, călătorind dintr-un loc în altul, aflat într-un permanent dute-vino peste Marile Lacuri, în Canada. Se dovedise un negociator de mare anvergură, reuşind să încheie afaceri cu posibilităţi largi de extindere,

condiţionate numai de capacitatea şefilor săi de a-şi ţine angajamentele.

Încă tânăr şi suficient de drăguţ ca să se creadă irezistibil, Vinsetti comisese însă greşeala de a se logodi cu o tânără canadiancă, care nu s-a împăcat deloc cu gândul că logodnicul său putea să-i „dea papucii”, fără a suporta consecinţele. Chemat în judecată pentru menţinerea promisiunii şi altele, el şi-a angajat un avocat ce trebuia să-i apere interesele, dar care, odată onorariul încasat, s-a ocupat destul de vag de afacere, apoi a abandonat-o cu totul.

Rezultatul a fost că la prima deplasare la Toronto, Vinsetti, arestat şi închis, n-a avut încotro şi a trebuit să plătească daune materiale şi morale importante. A scăpat din închisoare dar, cu acest prilej, a pierdut postul de agent-achizitor şi de intermediere, ceea ce a dus la scăderea substanţială a veniturilor sale.

— Nu vreau încurcături, îi spuse Tony Perelli, când afacerea intră în discuţie. Te-ai pus rău cu „băieţii” din Canada: nu pot să mai ţin în slujbă un tip compromis.

— Nu văd ce legătură are asta cu treburile noastre, răspunse Vinsetti care fierbea în interiorul său.

— Se prea poate ca fata să nu fi spus judecătorului că te ocupi cu contrabanda de whisky şi că tratezi afaceri de milioane de dolari, dar se şi poate să-i fi spus. Poate nu i-o fi spus că lucrezi pentru Antonio Perelli, dar… neclarităţile nu-s bune…

Vorbise mângâindu-şi mustăcioara şi părând că numără arabescurile covorului. Reluă, privindu-l drept în faţă:

— Pleacă mai bine în Est, Vittorio mio. Acolo se pot face piuliţe şi sunt mulţi bani de câştigat, iar distracţii, câte pofteşti. Nu sunt supărat…

Îşi însoţise ultimile cuvinte cu câteva bătăi amicale pe umărul lui Vinsetti.

Seara, Tony îşi deschise inima către Minn Lee. Se aflau numai ei amândoi în salonul veneţian. Uşa cu încrustaţii din

aur era deschisă şi întregul apartament, discret parfumat, se scălda în lumina ambrată a lustrelor.

— Băiatul ăsta iubeşte prea mult femeile, dragostea, şi tot restul de tâmpenii!…

— Să fie numai tâmpenii, Tony? făcu ea.

— Nu când e vorba de tine, dulce floare de păcat, o alintă el zâmbind dar mai există oare o alta ca tine pe lume?

Spunând asta, se ridică şi merse la orga monumentală ce ocupa un întreg perete. Timp de o oră cântă pentru ea. Muzician excelent, cânta şi la vioară, dar marea lui pasiune rămânea orga, în faţa căreia putea rămâne ore întregi, executând pasaje din operele italiene. Pentru Perelli arta începea şi se sfârşea cu aceste opere, pe care le iubea cu aceeaşi patimă cu care detesta jazz-ul, din care îşi câştigase pâinea în tinereţe, deşi, spuneau unii, îl cânta şi dansa ca un maestru.

Când reveni lângă Minn Lee, pe sofa, tot despre Vinsetti îi vorbi:

— Îmi pare rău de băiatul ăsta; e foarte talentat şi îmi este util. A greşit, dar cine nu greşeşte într-o zi sau alta? Trăieşte totuşi prea confortabil şi duce o viaţă prea rafinată. Din asta i se trage. Nu bea, nu vorbeşte, respectă codul onoarei cum trebuie, dar femeile l-au compromis.

Peste câteva zile, Vittorio se reabilită. În urma unor tratative duse cu şeful poliţiei, Kelly, un om din bandă, deţinut pe nedrept, a fost pus în libertate. Individul avea o valoare deosebită în ochii lui Tony şi eliberarea lui a fost un adevărat triumf pentru „locotenent”.

— Trebuia să-l mai ţinem la noi pe individ, îi zise Kelly sergentului Harrigan.

— Cam aşa-i în genul ăsta de afaceri; îi prinzi, le mai şi dai drumul, După părerea mea, Perelli s-a străduit să-şi elibereze omul pentru a evita un nou omor. Apropos, azi dimineaţă a fost găsit Red Gallway, ucis pe la spate.

Kelly clătină din cap:

— Era de aşteptat. Vorbea prea mult şi trebuiau să-i închidă gura. Ştiu că-i curată pierdere de timp, dar e bine să-l vezi pe Perelli…

Kelly îşi mângâie câteva clipe bărbia nehotărât, apoi se rezgândi.

— Nu, mai bine mă duc eu însumi.

— Perelli şi-a găsit o altă femeie, îl informă Harrigan.

— Ştiu, Minn Lee…, Mrs. Waite, ori cam aşa ceva. Dacă există un cod de onoare al gangsterilor, omul îl respectă scrupulos. N-am primit nici o reclamaţie de la vreunul din banda sa.

Harrigan îşi privi vârful unghiilor şi zise enigmatic:

— Există unul care va veni, mai curând, sau mai târziu.

— Vinsetti? M-aş mira! Dacă ar fi măcar o şansă să se întâmple treaba asta, Perelli ar afla primul, şi dacă Perelli va şti primul…, sfârşi poliţistul, zâmbind cu subînţeles.

— A, nu! făcu Harrigan, nu va veni în carne şi oase aici, dar ne va furniza informaţii foarte utile.

Kelly clătină din nou din cap:

— Asta m-ar surprinde. Îl întâlneşti des?… În orice caz, dacă-l vezi, spune-i că Perelli e la curent cu faptul că vrea s-o şteargă şi că-i întotdeauna nesănătos să-l abandonezi pe unul ca el. Poate se va hotărî să vină la noi, ştiind asta şi mai ales, asigură-l că-i vom oferi protecţie. În Canada legile sunt în picioare şi viaţa sigură, banda nu poate interveni.

În următoarele două zile, Harrigan îl căută pe Vinsetti, dar fără succes fiindcă, pur şi simplu, acesta o văzuse pe Minn Lee şi se îndrăgostise fulgerător de ea.

Pentru Minn Lee, unele lucruri erau „onorabile”, iar altele, dacă se poate spune aşa, „dezonorabile”. În ultima categorie clasa ea abuzul în încrederea bărbatului pe care soarta i-l hotărâse partener, iar în prima, datoria de a-i destăinui acestuia tot ceea ce avea vreo legătură cu ei şi cunoştea numai ea. Aşa că îi povesti lui Perelli, în amănunt, despre vizitele lui Vinsetti: ce-i spusese, ce-i promisese, ce făcuseră… Acesta, cu mentalitatea sa originală, se simţea

flatat de interesul pe care Minn Lee îl stârnea în jurul ei, o admira mult. pentru loialitatea şi mai ales pentru felul cum îi povestea tot, fără patimă sau ranchiună, ca şi cum ar fi fost vorba de mărunţişuri cotidiene. Simţea că nu era la mijloc nici timiditate, nici interes meschin în a-i provoca cine ştie ce gelozie, de care să profite într-un fel oarecare.

Vinsetti vorbise multe. De dragoste, de devotament, de viaţa splendidă care se ducea în Europa. Mai vorbise, însă, şi despre unele lucruri tulburătoare, care puteau umbri demnitatea lui Perelli, cum erau casele din cartierul „Cicero”… Minn nu simţise vreun şoc deosebit, pentru că îşi aminti de restaurantul lui Che-Foo-Song, în care solicitase un loc, şi îşi zisese că nu putea fi mare diferenţă între „Cicero” şi „Steaua cerului”, în care norii de fum de ţigară nu se împrăştiau niciodată.

Se simţise poate uşor rănită, sau numai surprinsă un pic, căci omul care o luase în casa lui devenise un fel de zeu pentru ea.

Pe Tony, însă, partea asta din poveştile lui Vinsetti îl jignea.

A doua zi, la sfârşitul unei convorbiri de afaceri, îi spuse acestuia:

— Dacă Minn Lee va dori să-ţi vorbească, te va putea chema la telefon. Eşti un bărbat cu mult farmec, dar vorbeşti prea mult… nu de dragoste, nu… de „Cicero”, să zicem, nu-i aşa? Ai încercat o lovitură de mare calibru… şi nu asupra mea, Vittorio mio.

Vinsetti văzu atunci în privirea lui o luminiţă roşie, aproape insesizabilă, pe care o cunoştea foarte bine. Perelli zâmbea şi era amabil, dar luminiţa rămânea prezentă acolo, în ochii lui, şi el ştia exact ce înseamnă aceasta.

Puteai să te certi cu Perelli şi să-l înfurii oricât de tare. Dacă motivul nu atingea viaţa lui, bunul mers al afacerilor, sau altceva legat de primele două tabuuri, el te ierta şi se împăca odată cearta sfârşită. Până la aceste limite, puteai să ajungi chiar să te baţi parte în parte şi de la egal la egal cu Perelli, apoi puteai pleca liniştit şi fără probleme în

privinţa propriei siguranţe, dincolo de luminiţa roşie, însă moartea sosea repede, necruţătoare, imediată…

Promptitudinea stătea la baza personalităţii lui Vinsetti, guverna totul, şi gând şi acţiune. Până atunci disputa fusese de ordin pur personal: demnitate rănită, coborâre în ochii femeiei iubite, etc. Pentru asta, Perelli nu ucidea pe nimeni. De aceea, când văzu luminiţa roşie, deveni precaut, rece şi foarte atent. Fusese diplomat şi ştia că cea mai bună armă a acestei onorabile profesii era capcana; să laşi adversarul să pice în propria-i capcană, să creadă că nu-i cunoşti metodele.

Continuă deci să vorbească, încercând să lase impresia că ar fi mai degrabă un îndrăgostit prins într-o iubire nepermisă, decât un camarad neloial. În cele din urmă avu impresia că situaţia i se ameliorase, că devenise aproape normală. Spera să nu se înşele în privinţa asta, să-şi stăpânească propria imaginaţie, subiectivă oricum.

Tony se arătă mai generos decât îi stătea în caracter. Avea în el ceva de felină; îi plăcea să lovească prin surprindere, fără avertismente. De data asta îl avertiză pe Vinsetti, când se revăzură pentru afaceri:

— Anul ăsta n-o să poţi avea vacanţă, Vittorio… Ce-ar fi să-ţi vinzi biletul pentru locul rezervat pe „Empress of Australia”? E păcat să pierzi nişte bani.

Nimic altceva, nici un reproş. Dacă cineva din bandă încerca să fugă, să se retragă din activitate, era declarat proscris, iar în cazul când îi reuşea acest lucru, îl aşteptau tot felul de necazuri. I se puneau în cârcă, cu dovezi, câteva asasinate – reale sau numai pentru a-l încrimina – astfel că respectivul găsea graniţele străine închise pentru el, iar dacă ajunsese totuşi undeva, risca să fie extrădat. Oricum şi oricând af fi revenit în ţară, câteva revolvere l-ar fi aşteptat, gata pregătite pentru a-l trimite pe lumea cealaltă.

Serviciul de spionaj al lui Perelli putea trece drept un model al genului. În fiecare bancă, funcţionarii îl ţineau la curent cu conturile oamenilor săi. Cunoştea creditul lor

până la ultima centimă, precum şi toate mişcările de fonduri către străinătate, dar, mai cu seamă, îl interesau cecurile provenite de la companiile maritime şi turistice.

Vinsetti avea şi el un cont în bancă. În general, gangsterii nu prea au încredere în bănci, păstrându-şi banii în locuri sigure, dar despre Vinsetti aflase că primise o carte de credit. Nu ăsta era, însă, motivul principal al furiei lui Perelli, ci aluzia la „Cicero”.

Angelo Vérona era şi el de părere că băiatul e periculos, şi era păcat de el, pentru că se dovedise foarte deştept şi avizat în afaceri. Oameni ca el erau foarte preţioşi şi, tocmai de aceea, greu de înlocuit. El negocia cu toate acele canalii onorabile care-i furnizau marfă lui Perelli, iar ca „ofiţer de legătură” nu avea rival, putea să se ducă nestânjenit în oricare colţ al ţării fără să lase nici cea mai mică urmă. Tot el făcea şi legătura între Mike Feeney, Joe Polonezul şi alţi capi ai bandelor rivale. Era discret şi îşi ţinea cuvântul… Pe scurt, era prototipol „Trăgătorului” perfect. Cum spusese Angelo, era cu adevărat păcat, iar evenimentele se succedau, inevitabil, într-un singur sens…

Ramurile de „activitate” ale lui Perelli erau nenumărate. El nu finanţa şi nici nu îngăduia furturile ordinare, cu sau fără violenţă. Banii victimelor sale erau găsiţi întotdeauna intacţi şi câteodată se găseau în buzunarele celui aruncat la marginea drumului sume enorme.

Cuvântul său era garanţie, iar creditul imens. În afară de agenţii informatori, în număr foarte mare şi strecuraţi peste tot, mai avea la dispoziţie capitalul bandei, cu o cifră de afaceri colosală. Dar nimeni nu cunoştea în detaliu întregul păianjeniş de relaţii şi influenţe, conturi bancare şi afaceri în derulare sau în perspectivă. Acestea rămâneau în ceea ce el considera cel mai sigur seif din lume – memoria sa.

Cel mai de invidiat „dar” al său rămânea, însă, un fel de al şaselea simţ, care îi semnala întotdeauna primejdia, în care credea orbeşte. Mai în toate cazurile în care dispusese acţiuni neaşteptate, fie că era vorba de recompense, fie de

pedepse sau eliminări, motivul imediat invocat nu era aproape niciodată cel real. Un exemplu concludent îl constituia eliminarea lui Red Galway, nu din cauza unui pericol imediat, vizita la poliţie, ci… viitor.

Capitolul IV.

Dacă pedepsele lui Perelli erau fără cruţare, recompensele depăşeau, mai întotdeauna, aşteptările. Cheltuise cincizeci de mii de dolari pentru apartamentul lui Angelo şi retrimisese, bogat, în Sicilia un tânăr recrut, mult prea neîndemânatic pentru a fi un bun „gangster”, dar care îi salvase odată viaţa. Băiatul era prea incapabil pentru a fi păstrat şi prea brav pentru a fi concediat.

Vinsetti? Perelli avea în minte o mulţime de idei în legătură cu el.

„Locotenentul” scrisese, prin intermediul unui agent, anulând rezervarea locului de pe „Empress of Australia”, iar prin intermediul altuia, reţinuse acelaşi loc, dar pe alt nume. Exact cum prevăzuse Tony. Mai mult, farmecul lui Minn Lee îl domina încă, Vittorio continua să-i trimită flori şi bilete de dragoste, pe care Tony le citea surâzând.

— Scrisorile lui Vittorio au farmec. Cere-i să revină, Minn Lee… Sigur, mi-e indiferent!… dar bileţelele îmi plac… E un tip simpatic şi tare, tare… caraghios!

Cu scrisul său şcolăresc, Minn Lee îi răspunse lui Vinsetti şi astfel la început reluară ceaiurile de după-amiază, în prezenţa lui Tony, apoi, aproape singuri. Perelli era tot mai ocupat; la orizont se întrezăreau nori negri, prevestitori de „furtună şi sânge”. Ameninţarea unui război între bande făcea din Vinsetti un om indispensabil, nici nu se putea pune problema renunţării la un „arbitru” de calibrul său.

Cele două mari bande rivale începuseră să-şi încalce terenul una alteia şi să-şi dispute o zonă neutră, până mai ieri. Oamenii lui O'Donnel furnizau bere şi lichioruri în cartierul de Nord, unde Mike avea două braserii şi era milionar. În zona aceasta, un soi de „no man's land”, patronii localurilor trebuiau să ia marfa de la ambii

furnizori dar, la un moment dat, Mike îşi schimbă atitudinea, dorind să preia singur întreaga aprovizionare cu băuturi. Cei care l-au refuzat, au suportat consecinţele obişnuite în astfel de cazuri, adică bătăi şi devastarea localurilor. „Tratat” în felul acesta, unul din cei mai buni clienţi ai lui Perelli se plânse lui Angelo, care îşi informă imediat şeful.

— Trimite-mi-l pe Vittorio şi află cine a dat lovitura, ordonă Tony.

După câteva cercetări discrete, dădură peste Death House Hennessey, un fel de om de paie al celorlalţi, un indivit brutal, fost şef de bandă. Shaun O'Donnel îl întrebuinţa atunci când nu dorea să rămână necunoscut autorul loviturii şi deci considera inutil să se folosească de vreunul din oamenii lui personali, curaţi încă.

— Terminaţi cu Hennessey, iar Vittorio să-l vadă pe Feeney sau pe O'Donnel, hotărî Perelli.

Vinsetti îl întâlni pe O'Donnel într-un hotel de lângă North State, dar micul irlandez îl primi arţăgos. El îi propuse un „Modus vivendi”, dar Shaun, care nu se pricepea la astfel de termeni, i-o tăie scurt:

— Nu pot pricepe de ce rămâi în banda lui Perelli. Mike şi cu mine vrem să-ţi oferim un post mai bun. Ştiu că mori de frica lui Tony, dar să presupunem că l-am demola, undeva, într-un loc unde suntem siguri că-l vom găsi… Individul ăsta îşi tratează oamenii mai rău ca pe câini…

Propunerea era clară. Vittorio, nehotărât, cântărea avantajele şi dezavantajele.

În timp ce tratativele lâncezeau, Death House Hennessey a fost lichidat. O maşină se oprise în faţa casei lui şi un om sună la uşă. Hennessey deschise şi privi în noapte, spre stradă… Un agent ciclist care auzise răpăitul mitralierei se apropie. Îl găsi aplecat peste balustradă, cu douăzeci de gloanţe în corp.

Shaun O'Donnel privi chestiunea în mod filosofic. Faptul că un subordonat al său fusese omorât, nu însemna mare lucru

pentru el; avea oameni suficienţi şi dacă mai avea nevoie putea găsi destui, fără prea mare cheltuială. Singurul element care i se părea demn de luat în seamă, era acela că avea, în sfârşit, un motiv temeinic de a dezlănţui un atac împotriva lui Perelli. Deci plăti înmormântarea lui Hennessey din propriile fonduri şi aşteptă.

Perelli trimise o coroană de flori. Nimeni nu îndrăzni să crâcnească, sau să se arate surprins. Era regulă: vinovatul trimitea întotdeauna flori, pentru comemorarea pioasă a memoriei celui ucis.

Tony îi vorbi lui Minn Lee, într-un fel cum nu-i vorbise niciodată, nici ei, nici altor femei care trecuseră prin viaţa lui.

— În această afacere, draga mea, sunt patru puncte cardinale bine delimitate. Cine umblă cu fundul în două luntre, între Nord şi Vest, rămâne pe dinafară. Vittorio n-a făcut nimic cu O'Donnel şi, în loc să-mi spună „Atacă!”, din contra, îmi repetă într-una „Aşteaptă, aşteaptă…!”. Iată că eu aştept în timp ce afacerile mi se duc dracului…!

Vittorio avea motivele lui de-l îndemna să aştepte. Îl căută pe Tony şi-i prezentă un raport complet asupra negocierilor. Acesta îl ascultă calm, apoi, la sfârşitul întrevederii, zise:

— Bune şi frumoase toate câte-mi spui, dar să aştept ce? Ca Mike să îmbătrânească şi să-i vină mintea la cap? Cam lungă aşteptarea asta!… Cât? vreo zece ani, poate! Mike trebuie să aranjeze lucrurile, sau îl termin…, e ultimul meu cuvânt, Vittorio. Vorbim prea mult, mai bine îl lăsăm pe Ricardo să acţioneze…

Ricardo era mitraliorul lui preferat; un individ care făcuse războiul, recoltase trei decoraţii şi avea cel puţin douăzeci de morţi la activ.

— Voi mai aştepta, totuşi, un pic… şi apoi!… sfârşi el.

După-amiază, Perelli se duse la „Cicero”. În timp ce servea cafeaua în propriul său restaurant, trei automobile trecură încet prin faţa localului şi-l împroşcară cu rafale de mitralieră.

Perelli se trânti la pământ în mijlocul bucăţilor de moluz şi a cioburilor de sticlă care cădeau din toate părţile. Decise pe loc că îi era imposibil să aştepte mai mult; trebuia acţionat, şi-ncă repede…!

Atacul nu fusese improvizat, se făcuse după un plan bine pus la punct. Vinsetti era unul din puţinii oameni care ştiau că va merge la „Cicero” în după-amiaza aceea, el însuşi fiind organizatorul ieşirii în scopul declarat de a-l pune pe Tony în legătură cu un armator canadian.

Perelli dispuse totuşi o anchetă. Mike Feeney şi Shawn plecaseră la New-York chiar în noaptea precedentă; alibiurile lor erau, foarte clar, stabilite dinainte.

Revenit acasă, Perelli îl întâlni pe Vittorio, cu care discută mult, insistând asupra norocului de a fi scăpat cu viaţă. Nu comise eroarea de a intra în detalii. Vinsetti s-ar fi speriat şi cine ştie de ce putea fi capabil un şobolan ca el…?

Totuşi vigilenţa lui Vittorio n-a fost cu totul adormită; a rămas oarecum în alarmă. L-a chemat mai întâi pe Kelly şi i-a dat o serie de informaţii, promiţându-i încă şi mai multe în zilele următoare. Apoi făcu un lucru straniu, exact în maniera omului care era, el însuşi straniu. Îşi chemă notarul şi scrise în faţa lui următorul testament: „În caz că voi muri de moarte violentă, şi sub afirmaţia judecătorului că această moarte este un asasinat, dispun ca o sumă de o sută de mii de dolari, prelevată din averea mea, să constituie recompensă pentru acela care va proba identitatea asasinului meu şi îl va executa.”

După masă, Minn Lee, în urma sugestiilor lui Tony, îi telefonă şi îl invită la ceai, dar după ce puse receptorul în furcă, acesta îi spuse:

— Poţi să rămâi în apartamentul tău, draga mea, fiindcă am de rezolvat câteva chestiuni cu Vittorio.

Vinsetti veni pe la patru şi jumătate. După el, la un sfert de oră, se prezentă şi comisarul Kelly, care respecta înţelegerea făcută în prealabil cu Vittorio. De fapt detectivul ajunsese în faţa locuinţei lui Perelli cu zece minute mai

devreme decât trebuia, zece minute pe care le consumase urmărind distrat încărcarea unor mobile într-un camion. Numărase două fotolii, un garderob şi o masă uriaşă. Urcase cu ascensorul. Sună. Îi deschise Angelo.

— Vittorio a plecat, şefule. N-a stat decât cinci minute. Venise s-o vadă pe Minn Lee, dar Minn are o migrenă îngrozitoare.

— Unde este Perelli? întreabă scurt comisarul.

Era pe terasă, de unde l-a chemat cineva.

— Vinsetti a venit aici acum un sfert de oră, i se adresă Kelly pe un ton insistent, şi n-a putut pleca.

— Tot ce se poate, dar dacă nu mai este aici, asta înseamnă că a plecat, nu? făcu Tony. Casa are două ieşiri; el: o preferă, de obicei, pe cea din spate.

Aş vrea să mă uit prin camerele astea…

Kelly, simţind că pierde partida, se exprima brutal.

— A!… dar, desigur… făcu Tony un gest cu mâna, sfârşindu-şi vorba într-un surâs.

Vittorio dispăruse. Cum şi în ce fel, era un mister. Kelly cunoştea şi ieşirea a doua, de aceea pusese un detectiv de-al său s-o păzească. Omul era categoric: pe uşa aceea nu ieşise nimeni!

Două zile mai târziu, cadavrul lui Vinsetti a fost găsit în lac.

Fusese împuşcat de foarte aproape, la gura ţevii, cum se spune, iar în buzunare i s-au găsit optzeci de bacnote de o mie de dolari.

Perelli a fost dus la Cartierul General al Poliţiei, unde i s-a luat un interogatoriu sever.

— Sper, spuse el la plecare, că-l veţi prinde pe ucigaşul sărmanului Vittorio. Prea s-au înmulţit în ultimul timp asasinatele de felul ăsta.

La înmormântare, urma îndeaproape cortegiul funerar într-un automobil blindat.

Capitolul V.

Vinsetti era dotat cu ceva talent şi cultură literară. Lăsase în urma sa un morman de manuscrise, memoriile sale care,

spre marea dezamăgire a lui Kelly şi încă şi mai marea uşurare a multor indivizi de teapa lui Perelli, nu conţineau informaţii de interes real, vital. Iată ce scria despre o vizită pe care o făcuse la Hollywood: „Viaţa gangsterului nu are continuitate. Ea se compune dintr-o serie de episoade scurte, scrise, toate, în aceeaşi sală funerară… Noi tipi, noi caractere îşi fac mereu apariţia pe scenă, apoi dispar brusc, înainte de a-şi fi marcat, într-un fel sau altul, trecerea. Întreaga istorie a „ţării gangsterilor” este punctată cu rafale de pistol-mitralieră, fiecare punct fiind, adesea, final…”

Minn Lee avea felul ei, personal, de a privi „ţara gangsterilor”. Ea vedea o mulţime de bărbaţi şi femei; acestea din urmă frumoase, zgomotoase, luxos îmbrăcate şi acoperite cu bijuterii, păreau perfect fericite şi satisfăcute de condiţia lor. De altfel, Tony ştia să le pună admirabil la punct, atunci când se amestecau în chestiuni care nu le priveau, iar într-o zi îi spusese:

— Am oroare de toată mulţumirea asta care mă înconjoară.

— Când va veni şi rândul meu să te plictisesc? îl întrebase surâzând.

— Cine ştie! îi răspunse el, sărutându-i mâna. Poate când voi fi bătrân şi nu-mi vor mai place lucrurile frumoase, nici vocile dulci, nici ceea ce încântă privirile… poate când femeile vor înceta să mai fie un subiect important pentru mine.

Acum îi prinse capul între ambele mâini şi o întrebă blând:

— Eşti fericită?

Răspunse semnului afirmativ al femeiei cu un sărut, apoi o ridică în braţe, o aşează pe genunchi şi începu s-o legene, ca pe un copil. Contactul cu ea îi calma nervii supraexcitaţi şi îi permitea să se concentreze mai uşor asupra unor probleme dificile. De data asta se gândea la Shaun O'Donnel şi la banda lui Feeney.

Mike Feeney era un adevărat diavol. De talie impresionantă, începuse prin a fi picher, ca apoi să reuşească să-şi formeze cea mai redutabilă bandă. El era unul din iniţiatorii metodei numite „ananas”, care consta în a pune o bombă la intrarea în locuinţa sau în localul unui funcţionar sau patron de restaurant, refractar la ordinele şi dorinţele lui. „Ananasul” avea darul să schimbe urgent şi radical modul de a vedea lucrurile al celui în cauză. Erau puţini cei care rezistaseră la un astfel de prim „argument”, iar la un al doilea, şi mai distructiv, nu s-au cunoscut cazuri, fiindcă nimeni nu primise încă un al treilea „ananas”.

Meseria asta îi adusese lui Mike o avere imensă, permiţându-i să aibă tot ceea ce-şi dorea pentru a-şi exercita „influenţa”. Astfel ajunsese furnizorul de alcool al micilor negustori, iar secţia lui de „trăgători de elită” era faimoasă. Deschisese şi case de joc, bookmakerii, erau oamenii lui, o combinaţie încă şi mai bănoasă… Sora lui, clădită ca şi el, îl ajuta considerabil în toate. Adesea, Mike se lăuda cu una din isprăvile soră-sii: plecând de la o dispută cu unul din durii cartierului, aceasta îi bătuse pe individ până îl lăsase în nesimţire…

Cu toţi banii de care dispunea, nu exista femeie îmbrăcată mai fără gust în Chicago: se exhiba în ţinute violet-agresiv sau roşu-aprins şi purta diamante cât nucile, montate pe broşe sau pandantive mari cât farfuriuţele de dulceaţă. Pe lângă toate aceste „calităţi”, avea şi o voce aspră şi groasă, care băga spaima printre membrii „asociaţiei Feeney”.

Cum era de aşteptat, nu-l putea suferi pe Tony, mai ales din pricina calităţilor sale masculine. Îl numea în fel şi chip şi, bineînţeles, îl acuza pentru localurile pe care le poseda în „Cicero”, dar, pe de altă parte, îşi pistona mereu bărbatul, pe O'Donnel, să deschidă unele asemănătoare. Reuşea să se impună mai uşor în faţa bărbatului decât a lui frate-său, fapt cu totul surprinzător, pentru că Shaun avea temperament şi de trei ori mai multă minte ca Mike. În rest, tipa nu avea nici un fel de scrupule; trimitea oamenii la

moarte fără urmă de remuşcare, uitându-i pe loc. Tot ea fusese şi instigatoarea atentatului împotriva lui Perelli.

De data aceasta, ea insista ca Shaun să meargă să-l întâlnească pe Tony şi să-i ceară socoteală în legătură cu altă femeie. Shaun protestă.

— Probabil că eşti al dracului de grăbită să scapi de mine!... Nu-ţi băga nasul în treaba asta, Bella...

Un naş fără imaginaţie o botezase Flori Bella.

I se vorbise de chinezoaica „achiziţionată" de Perelli şi, stăpânită de curiozitate, se dusese s-o vadă. Cu această ocazie, poate pentru prima dată în viaţă, se arătase şi ea sociabilă, iar Perelli a rămas cu totul perplex când a aflat că Minn Lee îşi făcuse o impresie bună despre ea.

— Copila asta, se pronunţase Bella, e prea bună ca să trăiască cu unul ca Tony. Porcul de sicilian a început să se îngraşe. Fii sigur, Shaun, nici beat n-ai cum să-l ratezi...!

Shaun nu-i răspunse. El avea propriul său plan şi nici nu putea fi vorba să se pripească din nou. Dar, în una din zilele următoare, Bella îi aduse o veste şi mai proaspătă:

— Perelli are un individ nou, din New-York. E un anume Conn O'Hara, îl cunoşti?

Shaun îl cunoştea; Mike Feeney îl ştia şi mai bine; amândoi aveau motive personale serioase pentru a nu-l iubi deloc.

— E un pistol adevărat şi un şmecher, dar vorbeşte ca un papagal; sunt de părere că abia va avea timp să facă turul oraşului, înainte de a dispare.

În cursul săptămânii următoare, Perelli primi încă un recrut, pe care i-l recomandase un furnizor de alcool. Era un băiat de familie bună, cunoştea mai multe limbi străine şi fusese dat afară de la colegiu pentru un furt stupid. Nici el însuşi nu reuşea să-şi dea seama cum de putuse să-l comită. Înalt, nervos, cu un cap frumos, făcea impresia că poate să devină „mare trăgător". Tony nu prea ştia ce să facă cu el: tânărul nu vărsase încă sânge, ori aceasta era o condiţie indispensabilă pentru a fi admis în lumea intimă, plină de mistere a „gang"-ului. Cine dorea să ocupe o poziţie

oarecare într-o bandă, trebuia să aibă asupra sa o crimă suficient de gravă pentru a nu mai putea da înapoi. Ori înăuntru, ori în afară…!

Exista, la dispoziţia membrilor bandei, o mică fermă, unde aceştia îşi petreceau scurte vacanţe. Acolo se găsea şi standul lor de tir. Perelli îi trimise la fermă, pe noul venit şi pe Ricardo, campionul mitraliorilor săi.

— Lasă-l cât mai liber, îi recomandase el pistolarului.

La capătul a câteva zile de exerciţii, Ricardo îi raportă şefului:

— N-are nervii care se cer în meseria asta, trebuie să-i încredinţaţi misiuni de altă natură, mai puţin dificile.

Aşa se face că, întors la Chicago, Jimmy McGrath – acesta era numele recrutului – a fost investit cu funcţiile pe care le îndeplinise defunctul Vinsetti. Specificul acestei munci l-a pus pe Jimmy în situaţia de a întâlni tot soiul de gangsteri, şi dintr-o bandă, şi din cealaltă, ca şi alţii, independenţi, expunându-se astfel unui pericol continuu. Totuşi, după ce s-au văzut de câteva ori, tânărul reuşi să intre în graţiile lui Mike şi, cu totul şi cu totul surprinzător, în cele ale lui O'Donnel, căruia îi plăcu foarte mult.

— Faci şi tu parte din banda lui Perelli? îl întrebase Mike. De ce te-ai înhăitat tocmai cu el?

— Lasă băiatul în pace, intervenise Shaun, ăsta i-a fost norocul. Vei fi reprezentantul lui Tony, aşa-i?

— Sunt şi, probabil, voi fi ceea ce va hotărî el, răspunse Jimmi.

— Desigur, acum are nevoie de un „plasator de marfă”, din moment ce l-a omorât pe Vittorio…

— Cel mai bun prieten al lui, interveni şi Bella, care participa la întrevedere. Ca să ştii ce fel de câine râios e sicilianul ăsta…!

— Vittorio alerga în stânga, în dreapta; l-a scăpat pe Tony de la multe încurcături, îi explică Shaun, putând foarte bine să adauge că, el însuşi, scăpase de multe ori basma curată datorită celui despre care vorbea.

La acest dejun de afaceri mai participa un personaj, un italian descărnat, cu aspect lugubru, prezentat sub numele de Mr. Camona. Jimmy nu pricepea care-i era rolul; individul nu deschidea gura decât pentru a mânca, a bea şi a emite, din când în când, monosilabe. Mai târziu se află, prin Perelli, că omul fusese importat din Sicilia şi că sosise în State ca pasager clandestin, că paşaportul lui era fals.

Mike Feeney controla o serie de distilerii unde se fabrica alcool denaturat, de proastă calitate, pentru consumul celor mai puţin avuţi, ce nu puteau să-şi ofere „du meilleur". Camona, care în trecutul său cunoscuse cu siguranţă puşcăriile italiene pe dinăuntru, conducea aceste distilerii şi, ca unul ce făcuse războitul la mitraliere, constituia un recrut de seamă printre spadasinii lui Feeney.

În seara aceea Camona ucise; el sau poate însoţitorul său.

Tony se întorcea de la Operă la volanul unei maşini, deşi împreună cu el se mai aflau şi două dintre gorilele sale. Tocmai se înscria într-o curbă, pe Michigan Avenue, când un alt automobil îl dubla fără să accelereze pentru depăşire. Abia avu timp să se arunce pe bancheta din faţă, rămasă liberă, că o grindină de gloanţe se abătu asupra lor. Unul dintre însoţitori, mai puţin norocos, se prăbuşi mort, cu un glonte în gât. Maşina duşmană dispăru, în viteză. Totul durase doar câteva clipe, dar ochii ageri ai lui Tony avuseseră timp să recunoască îndărătul unuia din pistoalele mitralieră o pereche de mustăţi ce-i erau foarte bine cunoscute. Sosi acasă calm, fără să-şi trădeze în vreun fel emoţiile. Minn Lee, care-l aştepta, nu observă nimic. Abia când o trimise la culcare, ea înţelese că se întâmplase ceva foarte grav.

Camona locuia într-un mic apartament din cartierul de Sud. Când sosi acasă, pe la ora două noaptea, şi introducea cheia în broasca uşii, un individ apăru în spatele lui îi puse botul unui pistol în ceafă şi trase, apoi se îndreptă liniştit spre maşina care-l aştepta, undeva, mai încolo. Dispăruse demult când apăru patrula poliţiei.

— Bine lucrat, Conn!… îl felicită Perelli a doua zi, la micul dejun, pe O'Hara.

Acesta, impozant, masiv, îmbrăcat la „ultimul răcnet al model”, rânjea satisfăcut. Era primul lui „lucru”, de unul singur în slujba lui Tony şi nu-şi putea stăpâni logoreea:

— Da, patroane, o treabă curată…, specialitatea mea! Nu trag decât o singură dată într-un tip şi, din acel moment, existenţa lui, poţi fi sigur, trebuie trecută la timpul trecut. Pe ăsta aş fi putut să-l am din stradă, dar se afla pe-acolo un cuplu de îndrăgostiţi… pe urmă, l-am văzut urcând scările…

— Bine, bine… E clar…, îl potoli Tony.

Nu putea să-i sufere şi se arăta foarte puţin răbdător cu lăudăroşii.

Aflând despre asasinat din ziare, Jimmy a fost şocat.

— Aveţi vreo idee de cel care a dat lovitura? îl întreabă el pe Tony.

— Eu sunt ăla, Jimmy, îi răspunse Tony, fără a-şi desprinde privirea din ochii lui. Zdreanţa aia umană a încercat să mă suprime aseară. M-a luat la ochi cu mitraliera…

— Aţi fost deci în maşina asupra căreia s-a tras? întrebă Jimmy neîncrezător.

Auzise vorbindu-se de rafalele trase pe Michigan Avenue, dar nu se pronunţase nici un nume.

— Sigur că da, veni răspunsul.

— Dar sunteţi sigur că a fost Camona?

Perelli râse numai cu buzele, fără a emite vreun sunet.

— Uite cum se petrec lucrurile, spuse el. Ne omoară… şi-i omorâm. Eu nu vreau să suprim pe nimeni, dar ce să fac dacă alţii o caută? Nu există legi care să ne protejeze; suntem proprii noştri judecători şi călăi. Când cineva îţi ucide un om, e normal să-l ucizi la rândul tău pe acel cineva, iar dacă se întâmplă să cazi tu însuţi, cei care rămân trebuie să te răzbune. Cam aşa merge treaba. Dacă aş putea să mă plâng la poliţie, mi s-ar cere probe, ori singurele probe de care dispun sunt pe retina ochilor şi… aici, încheie, lovindu-se cu degetul în piept.

— Dar, să ucizi un om cu sânge rece, mi se pare îngrozitor!

— Să omori pe cineva stăpânit fiind de pasiune, da; asta e îngrozitor, căci ai nouă şanse din zece să-l suprimi pe cel care nu trebuie. Vezi, ca la război. E de-a dreptul idiot să cureţi nişte oameni pe care nu-i cunoşti, printre care, fii sigur, sunt o mulţime de tipi cumsecade. Hai la atac să-i ucidem; vin la atac, să-i ucidem!… O treabă care nu rimează cu nimic… Pe când noi, când doborâm un individ, o facem din motive serioase; merită să ne asumăm riscul. Ceea ce se face, în general, cu capul înfierbântat este, de cele mai multe ori, stupid şi dezonorant. Numai ceea ce se face cu sânge rece poate fi înţelept.

Aceasta a fost prima lecţie de etică „gangsterească” primită de Jimmy, lecţie ce, dat fiind tinereţea lui, l-a impresionat grozav.

— Rămâi prin preajma lui Shaun O'Donnel, îi mai recomandă Perelli. E posibil, ca în zilele următoare, să devii reprezentantul nostru.

Jimmy îi povesti cele discutate cu Shaun, la întâlnirea precedentă.

— Foarte bine, îl aprobă Tony, în problema asta gândim la fel. Poate îi vei lua locul lui Vittorio; ai avea de câştigat o grămadă de bani.

Dar, în forul său interior, Perelli era convins că Vinsetti, cu talentul şi cunoştinţele sale, nu putea fi cu una, cu două, înlocuit.

Încetul cu încetul, Jimmy făcu cunoştinţă cu întregul „comitet” al bandei, cu partea lui executivă şi, desigur, cu Minn Lee. Frumuseţea şi graţia ei îl subjugară complet.

Tony transformase apartamentul, în aşa fel încât tonul culorilor să scoată şi mai mult în evidenţă carnaţia şi tenul ei delicat. Îmbrăcase totul în mătăsuri care valorau cât greutatea lor în aur pur.

După prima întrevedere, Jimmy plecă convins şi conştient că un mare gol din sufletul său se umpluse. Se îndrăgostise nebuneşte de Minn Lee. Aceasta urmărea cu îngrijorare

pasiunea crescândă a tânărului. Un singur om intrase cu adevărat în viaţa sa, unul singur, Tony Perelli, şi nu mai putea fi loc pentru alţii. Privea fără teamă viitorul, deşi ştia că se poate aştepta să se întâmple lucruri teribile în orice moment. De la singurul său strămoş european moştenise, o dată cu sângele, şi o anumită filosofie de viaţă, ce se armonizase perfect cu fondul ei predominant oriental.

Într-o zi Perelli o întrebă:

— Mă iubeşti?

Răspunsul a venit cu atâta întârziere încât şi-a simţit inima strânsă.

— Presupun că da… cred că da, răspunse ea, în cele din urmă. Poate că nu prea ştiu bine dacă ceea ce simt este dragoste. Femeile care vin aici vorbesc de iubire ca despre o nouă cremă de faţă sau ca despre un film în premieră. Eu nu prea ştiu ce să spun. Mă înspăimânţi, asta-i tot ce ştiu.

Tony o privi scrutător, apoi, parcă iluminat de o idee, începu să vorbească:

— Uite, păpuşă mică, să ne închipuim că în anticameră se află un tip, însoţit de executori, care m-aşteaptă şi că-ţi zic: „Minn, ieşi!”. Ştiind că prima persoană ce va ieşi va fi împuşcată, oare ai…?

Râsul ei îl întrerupse. Râdea ca o europeancă, rar şi plin, nu ca o chinezoaică: subţire, ascuţit.

— Bineînţeles… sigur că voi ieşi!

— Dar vei fi ucisă, Minn Lee… insistă el.

— N-are importanţă, răspunse ea cu voce gravă.

— Ai face-o şi pentru altul, oricare ar fi el?

Minn reflectă o clipă, încruntându-şi sprâncenele.

— Nu, răspunse, nu, pentru nimeni altul, oricare ar fi el!

Un surâs larg lumină faţa lui Perelli, în timp ce ochii săi negri luciră într-un fel ciudat.

— Dar asta-i iubire, nebună mică… drăgălaşa mea scumpă…

O luă în braţe şi o sărută îndelung.

Capitolul VI.

Tony Perelli prinsese simpatie pentru noul său recrut, dar, de la un timp, se întreba ce post să-i dea. Tânărul n-avea nici experienţă, nici aplombul necesar ca să poată fi un bun „reprezentant”. Nu era cazul să fie desemnat drept „yellow”, dar nici stofă de „trăgător” nu părea să aibe, pentru că un „trăgător” nu ucide numai, strict, pentru a-şi apăra propria existenţă.

Jimmy se ducea mereu la Minn Lee, arătându-şi dragostea în mod deschis.

Tony, în loc să se formalizeze, considera acest fapt ca pe un omagiu adus femeii pe care, el însuşi, o iubea. De mai multe ori fusese tentat să-l trimită acasă, la New-York, mai ales că nu deţinea încă secrete importante, exceptând mărturia sa privind moartea lui Camona. Nu-şi făcea însă probleme din pricina asta; era sigur că Jimmy nu se va servi niciodată de cele ştiute pentru a-i face necazuri.

De Jimmy se mai interesa şi comisarul Kelly care, în ciuda asprimii şi severităţii afişate era, în fond, un bărbat adevărat, cu multă bunătate în suflet. Unul din trucurile lui consta în a se prezenta pe neaşteptate la locuinţele unor cetăţeni suspectaţi de nelegiuiri. Târziu, într-o după-amiază sosi şi la Tony acasă, care îl primi în prezenţa lui Minn Lee. Comisarului îi plăcea fata şi încerca faţă de ea sentimente aproape părinteşti.

— Ei, Minn Lee, îi zise, eşti pe cale să-ţi oferi un sejur nemaipomenit!

— Un sejur? Vrei să spui că Doamna a început să trăiască abia după ce a venit aici, interveni Tony surâzând straniu.

— Şi când va începe să şi moară aici? veni replica detectivului.

Surâsul lui Tony se strâmbă într-o grimasă. Avea oroare de tot ceea ce putea să evoce moartea naturală, bolile şi consecinţele lor fatale.

— Cum poţi vorbi aşa, şefule? De ce să întuneci bucuriile fireşti ale acestei tinere?

— Cred că am să-ţi întunec şi mai mult ţie bucuriile. Ia zi-mi! cine e tânărul pe care l-ai adus de curând în bandă?

— Nu înţeleg…

— Ba înţelegi perfect: îţi vorbesc de McGrath…

— A! Jimmy! E prietenul unuia dintre prietenii mei. Vine de la New-York.

— Şi ce-l împiedică să rămână acolo şi să studieze crima organizată prin corespondenţă…?

Tony ridică capul şi-l fixă pe Kelly drept în faţă:

— Un cuvânt oribil. Crimă!… Există prea multă crimă în Chicago. Vezi, Kelly, mă întreb adesea dacă poliţia îşi face cu adevărat datoria. Apoi îmi zic: Dacă Kelly se ocupă de bandiţii ăştia, într-o zi sau alta, vor fi prinşi şi aşezaţi frumos pe scaunul electric.

— Şi asta o să-ţi permită să dormi mai liniştit, nu-i aşa?

— M-ai întrebat ce am de gând să fac cu Jimmy? Nici eu nu ştiu. E băiat bun, dar nu-i făcut deloc pentru „meserie”. Este prea gentlemen; în maniera americană, bineînţeles! Poate-i găsesc ceva în Canada.

— El e noul „reprezentant”, nu? veni foarte precisă întrebarea poliţistului.

— Cum? făcu Tony stupefiat.

— Da, probabil că-ţi trebuie unul, foarte tare, acum, după ce l-ai doborât pe Vinsetti…

Perelli părea şocat.

— Cum să-l fi doborât eu pe Vittorio? răspunse el, cu reproş în voce. De unde ţi-a venit ideea asta năstruşnică, comisare? Pe cel mai bun prieten!… Nu, banda lui Mike Feeney a dat lovitura, te asigur.

— Poţi să aduci probe în faţa justiţiei?

— Ştiu o mulţime de lucruri, dar nu pot dovedi nimic. Şi chiar dacă aş putea aduce dovezile necesare, crezi că aş veni să fac plângere? Ce-am spus se adresează domnului Kelly, prietenul meu, nu domnului Kelly, poliţistul.

Rivalitatea dintre cele două bande îi era bine cunoscută lui Kelly. Ştia că puterea lui Perelli creştea fără încetare şi că

partizanii celuilalt clan dispăreau, unul câte unul, precum cuvintele unui text scris cu creta, şters cu buretele. Mai ştia că cel mai redutabil rival al lui Tony era Mike, şi cine spunea Mike Feeney, spunea Shaun O'Donnel.

Kelly încercă să intre în legătură cu O'Donnel, dar nu reuşi. De altfel, era foarte, greu pentru oricine ar fi dorit să intre în contact cu inventatorul execuţiei la „shake hand”2. Perelli însuşi folosise trucul într-o noapte. În timp ce cu dreapta îi strângea cordial mâna unui anume Emilio Moretti, bandit periculos, cu stânga îi descarcă revolverul între coaste, ciuruindu-l.

Spre lauda lui, Perelli iubea pacea, munca liniştită şi ordonată, detesta omuciderea şi ar fi consimţit să plătească un preţ destul de ridicat pentru a-i pune capăt. Socotea că, în felul acesta, afacerile i-ar fi mers mult mai bine, dar, cu nici un preţ, nu era dispus să cedeze din „teritorii”…

Era însă fără de milă faţa de gangsterii mărunţi care începeau prin a lucra cu el, apoi, când prindeau un pic de cheag, i se întorceau împotrivă, punându-i beţe în roate. Pe aceştia îi făcea să dispară foarte repede, pentru că nu avea altă soluţie. Erau găsiţi prin boscheţi, ciuruiţi de gloanţe sau pescuiţi din ape, cu mâinile şi picioarele legate cu sârmă. Unul fusese lichidat cu un foc de revolver, chiar în holul plin de lume al unui teatru. Dar ei reprezentau numai plevuşcă… Nu tot aşa stăteau însă lucrurile cu „mormanul acela de rahat” care era Mike Feeney…

Jimmy dejuna în compania lui Shaun O'Donnel care, socotindu-l inofensiv, îl admitea în anturajul său. Shaun ascultase calm încercările diplomatice ale tânărului. Răspunse tărăgănat:

— Să mă întâlnesc cu Tony?… Nimic de zis, dar unde? În salonul ăla aurit, ca Vinsetti? Nu, băiete…

— Dar îţi jur că Perelli nu doreşte decât să reglementeze cu voi cele câteva probleme spinoase, cauza discordiei.

— Hm, iată o manieră inedită de a defini un atentat. Sigur că vrea să „reglementeze”… şi noi la fel. Numai că armele

noastre nu-s mai prejos decât ale lui. Iar tu, nu te amesteca în lucruri care te depăşesc. Apropo, spunei brigandului ăla de O'Hara să-şi păzească femeia de Tony, E pe cale de a fi executat, i-am pus cruce neagră, dar e bine să-i faci totuşi comisionul ăsta. Cât despre tine, şterge-o din Chicago, acum cât n-ai intrat încă până la gât în rahat… Mai bine întoarce-te acasă.

Jimmy clătină din cap. Legăturile care îl reţineau la Chicago erau din acelea care nu se puteu rupe. Oricare i-ar fi fost soarta, trebuia să rămână; nu se simţea în stare să trăiască departe de Minn Lee.

Viaţa în „gang" avea curiozităţile şi dezamăgirile ei. Oameni cu care încheiase contracte pentru Tony şi, de multe ori, cu care servise masa în ajun, lăsau, aşa dintr-o dată, totul baltă. Făceau o vreme afaceri sub protecţia lui Tony, care, evident, îşi lua partea, apoi, fără motive clare, rupeau relaţiile cu el, sau, şi mai rău, treceau de partea clanului advers. În această situaţie, deşi între bandele lui Perelli şi Feeney se stabilise în mod tacit o frontieră, rămâneau totuşi „puncte strategice" pentru a căror dominaţie se dădeau neîncetat adevărate bătălii.

Nu se ducea lipsă niciodată de buni „trăgători". Contra unei plăţi pe măsură, „trăgători cu ambele mâini", de elită, puteau fi aduşi de la New-York, Filadelfia sau Saint-Louis. Bine antrenaţi, ei dovedeau o eficienţă şi o precizie uimitoare şi, ceea ce era mai important, nu-şi pierdeau niciodată capul, indiferent de complicaţiile cărora trebuiau să le facă faţă.

Tony părea să deţină superioritatea în toate privinţele. Avea agenţi care supravegheau partea adversă cu vigilenţă extremă. Cum apărea un nou recrut de marcă, executorii lui erau puşi în alertă şi în cel mai scurt timp îl suprimau. Din punct de vedere tehnic lucrurile stăteau la fel: alcoolul sosit pe mare, pe calea ferată sau cu avionul, înainte de a fi scos pe piaţă, era verificat în laboratoare, de specialişti de mâna întâi.

Într-o zi, când Jimmy luă ceaiul într-unul dintre cele mai şic restaurante din oraş, o voce stridentă îl strigă. Era O'Hara, ca de obicei, zgomotos şi expansiv.

— Să-ţi fac cunoştinţă cu doamna O'Hara, Jim.

Jimmy privi stupefiat. Apariţia acestei femei, lângă, bruta puternică şi vulgară care era bărbatu-său, i se păru bizară. Blondă, înaltă, subţirică şi mlădioasă, cu o faţă de madonă cu ochi mari, strălucitori, căprui, ochi de copil, şi nişte buze sângerii care nu aveau nevoie de fard, îţi tăia răsuflarea prin frumuseţe şi eleganţă.

— Sunt fericită să te cunosc, domnule McGrath. Am auzit vorbindu-se mult de dumneata.

Jimmy ar fi preferat să n-o audă vorbind; vocea tărăgănată, a cărei vulgaritate n-o depăşea decât cea a lui O'Hara, contrasta izbitor cu prezenţa ei exterioară.

— Spuneai că o să mă duci s-o văd pe doamna Perelli, se oţărî ea, strâmbându-se către O'Hara.

— Sigur, dragă, sigur! o linişti Conn. Şi-a pierdut minţile de când i-a intrat în cap ideea că trebuie s-o cunoască Minn Lee, adăugă el, întorcându-se spre Jimmy, apoi reluă către nevastă-sa: La urma urmelor, nu-i decât o chinezoaică obişnuită, drăguţă, ce-i drept, dar nu-i deloc genul meu…

Femeia se arătă destul de rece faţă de Jimmy, deşi avea o imagine deja formată, din cele auzite spunându-se despre el, care nu-i era tocmai nefavorabilă. Oricum, gândea ea, tânărul nu are un post important în bandă, deci nu merită cine ştie ce consideraţie. Toţi prietenii ei rămăseseră în Brooklyn; Chicago o plictisea şi plictiseala asta nu era de natură s-o facă binevoitoare, iar în ceea ce priveşte simpatia, acesta era un sentiment pe care ea, Maria Polouski, nu-l cultivase niciodată.

Ieşind din restaurant, Jimmy McGrath dădu cu ochii, cu totul pe neaşteptate, de Tony Perelli. Se îndrepta spre Michigan Avenue, încadrat de patru trăgători. Alţi patru pistolari se deplasau pe trotuarul celălalt, pentru siguranţă deosebită.

Aşa obişnuia Tony! Să iasă pe jos pentru vreo tranzacţie oarecare, pentru a cumpăra cadouri lui Minn Lee, sau, pur şi simplu, pentru a face o plimbare prin oraş – un soi de exerciţiu de autoritate pe care îl considera indispensabil.

Jimmy cunoştea deja destul de bine firea patronului, pentru a şti că trebuia să evite să-l abordeze, în asemenea momente. Îşi văzu deci de drum, la o distanţă respectabilă, în urma lui. Intrau în curbura bulevardului; gorilele se strânseră şi mai mult în jurul şefului, sporindu-şi vigilenţa. Mai înaintaseră astfel vreo cincizeci de metri, când un automobil închis, care se deplasa pe banda întâi, încetini în dreptul grupului. Detunăturile sacadate ale pistoalelor-mitralieră erau asurzitoare. Un glonte ricoşă atât de aproape, încât Jimmy îi simţi suflul puternic. Trei dintre pistolarii lui Tony trăgeau cu amândouă mâinile; al patrulea zăcea pe trotuar. Maşina atacatorilor făcu un viraj scurt şi se imobiliză în mijlocul carosabilului, blocând circulaţia foarte intensă la ora aceea. Din toate părţile apăreau poliţişti care se îndreptau în fugă spre locul atentatului. Unul dintre ei deschise portiera din faţă a maşinii şi-l smulse din scaun pe şofer. De după ureche i se prelingea un firicel de sânge, moartea îşi pusese deja amprenta pe faţa lui. Alte două cadavre, chircite în partea din spate a automobilului, dovedeau că „trăgătorii” lui Tony trăseseră ca nişte virtuoşi…

Perelli reveni furios de la comisariatul de poliţie. Unul dintre cei mai buni gardieni de corp ai săi era mort. Văzuse cadavrele celor care îl atacaseră, acoperite cu o pânză şi pregătite pentru identificare, dar nu simţea nici o satisfacţie.

— Au fost oamenii lui Feeney şi Shaun O'Donnel, nu-i aşa?

Tandră, Minn Lee îi dezinfecta cu tinctură de iod o rană uşoară la una din mâini. Jimmy urmărea tăcut scena.

— Iată cum s-au petrecut lucrurile, începu Tony scrâşnit. Azi-dimineaţă, Shaun mi-a trimis un delegat ca să mă invite la o convorbire de împăcare, iar după-amiază, probabil

pentru ca să mă împace definitiv, mi-a trimis maşina aia cu bestii… Şi, pe deasupra, a vorbit într-un mod foarte murdar de Minn Lee; dacă aţi şti ce-a putut să spună?

Jimmy îl privea cu ochii larg deschişi de uimire:

— De ce? întrebă el, cu naivitate. Minn Lee nu i-a făcut nici un rău…!

— Uite aşa stau lucrurile, constată Tony simplu. Vino, vreau să-ţi vorbesc, mai adăugă el, apoi îl prinse de braţ şi îl conduse pe balcon.

— Trebuie să-l vezi pe O'Donnel. Dacă îi telefonezi, eu cred că va veni.

— Dar ce-aş putea să fac eu? se nelinişti Jimmy.

— Spune-i că vrei să lămureşti toată tărăşenia. Întreabă-l până unde vrea să meargă. Cheamă-l la telefon; explică-i că vrei să aranjezi totul între mine şi el, că eu habar n-am că-i telefonezi. Nu-mi plac încurcăturile, mă înţelegi? Tu eşti singurul care poţi limpezi situaţia, aşa cum ţi-am zis.

Shaun era omul cel mai greu de găsit din oraş. Evita orice companie şi, cu atât mai mult, străzile fără protecţie. Deşi nu-şi dădea seama de asta, Jimmy McGrath era singurul om din lumea gangului care îl văzuse pe Shaun relativ des şi cu regularitate. L-a găsit cu telefonul după două ore de căutări. Nu i-a răspuns prea călduros:

— Dacă n-ai fi tu Jimmy, i-aş spune să se ducă dracului. Acum te-a uns delegat, reprezentantul lui, nu? Şi, mai săptămână trecută, spunea peste tot că eşti…

— Putem să ne întâlnim undeva? îl întrerupse Jimmy.

— Ce crede Perelli despre împuşcăturile de azi? Mă crede amestecat?

— Da, am impresia că da… răspunse Jimmy ezitant. Cred că asta gândeşte, Shaun…

Francheţea răspunsului îl dezarmă pe Shaun.

— Foarte bine, am să mă întâlnesc cu tine. Vino astă-seară la zece în intersecţia dintre Michigan şi 48 Avenue. Nu lua pe nimeni cu tine, am încredere absolută, Jimmy. Cred că totul se va sfârşi cu bine.

Jimmy îi raportă lui Tony rezultatul convorbirii cu Shaun. Acesta îl bătu prieteneşte pe spate:

— Bravo, eşti un băiat şic! Să iei maşina cea mică, pentru întâlnirea asta. Din colţul bulevardului se va urca şi Conn; se va culca pe planşeul din spate, ca să nu fie văzut. Ş-apoi, poate nici n-o să ai nevoie de intervenţia lui.

Jimmy asculta interzis.

— Cum aşa, dar ce vrei să fac?

Perelli îl fixă cu o privire rece, tăioasă; ochii îi luceau straniu. Scoase din buzunar un revolver Colt, micuţ, dar de cea mai bună calitate, şi i-l întinse.

— Iată, ţine! făcu el. Pune scula asta sub braţ, să ai cu ce-l aranja. Să-i dai, din el, din belşug şi cât mai mult posibil!

— Urmă o tăcere grea, ruptă, în cele din urmă, de glasul tremurat al lui Jimmy:

— Ce doriţi să fac?

Era complet alb la faţă şi vorbise ca în transă.

— Nu-i vorba de ce doresc să faci; nu doresc… îţi ordon să faci! răsună vocea lui Tony, imperativă şi aspră. Te duci şi-l dobori pe Shaun O'Donnel…

Capitolul VII.

Maşinal, Jimmy McGrath deschise uşa de intrare în apartament, fără a-şi putea da seama exact cum ajunsese acasă. Lumea exterioară, oamenii normali, cu viaţa lor de fiecare zi, fără alte obligaţii în afara celor domestice, reprezentau o altă societate. El trebuia să devină un ucigaş oficial, să-l asasineze pe unul din puţinii oameni care avea încredere în persoana sa. Peste câteva ore trebuia să tragă…

Lua o foaie de hârtie şi scrise: „Shaun O'Donnel are încredere în mine, iar eu trebuie să-l omor.”

Citi de mai multe ori, pentru a se pătrunde de adevărurile ce decurgeau din postura spre care era împins. Aprinse hârtia şi, urmărind-o cum arde, îi veni în minte că şi el, la fel ca aceasta, intră imaculat în foc şi va ieşi calcinat… netrebnică cenuşă neagră de om…

Se gândi să-l avertizeze pe Shaun, dar era absolut sigur că, la fel ca pe un circuit electric, informaţia se va întoarce instantaneu la Perelli. Tot trădare s-ar fi numit, iar pentru trădare exista numai un singur fel de plată…

Totuşi, nu frica de moarte îl împiedica să-l avertizeze pe O'Donnel, ci faptul că ar fi trădat un om de care se ataşase mult, faţă de care avea un angajament şi căruia îi datora o supunere pasivă.

Evident, banda lui Feeney îi va marca numele cu o cruce neagră; dacă ucidea, trebuia să se aştepte la represiuni de aceeaşi natură, tot la gloanţe. Tony era obligat să-i asigure protecţia, până când o nouă crimă contra bandei rivale, încă şi mai gravă, o va face uitată pe a sa…

Cineva bătu în uşă. Era Conn O'Hara, cu o pălărie mare, gri, dată pe ceafă şi un trabuc gros între dinţi.

— Hello tinere, ocupat?

Jimmy îi făcu semn să intre.

— Eşti pregătit pentru diseară?

— Bineînţeles, răspunse Jimmy cu un ton ce se voia indiferent.

— Bine! Să vii diseară la garaj şi să iei maşina mea. Vezi să nu tragi în tipul culcat pe planşeul din spate: voi fi eu. Banda lui Feeney e cu ochii în patru; vor supraveghea ieşirea maşinii şi dacă mă vor vedea lângă tine vor înţelege totul. În cazul ăsta, primul lucru care ni s-ar întâmpla ar fi acela că am întâlni un taxi din care o „maşină de scris” ar trage copii în două exemplare…

Conn O'Hara era un om care nu cunoştea frica. Fusese dintotdeauna un ucigaş! îşi demolase prima victimă pe la optsprezece ani. Pentru el „treaba” pe care o pregăteau, nu aveau nimic extraordinar, de aceea nu încerca nici o emoţie anticipată. Cât despre paloarea lui Jimmy, ştia că era inerentă debutului.

— Nu-ţi mai bate capul, Jimmy, zise el, sufiând un nor de fum. Asta nu înseamnă mare lucru; tot omul trebuie să moară într-o zi sau alta. Dacă te-ai lua după ziarele astea

stupide, ai sfârşi prin a crede că un individ scăpat de demolare trebuie să trăiască la nesfârşit. Tu să te gândeşti de la câte salvezi un nenorocit suprimându-l: griji, boli, suferinţe… totul!

— Nici nu vreau să mă gândesc, dar…

— Bineînţeles că nu vrei, e natural, îl întrerupse Conn, conciliant.

Îi mai dădu câteva instrucţiuni şi plecă grăbit: trebuia să raporteze despre vizită…

Perelli nu era acasă. Plecase cu Minn Lee la plimbare, în automobilul blindat. Cum nu alegea niciodată de două ori acelaşi itinerariu, banda lui Feeney renunţase să-i mai întindă ambuscade în asemenea circumstanţe.

În apartament, Angelo clasa nişte documente venite din Canada. El era mult mai mult decât secretarul particular al lui Perelli; mulţi vedeau în el pe viitorul şef al bandei, deşi nici nu-i ştiau numele adevărat. Toată lumea îi zicea Vérona, după numele oraşului italian în care susţinea că se născuse, şi-apoi trebuia să aibe o identitate!

Inteligent, cu un simţ deosebit al combinaţiilor zise „strategice”, Angelo Vérona se descurca strălucit în afaceri. Era respectat şi temut, în acelaşi timp, pentru calităţile sale de trăgător cu ambele mâini, ca virtuos al pistolului mitralieră, nu în ultimul rând, ca o autoritate în materie de alcool. Participa foarte rar la răfuielile din oraş, mulţumindu-se cu supravegherea activă a tot ceea ce se întâmpla în imediata apropiere a lui Perelli.

Dacă O'Donnel vorbea elogios despre el, Vérona n-avea nici o consideraţie pentru acesta. Pe O'Hara îl detesta încă şi mai mult decât pe irlandezi, în general.

— Şeful e aici? întrebă Conn, aşezându-se în cel mai bun fotoliu din salon.

— Nu-i place să fie numit „şef” murmură Angelo.

— L-am văzut pe băiat. Nu va deveni „trăgător” nici într-un milion de ani.

— A… adevărat! Şi cine-i băiatul…?

— Jimmy McGrath. Dar Tony n-are de ce-şi face griji. Pentru diseară am eu grijă de Shaun.

— Ce mai e şi povestea asta cu Shaun? De ce trebuie să ascult de la tine nişte informaţii care nu mă privesc? De ce nu te faci jurnalist? Du-te la „Tribune” şi descarcă-ţi sacul acolo…

Conn încruntă sprâncenele:

— Credeam că pot vorbi?!

— Poate că la New-York oamenilor le place să se audă vorbind; aici ne comportăm ca şi când în fiecare colţ al camerei ar fi instalat câte un microfon în legătură directă cu poliţia…

Tony intră pe uşă. Era singur. Minn Lee se retrăsese în apartamentul ei. Se apropie de Angelo şi îi spuse repede câteva cuvinte în italiană.

Aceasta avu darul să-l irite pe Conn, care nu pricepea nici-o boabă.

— Hm! făcu el, aveţi secrete?

— Cine ţi-a zis că trebuie să ştii tot, domnule Conn O'Hara? veni interpelarea seacă a lui Tony.

— Sunt aici din cauza lui Jimmy. Mi-ar place să fac treaba singur. El are aerul că va ceda…

— Ţi-am spus eu că trebuie să-l dobori tu? E rândul lui Jimmy, e lovitura lui. Dacă-l doboară pe tip fără ajutorul revolverului tău, lasă-l s-o facă; eşti acolo numai pentru cazul când s-ar pierde cu firea, sau ar trage celălalt mai repede. Nu el te însoţeşte, tu îl însoţeşti, ai înţeles?

O'Hara părea şifonat.

— Am înţeles, îşi găsi el cu greu cuvintele, apoi se retrase umilit.

— E gură spartă, dar are dreptate, zise Angelo. Lovitura asta e prea dură pentru McGrath. Până va căpăta experienţă, încearcă-l într-o afacere mai puţin serioasă.

Tony clatină din cap:

— Nu, Jimmy nu e încă „înăuntru”; e singurul mod în care îl putem face să „intre”. Până când nu va fi obligat să-şi

supravegheze fiecare pas, până nu va şti că trăgătorii lui Mike sunt pe urmele lui, că sunt la pândă, nu va înţelege exact ce este meseria noastră.

— Nu sunt de părerea ta. Dar în sfârşit, să lăsăm asta… Să sperăm că totuşi lovitura va merge.

Multe din obligaţiile pe care le avea, îi impuneau lui Tony prezenţa în oraş. Trebuia să treacă zilnic pe la birouri, laboratoare, depozite, braserii şi diverse alte case şi localuri pe care le controla. De obicei, seara, între orele şase şi nouă, Minn Lee rămânea singură şi se plictisea. Aşa că vizita, pe neaşteptate, a lui Jimmy a însemnat, pentru ea, mai mult decât o distracţie. Ţinea la el pentru că era diferit mult faţă de toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse de la terminarea colegiului. Când Kiki, valetul, îi anunţă sosirea tânărului, puse de-o parte broderia de mătase la care lucra şi-i ieşi veselă înainte.

— Credeam că nu vrei să mai vii pe la mine…, începu ea, apoi, văzându-i figura, se opri. Era palid, contractat, cu privirile aiurea şi reci; nu-l văzuse niciodată aşa.

— Ce e Jimmy, nu te simţi bine?

— Ba da, dar voiam să discut ceva cu tine.

— Vorbeşte Jimmy, Tony va veni abia pe la zece, îl îndemnă ea surâzând, ducându-l spre un fotoliu.

„În câteva ore viaţa mea va lua alt curs”, gândi el, aşezându-se în fotoliu şi închizând, o clipă, ochii.

— Dacă mi se va întâmpla ceva, Minn Lee, vreau să ştii ce însemni tu astăzi pentru mine… locul imens pe care îl ocupi în viaţa mea… Cuvintele mele pot părea sărace şi lipsite de semnificaţie, lipsite de sinceritate, dar, în faţa lui Dumnezeu, acesta e adevărul. Pot fi considerat nebun că încerc un asemenea sentiment…, dar ştiu atâtea lucruri despre tine şi Perelli! Nu sunteţi căsătoriţi, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Natural, ştiam asta, urmă el. N-aş putea să-ţi ofer cine ştie ce; în meserie sunt numai un amator…

Urmă o tăcere.

— Dar bine, Jimmy, ce vrei să spui cu: „ dacă mi se întâmplă ceva…”? îl întrebă ea calmă, forţându-se să surâdă.

— Oh! ştii doar, în genul ăsta de afaceri, astăzi eşti, iar mâine… nu mai eşti…

— Şi de ce să nu mai fii tu mâine? făcu ea, fixându-l intens cu căutătura ochilor ei mari şi gravi. Trebuie să se întâmple, deci, ceva teribil în noaptea asta?

Jimmy deschise gura ca pentru a răspunde, dar se răzgândi şi clătină din cap, şoptind doar:

— Nu…, asta-i tot, Minn Lee.

Se ridică brusc, ca împins de un resort.

— Pleci? întrebă ea surprinsă.

Drept răspuns, fiindcă nu-i mai putea spune nimic – vocea l-ar fi trădat – îi luă mâna, o strânse şi apoi o sărută.

Garajul era foarte aproape, câteva case mai încolo. Merse pe jos şi ceru maşina lui Conn, pe numele fictiv sub care acesta o înregistrase.

Fără alte formalităţi, o mână îi indică unul dintre automobile.

Ca în transă, deschise una dintre portiere. „Uşa cealaltă”, şopti o voce, şi capul lui O'Hara apăru de sub o pătură care-l camufla perfect, întins pe planşeul maşinii.

Demară şi ieşi în stradă. Asfaltul era umed şi alunecos. În cinci minute rulau deja pe Michigan Avenue. Un alt automobil venea încet din partea opusă. Când ajunsese în dreptul lui lumina puternică a unei lanterne îl orbi.

— Ce-ţi spuneam eu, Jimmy?

Conn O'Hara scoase capul de sub pătură şi reluă:

— Mă căutau! Dacă stăteam lângă tine, scoteau pistolul mitralieră şi „adio Chicago”!

Spre periferia oraşului o altă maşină se încrucişă cu a lor şi, pentru a doua oară, lumina puternică a unei lămpi electrice zăbovi câteva secunde pe obrazul lui Jimmy.

— Ăsta e Shaun, abia se auzi vocea lui Conn din fundul maşinii. Mike nu ştie despre întâlnirea voastră din seara

asta, altfel îţi garantez că ar fi fost prin preajmă.

Sosiră la locul întâlnirii. Un mic bulevard pustiu. În colţ era o casă în construcţie, înconjurată de o barieră. Inima lui Jimmy bătea să-i spargă pieptul. Se întreba dacă Shaun va veni cu maşina. Mai spera că ceva ar putea da alt curs evenimentelor. Sosirea acestuia însoţit de o gardă puternică de trăgători de elită, cu mitraliere şi tot restul…, spre exemplu.

Vise deşarte; indiferent cum, Shaun O'Donnel trebuia ucis. Era absolut necesar ca inamicul numărul unu al lui Perelli să fie şters dintre cei vii, şi asta, prin propria sa grijă, nu altfel…

— Poţi să distingi ceva, băiete? întrebă Conn cu voce înfundată.

— Nu, nimic… răspunse Jimmy tremurat.

Trecu o femeie cu un coş în mână. După câteva minute observă o siluetă bărbătească apropiindu-se repede, folosind la maximul locurile mai întunecate; Jimmy simţi că leşină recunoscându-l.

Coborî din maşină în aşa fel încât cel care se apropia să nu poată vedea pistolul, gata armat, pe care îl avea în mână.

— Tu eşti, Jimmy? se auzi vocea lui Shaun de la doar câţiva metri. Nu pot să-ţi acord decât cinci minute; sunt necazuri în oraş şi…

Fără să mai ochească – întunericul făcea inutilă operaţiunea —, Jimmy duse pistolul în faţă şi trase. Rată prima lovitură. Trase precipitat restul gloanţelor din încărcător, fără să-şi dea seama dacă vreunul dintre ele îşi atinsese ţinta; Shaun O'Donnel, sprijinit de balustrada casei în construcţie, încerca să-şi scoată pistolul.

— Tu!… mai apucă Jimmy să-i audă vocea, apoi trei detunături de armă răsunară foarte aproape, asurzindu-l. Conn O'Hara trăsese cu sânge rece, ca la poligon, fără să dea greş. O'Donnel se prăbuşi lângă barieră. Din depărtare se auzi fluieratul unui poliţist.

— S-o ştergem! strigă O'Hara, urcând la volan.

Demară. Lângă el, Jimmy părea incapabil să facă vreo mişcare, ba chiar să şi gândească… Şi totuşi un gând îl stăpânea complet: Shaun O'Donnel era mort… el îl ucisese… el însuşi îl conduse la moarte… Trădase în modul cel mai laş… Trădare Neagră…!

— Dumnezeule! exclamă el, privind aiurea.

Maşina zbura literalmente; O'Hara fusese şi şofer de curse în viaţa lui, iar Ford-ul, pe care îl conducea acum, era construit pentru viteză.

— L-am dat gata şi pe ăsta, zise el mulţumit. Tu l-ai ratat, dar n-ai nici o vină; ce să-i faci?… Nu te blamez; n-ai nici experienţa, nici nervii mei… Nu-ţi face probleme, încearcă să te remontezi pupând sticluţa aia pe care te rog s-o scoţi din buzunarul meu… Ai văzut cum a căzut? Din primul foc! I-am trimis „grăunţele” drept sub inimă. Când îmi îndrept pistolul spre cineva, ăluia nu-i mai trebuie decât înmormântare!

Jimmy n-auzea nimic. Cu nasul proptit în geamul portierei, murmură numai pentru sine: „Jimmy McGrath… ucigaş!”

Capitolul VIII.

Vestea că Shaun O'Donnel fusese lichidat se răspândi ca fulgerul în Chicago. Era un eveniment foarte important, pentru că Shaun fusese unul din puternicii lumii interlope. Cel puţin aşa era considerat de gangsterimea măruntă. Acestora, el le oferea adesea sprijin material, indispensabil încropirii unor afaceri, dar cu aceeaşi nonşalanţă îi făcea să dispară brusc, de cele mai multe ori în condiţii teribile. Aşa s-a întâmplat cu un oarecare Amigo, prieten din copilărie al lui Perelli, care, în urma unui apel telefonic, dispăruse fără urmă. Mai târziu i-a fost găsit cadavrul, ciuruit de gloanţe, îngropat în grabă într-o plantaţie. Tony nu uitase nici o clipă povestea asta, dar… prietenia e prietenie, iar afacerile-s afaceri.

Soţia lui Shaun făcu o criză de nervi şi fu dusă la spitalul în care se afla şi bărbatu-său. Acesta părea să nu mai aibă nevoie decât de un preot şi chemară unul în grabă.

Sergentul de poliţie Harrigan îl însoţi pe preot la căpătâiul muribundului.

— Aveţi vreo idee despre ce s-a întâmplat? Cine putea da lovitura? întrebă preotul în şoaptă.

— E inutil să vorbiţi în şoaptă, interveni medicul de serviciu de la urgenţe, prezent acolo. Nu ne poate auzi, iar când va putea, îi va rămâne prea puţin timp…

— Nu înţeleg aceste crime, îl întrerupse preotul. În fiecare zi jurnalele vorbesc de omucideri de felul acesta. E groaznic! Să fie într-adevăr un război între gangsteri?

Harrigan dădu afirmativ din cap.

— O'Donnel reluă preotul, cunosc numele acesta. N-a fost cumva băiat de cor la catedrala Sfântul Nume?

— Ba da, confirmă scurt Harrigan, apoi îl întrebă pe poliţistul care ajunsese primul la locul crimei dacă muribundul nu spusese ceva.

— Cred că am auzit un nume: Jimmy, precizã agentul, dar nu pot fi sigur… Altceva, nimic…

Harrigan era uimit de circumstanţele în care se petrecuse crima. O' Donnel îşi lăsase maşina la vreo două sute de metri de locul unde fusese împuşcat; se deplasase pe jos, fără escortă, într-un loc din afara oraşului pustiu la ora aceea… Părea cu totul nefiresc şi se întreba cu glas tare dacă nu cumva asociatul său, Mike Feeney, nu-l „lăsase pe loc”. Preotul, care nu auzise niciodată expresia, îl privea mirat.

— E simplu, părinte, asta înseamnă „trimis la moarte de propriul clan”.

— Cum e posibil? făcu preotul nedumerit.

— Uneori, reluă poliţistul, acesta este preţul ce trebuie plătit pentru tăcere, un armistiţiu… sau pentru pace între clanuri. Când un şef pierde de sub control unul sau mai mulţi membri ai bandei, indiferent de posturile acestora, – să spunem că unul dintre ei şi-a lichidat cu de la sine putere rivalul – atunci nu are decât două posibilităţi: să-i aprobe

fapta şi să-l apere, sau să-l „lase pe loc”, adică să-l trimită într-un loc în care să fie aşteptat de trăgătorii duşmani.

— Un sacrificiu uman…, murmură preotul.

— Uman?… În măsura în care ăştia mai sunt oameni! Numai că…

Shaun se mişcă; un geamăt îi scăpă dintre buze.

— Dacă vrei ceva de la el, grăbeşte-te, îi zise medicul lui Harrigan.

Poliţistul se apropie de pat şi se apleacă deasupra muribundului:

— Hello, Shaun, mă recunoşti, nu-i aşa, băiete? Sunt Pat Harrigan, sergentul Harrigan de la poliţie…

Privirile lui Shaun se limpeziră; în ochi îi apăruse un fel de sclipiri care arătau clar că este conştient.

— Am fost totdeauna un prieten pentru tine. Îţi aduci aminte, eu am fost cel care a avut grijă de mama ta, când ai fost prima dată la închisoare. Hai, bătrâne, zi-mi cine a dat lovitura?

Muribundul murmură ceva… Harrigan crezu că înţelege.

— Bineînţeles că am anunţat-o pe nevastă-ta, am trimis maşina mea după ea… „Ei” nu ţi-au lăsat nici-o şansă, nu-i aşa? Te-au „lăsat pe loc”, aşa-i?

Shaun înţelesese, dar nu răspundea nimic.

— Haide, hotărăşte-te, băiete! încearcă să vorbeşti… N-a fost Feeney? Atunci, cine? tipii din banda lui Perelli?

Ochii lui Shaun continuau să privească inteligent, dar buzele îi rămâneau închise. Vocea lui Harrigan deveni mai insistentă:

— N-o să ajungi în faţa lui Dumnezeu cu minciuna pe buze, nu? Cine a făcut-o? Conn O'Hara a tras? Shaun, nu pleca fără să spui adevărul! A fost banda lui Perelli? Sunt sigur, Conn O'Hara a tras, nu…?

Aştepta în zadar; fidel tradiţiei Shaun nu va vorbi. Nu va avea încredere în poliţie; pentru el poliţia nu însemna mare lucru… Ştia că altă poliţie, cea a clanului său, se va însărcina să-l răzbune cât mai repede. Nu recunoştea decât

autoritatea legilor „gangului”, altele decât cele stabilite de drept.

Citise toate astea în ochii lui O'Donnel; trebuia să renunţe. Îi făcu semn preotului să se apropie.

— Vezi, părinte, aşa-s toţi… Muţi!… zisa el cu amărăciune, uitându-se la ceas.

Nu trebuiră să aştepte prea mult; Shaun muri repede.

Mrs. O'Donnel sosi la capul mortului ceva mai târziu. Depăşise criza – nici nu mai plângea măcar – şi se apucase să pună cu hotărâre la punct toate amănuntele înmormântării: greutatea sicriului de argint, dimensiuni, haine, flori etc; nu părea să mai simtă nici o durere…

Adusese cu ea trei dintre principalii şefi ai bandei. Unul dintre ei, Spike Milligan, un bărbat rece, cu o faţă ce părea cioplită cu barda, umbrită de o chică cânepie, semănând mai degrabă a funcţionar de bancă bine plătit, dar care, în realitate, era mai periculos ca un şarpe cu clopoţei, primise „contractul” răzbunării. Trebuia s-o facă el, în lipsa lui Mike Feeney, plecat într-un turneu de afaceri în Indiana.

— Au fost Jimmy McGrath şi Conn O'Hara; i-ai văzut revenind, nu-i aşa, Spike? întrebă ea, când găsi răgazul necesar.

— Ştiu că Shaun urma să se întâlnească cu Jimmy, răspunse acesta. De obicei nu-mi spunea unde se duce, dar de data asta a făcut-o… Perelli l-a trimis pe McGrath pentru că ştia că Shaun are încredere în el. Ăstora doi trebuie să le reglăm conturile înainte de întoarcerea lui Mike.

Ceilalţi doi îl aprobară, apoi unul dintre ei zise dispreţuitor:

— Jimmy e un nimic… un laş prăpădit, nu face doi bani…

— Asta nu înseamnă că nu va trebui să plătească, îl întrerupse Spike. O'Hara locuieşte cu nevastă-sa într-un apartament de pe lângă North State. Nu-i greu de găsit.

— Dar Perelli? întrebă Bella.

Urmă un moment de tăcere penibilă.

— Cum? Niciunul dintre voi n-are atâta sânge-n s... ca să-l doboare pe ăsta? strigă ea.

— Nu-i chiar aşa uşor, răspunse Spike, cu o nuanţă de umilinţă în ton. Şi cei doi ştiu că au fost văzuţi şi n-or să stea cu mâinile în sân, să ne-aştepte...

Faţa urâtă a Bellei era complet desfigurată de cruzime şi ură.

— Dacă-l întâlnesc, am să-mi reglez singură socotelile cu Perelli, scrâşni ea din dinţi.

După un alt moment penibil de tăcere, se ridică brusc în picioare.

— Gata, plecaţi şi faceţi-le felul ălora doi! ordonă ea. Fără un cuvânt, „trăgătorii" plecară la „treabă".

Capitolul IX.

Reacţia lui Jimmy McGrath a fost neaşteptată; îşi regăsise dintr-o dată toată stăpânirea de sine, tot sângele rece şi se despărţise de Conn O'Hara fără nici un fel de emoţie, fie ea aparentă sau reală.

Trecuse pragul şi nu-i rămânea decât să aştepte desfăşurarea evenimentelor. Era necruţător cu sine, aşa cum fusese necruţător cu O'Donnel. Îşi pusese singur eticheta: de asasin de miezul nopţii, ucigaş cu sânge rece, ucigaş de prieten, asta era. Până atunci nu înţelesese nici sensul, nici motivaţiile măcelului permanent de pe străzile Chicago-ului. Iată că acum era el însuşi „trăgător", adică ucigaş plătit. Ar fi trebuit ca toată fiinţa lui să fie revoltată, dar nu se întâmplă aşa: ceva ca un anestezic îi anihilase simţul cu care putea distinge între bine şi rău, între dreptate şi nedreptate.

Urcă la el în apartament, îşi scoase haina, se spală pe mâini, bău două pahare mari cu apă rece, se întinse în pat, trase cuvertura peste umeri şi stinse lumina. Nici vorbă de insomnie, cum ar fi crezut; adormi aproape imediat.

Răsunară bătăi în uşă. Dintr-un salt a fost în picioare, cu pistolul în mână. Simţea că inima i-o ia razna. Se apropie precaut de uşă.

Din hol se auzi vocea lui Angelo:

— Deschide, Jimmy.

Îi deschise, Angelo intră.

— Dormeai, făcu el surprins. Pune-ţi hainele şi pantofii, mergi cu mine.

— Tony are nevoie de mine? întrebă Jimmy, căutându-şi lucrurile.

— Nu vrea să te vadă, dar doreşte să dormi în altă parte. Aici nu eşti în siguranţă.

Jimmy McGrath îşi simţea getlejul strâns ca de o ghiară invizibilă.

— Vasăzică au aflat de cele întâmplate între… Shaun şi mine…?

— Bineînţeles, spuse Angelo rece. L-au văzut pe Conn când v-aţi înapoiat.

Jimmy se echipă în grabă, apoi îşi strecură pistolul în buzunar. Era gata; putea să-l urmeze pe Angelo.

În stradă îi aştepta o maşină, păzită de doi indivizi cu care nu schimbară nici o vorbă; rămaseră pe trotuar când acesta plecă. Peste un sfert de oră, Jimmy era din nou instalat într-un mic hotel din apropierea locuinţei lui Perelli.

— Să nu deschizi nimănui, îi spuse Angelo la plecare. Mâine dimineaţă îţi trimit dejunul aici. Tot atunci o să te întâlneşti cu Tony.

— Conn unde e? îl întrebă Jimmy.

— Acasă la el, îi răspunse celălalt iritat. Era grăbit să se întoarcă în patul din care fusese scos, pentru a-l muta la loc sigur pe noul „trăgător”. „Răzbunătorii” erau cu siguranţă pe urmele lui.

Spike nu-şi propusese să înceapă „treaba” cu Jimmy; credea că-i mai bine să atace întâi ceea ce i se păru mai greu. Din stradă văzu că în apartamentul lui O'Hara era lumină. Intră într-un magazin din apropiere şi-l chemă la telefon.

— Hallo! Tu eşti Conn? Aici e Spike.

Se cunoşteau. Pe vremuri lucraseră în aceeaşi bandă.

— Ascultă, Conn! Shaun şi-a încheiat în noaptea asta conturile şi cred că „organizaţia” se duce pe apa sâmbetei! N-ai vreo ocazie să treci pe aici?

O'Hara nu era prea deştept, dar simţi totuşi cursa; un instinct anume îl avertiza de primejdie.

— Bineînţeles că oricând se poate ivi o ocazie. Voi încerca să te văd mâine, în seara asta nu pot. Cred că am gripă, n-am ieşit deloc din casă.

— Deci nu poţi în seara asta? făcu Spike.

— Nu, mai bine mâine dimineaţă, răspunse din nou Conn.

— Atunci poate e mai bine să vin eu la tine. Putem profita de ocazie să punem la cale ceva formidabil.

— Perfect. Nici nu-ţi imaginezi cât sunt de încântat să aranjez cu tine o afacere în noaptea asta, îl asigură Conn, pe un ton care nu dădea nimic de bănuit.

Spike Milligan închise telefonul, întrebându-se dacă nu cumva O'Hara era unul din acei „guerillas” mercenari, care lucrau când pentru o bandă, când pentru alta, fără a face parte oficial din niciuna. Optă pentru concluzia aceasta, spunându-şi că, probabil, O'Hara nu se află sub protecţia directă a lui Perelli. „Nu-mi va fi greu să-l aranjez pe băiatul ăsta, şi nici consecinţe serioase nu cred să am”, gândi el.

Reveni la maşina pe care o parcase într-un loc mai retras şi complet întunecat în maşină, pe întuneric, spre a nu fi văzut, lăsase pe unul din oamenii săi. Îi făcu semn să coboare şi se îndreptă spre clădirea în care locuia O'Hara. Puteau pătrunde până la apartamentul lui Conn fără probleme; portăriţa se ocupa şi de ascensor, iar uşa de la intrare nu se încuia niciodată. Ajunseseră abia pe la colţul clădirii, când observă, la vreo cincizeci de metri dincolo de intrarea principală, un automobil închis staţionând cu luminile de poziţie aprinse. Examinară rapid şi atent împrejurimile, apoi, la un semn al lui Spike, se retraseră în grabă spre locul unde îşi lăsaseră maşina; nu ţineau să fie invitaţi la propriile funeralii, mai ales că toate onorurile zilei erau rezervate deja lui Shaun O'Donnel. Demară cât putu

de repede şi se îndreptă spre locuinţa lui Jimmy. Trecură prin faţa casei cu viteză redusă, privind cu atenţie în jur; nimic care să le strice planurile: nici indivizi, nici automobile suspecte. Întoarseră şi opriră la vreo sută de metri de „obiectiv”. Stinseră toate luminile maşinii şi coborâră. Spike se răzgândi şi-i făcu semn însoţitorului său să urce din nou în maşină şi să-l aştepte acolo, apoi traversă strada, afectând mersul unui om obişnuit, pentru a nu atrage atenţia asupra sa. Locuise cândva în aceeaşi clădire şi o cunoştea bine. Păstrase chiar un rând de chei de la uşi şi îşi zise că-i vor fi de mare folos acum. Intră şi ajunse la uşa apartamentului lui Jimmy, fără să aprindă lumina pe scări. Bătu în uşă şi aşteptă câteva clipe, cu simţurile la pândă, gata să surprindă şi cel mai neînsemnat zgomot provenit dinăuntru. Nimic. Mai bătu o dată ceva mai insistent. Tot nimic, încercă mânerul uşii; acesta cedă; nu era încuiată cu cheia! Intră şi aprinse lumina. În apartament nu era nimeni. Cineva dormise în pat fără să-l desfacă. Locuinţa fusese părăsită în grabă! O senzaţie acută de pericol îl pătrunse până în măduva oaselor: Perelli se pusese în gardă…!

Stinse lumina şi ieşi încet, cu revolverul gata pregătit: degetul mare reţinea cocoşul „Colt”-ului în poziţia armat, în timp ce arătătorul presa, până la capătul cursei, trăgaciul; oricine s-ar fi aflat în faţa armei ar fi fost un om mort dacă elibera cocoşul armat. Coborî scările, deschise uşa de la intrare şi privi neliniştit afară. Chiar în faţă la piciorul scării exterioare, staţiona exact automobilul închis observat şi în faţa clădirii în care locuia Conn O'Hara. Rămase o clipă năucit, căutând cu privirea propria lui maşină, dispărută ca prin farmec.

Nu-şi revenise din uimire când simţi înşurubându-i-se în spate botul dur al unui revolver, iar o voce îi suflă în ureche:

— Uşurel şi fără gălăgie, Spike. Trebuie să urcăm în maşină…

Cineva îi luă mâna cu revolverul şi eliberă încet cocoşul armei, apoi îi smulse „Colt”-ul din pumn. Împins violent, coborî scările spre maşina din care mai coborâră doi indivizi.

— Ce vreţi? se bâlbâi el, în timp ce era împins în maşină.

Îşi simţea gura uscată şi gâtlejul contractat.

Îl instalaseră pe bancheta de lângă şofer. Omul care îi înfipsese revolverul între coaste închise portiera din faţă, apoi urcă şi se instală în spatele lui.

— Mergem să facem o plimbare, Spike, îi zise el.

— Ce… Ce vă trece prin minte? făcu Spike, bâlbâit. Nu făceam decât să-i duc lui Jimmy o scrisoare de la Shaun…

Individul din spate îl întrerupse cu un hohot vesel de râs, apoi zise:

— Curând de tot ai să duci o scrisoare de la Jimmy la Shaun!

Maşina se deplasa în mare viteză, printr-un cartier mărginaş al oraşului. Tot ce mai putea face Spike se reducea la a rămâne cuminte în scaun şi la a se întreba în ce loc îl vor duce: fiecare bandă îşi avea locurile de execuţie preferate…

Apoi toate se pierdură într-o explozie asurzitoare: gânduri, idei, speranţe, voinţă…

Şoferul încetini şi aduse maşina cât mai aproape de trotuar. Omul care trăsese, îşi puse pistolul în holster, se aplecă peste scaunul din faţă, deschise violent portiera şi apucând cadavrul lui Spike de umeri îi făcu vânt pe caldarâm. Şoferul reuşi o manevră savantă prin care evită să prindă mortul sub roţi, schimbând în acelaşi timp sensul de mers al automobilului. Apăsă pedala acceleraţiei până la fund: cu cât reveneau mai repede în oraş, cu atât era mai bine…

Ucigaşul îşi aprinse o ţigară.

— Ai fi putut să-i zbori creierii în altă parte, mârâii nemulţumit şoferul. Maşina asta furată nu mă interesează,

o abandonăm, dar va trebui să-mi pierd toată noaptea curăţând pardesiul.

— Uită-l pe undeva, îl sfătui celălalt, tărăgănat.

— Nu, mai bine îl ard, hotărî el, ceva mai uşurat. Crematoriile la ce-s bune, dacă pentru asta, nu?

Capitolul X.

Mike Feeney reveni de la Indianapolis mai mult obosit şi plictisit, decât însetat de răzbunare. Deşi mintea-i lucra încet, nu era nici prost, nici nesimţit, aşa cum le plăcea unor să creadă. Primirea pe care i-o făcuse sora sa, Bella, la sosire, îl puse pe gânduri, ba chiar îl cam sperie un pic, dar aşa cum îi şedea bine unui om de „meserie” de calibrul său, trebuia să judece lucrurile în mare, business-ul trecând pe primul plan în raport cu oricare alte consideraţiuni.

— Spike nu s-a întors, remarcă el.

— Bineînţeles că nu s-a întors; îl vezi aici? îi întoarse întrebarea Bella.

— A fost curată nebunie din partea ta să trimiţi trei oameni după O'Hara şi Jimmy. Fatalmente, Perelli trebuie să-i fi aşteptat.

— Nu vrei să termini o dată cu văicăreala? Nu există decât o modalitate de a regla conturile cu Perelli, modalitate pe care o cunosc bine. Cât despre cei doi, le va veni rândul mai curând decât crezi. Am eu grijă, auzi?

Mike, obosit şi preocupat, se aşează în faţa unui dejun copios pe care îl înfulecă, păstrând în forul său intim un vag sentiment al prezenţei permanente a morţii. Era destinul tuturor celor din tagma lui şi avea bunul simţ să nu se considere o excepţie.

Căută apoi un punct de contact între ei şi banda lui Perelli. Poate Angelo… Avuseseră doar cândva interese comune…

Mike era pe cale să organizeze, la „Bellini”, o petrecere importantă, prilejuită de aniversarea zilei sale de naştere. Cum la asemenea petreceri, ca şi la înmormântări, se strângea cam toată lumea bună a „gang”-ului şi se conveneau armistiţii, Angelo promisese să fie prezent şi nu

era exclusă nici paticiparea lui Tony Perelli. Deşi nu-i făcea plăcere, nu avea încotro: trebuia să poarte o discuţie deschisă direct cu şefii bandei rivale.

Îşi continuă masa făcând planuri şi cântărindu-le atent posibilele implicaţii. Era conştient că, prin dispariţia lui Shaun, el trebuia să decidă totul, iar de aceste decizii atârna propria lui soartă.

Şi Perelli dejunase târziu. Se instalase, apoi, la orgă şi-i cântă lui Minn Lee. În timp ce asculta muzică, mâinile delicate ale micuţei chinezoaice brodau îndemânatice un dragon din mătase. Fără desen sau model, Minn lucra după propria inspiraţie, făcând artă adevărată. Mândru de talentul ei, Tony arăta broderia tuturor prietenilor care-i vizitau casa.

— E din Góunod, zise el, în timp ce degetele îi alergau pe claviatura orgii. Ce păcat că tipul ăsta n-a fost italian! Dar şi-a făcut educaţia muzicală la Roma şi asta nu-i tocmai rău… Mă credeai capabil să cânt aşa ceva?

— Tu ştii de toate, zise simplu Minn, surâzând indefinit.

Angelo Vérona intră în salon obosit şi posomorât. Abia terminase de recepţionat un transport de alcool şi trebuia să raporteze.

— Ai nevoie de mine, Angelo? îl întrebă Tony, cântând mai departe.

— Da, veni scurt răspunsul.

Tony se ridică de la orgă şi-i făcu semn femeii să se retragă.

— Lasă-ne singuri, micuţ înger ceresc! Ne revedem un pic mai târziu.

Cum ea nu plecă imediat, întârziind cu strânsul lucrului, Tony urlă cu o brutalitate pe care nu i-o cunoscuse până atunci:

— Ţi-am zis: te chem mai târziu! Dumnezeii!… Ai înţeles?…

Era alt Tony, cel pe care îl descoperea pas cu pas. Plecă surâzând numai cu buzele.

— Ce e nou? se întoarse Tony către Angelo.

— Trenul din Canada a sosit, dar unul din vagoane a fost deschis şi jumătate din alcool a dispărut.

În alte vremuri, o astfel de veste l-ar fi înfuriat la culme pe Tony. Niciodată, nici el, nici oamenii lui, nu furaseră nimănui nici un fir de aţă. Comerţul său era loial; plătea totul cu bani buni. Modul ăsta de a pune mâna pe bunurile altuia era caracteristic bandei lui Feeney; ei nu respectau nimic, niciodată. Violarea unui vagon cu alcool însemna doar o treaba de rutină pentru ei. Angelo, văzând că Tony rămânea calm, a fost agreabil surprins.

— Zici că jumătate din lichior a dispărut? Ştiam. L-au luat poliţiştii din Michigan. Eu le-am spus să se servească.

— Ei bine, pot să-ţi garantez că au sărit peste cal. La pierderea asta trebuie să mai adăugăm cinci sute de dolari daţi şefului de tren şi încă două mii ofiţerului de la Serviciul Prohibiţiei…

Tony îşi linişti locotenentul cu argumentul că siguranţa afacerilor merita cheltuiala. El nu dorea încurcături nici cu poliţia, nici cu autorităţile federale, nici chiar cu Feeney sau alţii de teapa lui.

— Bine. E „du meilleur”. Începem transportul mâine dimineaţă, zise Angelo, întinzându-i o listă.

Tony aruncă o privire pe hârtie, apoi îi dădu câteva sfaturi:

— Atenţie, Angelo! Trimite-i câteva sticle din şampania asta judecătorului Cohlsohn; data trecută i-aţi dat o poşircă şi a făcut panaramă. N-are rost să ne stricăm „la gât” cu judecătorii de la Curtea Supremă. Şi vezi, ochii mari la banda lui Feeney…!

— Aiurea! făcu Angelo, cu optimismul bărbatului tânăr. Nu-ţi face probleme; Feeney trebuie să fie ca o pisică pe patine fără Shaun; el era creierul bandei.

Zâmbind, Tony se întoarse la orgă.

— E comparaţia care i se potriveşte cel mai bine lui Mike, declară el vesel, atacând câteva fraze din „Romeo şi Julietta”.

Angelo schimbă discuţia spre un alt subiect.

— Nu ţi se pare că O'Hara e cam lăudăros?

— Ce vrei, e irlandez, şi-ncă din New-York: nu poate să nu-şi dea-n petec…!

Uşor iritat de indiferenţa lui Tony, Angelo continuă:

— Ştii, are o femeie nemaipomenită…

Perelli se întoarse dintr-o dată spre el, foarte interesat. Femeile erau esenţiale în viaţa lui; le socotea florile existenţei.

— Cum? făcu el, cu ochii strălucind.

Angelo mârâi ceva neinteligibil. Nu-l interesau femeile şi considera dezastruoasă amestecarea lor în afaceri. O accepta oarecum pe Minn Lee, căreia căuta, pe cât îi stătea în putinţă, să-i facă viaţa agreabilă. Sub privirile insistente ale lui Tony, reluă desluşit:

— Am fost stupid c-am pomenit de femei; sunt cauza tuturor necazurilor tale, Tony. De ce să nu te ocupi numai de afaceri câţiva ani şi apoi să te retragi şi să alergi după câte femei îţi pofteşte inima?

Perelli nu-l luă în seamă, vorbi ca pentru sine:

— O fi, într-adevăr, fainã gagica asta a lui O'Hara? Mă surprinde că vorbeşti de ea! Dacă şi pe tine te-a mâncat limba, înseamnă că trebuie să fie ceva de capul ei

— Ei, făcu Angelo, frumoase sau nu, sunt toate la fel! La urma urmelor, ce înseamnă o femeie frumoasă? Un chip…

— Într-adevăr frumoasă? făcu Tony visător, întrerupându-i peroraţia.

— Depinde de gust, pronunţă Angelo dur.

— Blondă? continuă Tony.

— În genul ăstora care se învârt toată ziua pe aici, răspunse Angelo dispreţuitor.

Încet, încet, Tony obţinu toate detaliile care-l interesau.

— Cum poate porcul ăsta de O'Hara să aibe o femeie aşa frumoasă?! Animalul ăsta gras, zgomotos, grosolan…

— Dacă te-apuci acum să analizezi cauzele care o fac pe individă să se ataşeze de un bărbat, cu siguranţă că ai luat-

o razna…

Angelo îşi privi ceasul.

— O'Hara va fi aici în câteva minute, mai zise el şi se retrăsese la ale lui.

Într-adevăr, după câteva minute se auzi soneria şi Kiki, valetul, îl introduse pe Conn O'Hara, ras proaspăt, pus la două ace, zâmbind larg.

Tony cânta, dar Conn era prea volubil ca să-l asculte tăcut. Lipsit de tact, nepricepând nimic într-ale muzicii, dispreţuind total simţul artistic latin, de la prima frază, Conn reuşi să-l indispună pe Tony.

— Ai citit ziarele de azi? i-o tăie Tony scurt.

O'Hara care nu citea ziarele niciodată, sub pretext că scriau numai minciuni, clătină din cap în semn că nu.

— Ţine! Citeşte!… în susul paginii, îi puse Tony „Chicago Tribune” în mână.

Conn începu să citească cu voce tare:

— Shaun O'Donnel, contrabandist de alcool, a murit, împuşcat de trăgători. Mortul era mâna dreaptă a lui Mike Feeney. Se crede că a fost „lăsat pe loc”. Comisarul detectiv Kelly este de părere că…”

Izbucni într-un hohot zgomotos de râs:

— Auzi, „lăsat pe loc”! Asta o să-l facă pe Feeney să înnebunească…

Tony ridică capul; îl privi şi mai rece: nu ordonase uciderea lui Shaun pentru ca să-l înnebunească pe cumnatu-său.

— Continuă, făcu el blând.

— Noaptea trecută, agentul de poliţie Ryan, în post pe Maxwell-Street, auzind împuşcături s-a deplasat la faţa locului, unde l-a găsit pe Shaun O'Donnel împuşcat.”

Conn se întrerupse:

— Ca şi cum n-aş fi fost acolo…

— Exact pentru că ai fost acolo e interesant; continuă…

Dar O'Hara îşi dăduse deja drumul la gură:

— Băiatul a tras unul sau două gloanţe; n-are importanţă… eram eu acolo cu pistolul pregătit; îţi închipui că n-am stat să-mi pierd timpul. Eram deja pe Michigan Avenue, înainte ca sticletele să fi ajuns lângă mort. Când fac o treabă…

Perelli zâmbi fin din colţul gurii:

— Perfect! Şi când aţi plecat era mort?

— Dacă era mort? Mai e vorbă? Când îmi îndrept pistolul spre un tip, ăla se poate considera ca şi mort!

Perelli se aplecă puţin, luă o scobitoare subţire din aur, îşi făcu de lucru cu ea câteva clipe, apoi zise suav:

— Şi totuşi când l-au găsit era încă viu.

— Nu se poate! sări Conn.

— Fapt e că trăia, că l-au dus la Brother's Hospital şi că Harrigan a stat de vorbă cu el. Hai bătrâne!… mai râzi dacă-ţi dă mâna!

O'Hara era buimăcit. Lipsa de informaţie, ca şi propria fire îl puseseră într-o situaţie şi ridicolă şi periculoasă.

— Şi băiatul ăsta fără experienţă, făcu el dezumflat. Ţi-am spus că nu-i bine să-l iau la o treabă ca asta. Era pe jumătate leşinat când a tras. Mie nu mi-a scăpat nimeni niciodată.

Surâsul lui Tony se făcuse şi mai amabil.

— Înţeleg. Jimmy l-a ratat, dar tu erai acolo şi l-ai ucis în aşa fel încât peste o oră stătea de vorbă cu Harrigan la spital.

Vestea era catastrofală pentru O'Hara. Se punea sub semnul întrebării „arta” sa de a ucide. Îşi câştiga existenţa pe baza reputaţiei sale de mânuitor rapid şi precis al armelor. Era poate cel mai bun în domeniul său, dar nu-şi putea permite o reputaţie proastă.

— Ai venit la mine de la New-York şi mi-ai spus că ştii să bagi cinci gloanţe la rând în acelaşi punct, că acolo făceai aşa şi pe dincolo… Ei bine! aici, la Chicago ţi-am dat o treabă simplă şi uite ce-a ieşit?!

O'Hara era consternat.

— În tot cazul, a murit până la urmă, bolborosi el.

— Evident. Toată lumea moare până la urmă. Dar când desemnez eu un om, n-o fac pentru ca ăla să moară de bătrâneţe.

— Ascultă…

— Bun, ajunge! nu sunt chiar atât de supărat pe tine… Să lăsăm asta acum; trebuie să mă sune Mike Feeney, am aşteptat telefonul lui toată dimineaţa…

Nu terminase de vorbit când răsună soneria telefonului. O'Hara vru să ridice receptorul.

— Nu tu, Conn! Eşti capabil să încurci oamenii, să răspunzi unuia şi, de fapt, să vorbeşti altuia!

Era într-adevăr Mike Feeney. Avea vocea răguşită de furie, aproape că nu se înţelegea ce spune; în mod sigur Bella se afla lângă el.

— Domnul Perelli nu-i acasă, răspunse Tony, modificându-şi vocea.

Din receptor se revărsă un şir formidabil de înjurături.

— Haide, haide! nu vorbi aşa, domnule Mike Feeney, reveni el la vocea sa obişnuită. Poate că fac şi sunt tot ceea ce susţii, dar te asigur, domnişoara de la centrală nu ţine să audă toate astea… Ascultă o dată irlandez imbecil: n-am nici o legătură cu moartea lui Shaun!… Ce? O'Hara? Nu fii tâmpit Mike! N-aş pune animalul ăsta din New-York să omoare nici o mâţă…

În glasul lui Tony apărură durităţi nebănuite:

— Ascultă! Voi cu banda voastră mi-aţi încălcat teritoriul. Mai noaptea trecută Shaun mi-a demolat un bar. Tot voi mi-aţi furat un transport întreg de lichior din docurile de pe Erié. Înţelege, nu vreau încurcături cu voi, dar sunteţi pe cale să-mi sabotaţi o afacere de mare anvergură… Ce? Să ne întâlnim la intersecţia dintre Michigan şi Strada 25? Şi de-acolo unde să merg? La antreprenorul de pompe funebre? De ce nu vii tu aici?

— Nu vă încredeţi în şnapanul ăla, patroane, se agită Conn.

— Bine, ne-am înţeles; ne întâlnim în faţa sediului ziarului „Chicago Tribune”, la unsprezece. Te va acoperi un mitralior. Sigur că doresc să discutăm… După aceea, tu şi cu mine, fără arme, venim aici. E clar.

Puse telefonul în furcă şi apăsă un buton. Angelo apăru imediat.

— Mă întâlnesc cu Feeney; asigură-mi acoperirea, îi zise Tony în italiană.

— Cu Feeney? întrebă Angelo, făcând ochii mari.

— Nu te uita la mine ca un berbec, organizează ce ţi-am spus. E nevoie să mă întâlnesc cu omul ăsta. Astăzi n-or să fie focuri de artificii; mâine, poate; poimâine, mai mult ca sigur…, dar astăzi, nu! Voi merge la întâlnire, va fi foarte interesant!

Capitolul XI.

Auzindu-i pe cei doi vorbind într-o limbă pe care n-o înţelegea, O'Hara se simţi umilit. Şi mai supărător i se părea faptul că era eliminat din discuţii tocmai când se tratau probleme în domeniul cărora se credea expert. I se părea intolerabil ca un trăgător de elită, cum era el, să fie tratat ca o slugă, motiv pentru care, după câteva tentative eşuate de a intra în discuţie, le reproşă lipsa lor de încredere în el.

— Nu vrei să te duci la nevastă-ta? Te aşteaptă în hol, îl repezi Angelo, cu insolenţă.

Dacă O'Hara ar fi surprins sclipirea vicleană din ochii lui Angelo, ar fi regretat pe loc faptul că-şi adusese femeia cu el. Foarte mândru de frumuseţea Mariei, Conn nu pierdea nici o ocazie de a o prezenta în lume, deşi se arăta destul de prudent în alegerea celor ce se apropiau de ea.

— Asta am să şi fac, răspunse el ţâfnos, în timp ce Angelo părăsea încăperea.

— Cum, ai o femeie? îl reţinu Tony, pe un ton mieros. E frumoasă, ei?

O'Hara îl privi cu un aer surprins:

— Să înţeleg că n-aţi cunoscut-o încă?

El era cel mai în măsură să ştie lucrul acesta, pentru că o ţinuse intenţionat departe de Perelli, nu din teamă, dar cunoscându-i pasiunea pentru femei şi aventurile nu tocmai curate avute socotea că-i mai bine aşa. Ca om de afaceri şi gangster cu experienţă, Conn gândea că rolul femeii consta în a umple timpul liber al bărbatului şi atât.

— E chiar aşa frumoasă? întrebă din nou Tony, amical.

— Da, are ceva farmec… răspunse Conn, cu o nuanţă de căldură în glas, care nu-i scăpă lui Tony.

Neinspirat continuă pe acelaşi ton; poate chiar ceva mai intim:

— Să-ţi spun drept, Tony, nu înţeleg gustul tău pentru o „chink”…

Trăsăturile feţei lui Perelli se înăspriră.

— Nu înţeleg limbajul ăsta, zise el cu şmirghel în glas.

Redevenise ceea ce era: patronul…

O'Hara înţelese şi schimbă tonul:

— Sigur că nu m-am gândit la Minn Lee, n-am nimic împotriva ei: e o fată foarte frumoasă şi cu mult farmec.

Zâmbetul prietenesc reapăru pe faţă lui Tony; se lăsa flatat mai uşor dacă-i lăudai calităţile amantei la zi, decât dacă l-ai fi lăudat pe el însuşi.

— Desigur, desigur…, încuviinţă el, dar poate nu chiar ca a ta?!

O'Hara nu spuse nimic, dar în viziunea sa chinezoaicele erau nişte creaturi atât de stranii că nu reuşea să le plaseze în rândul fiinţelor umane obişnuite.

— Cheam-o aici, îi sugeră Tony.

— Vrei s-o cunoşti?

Tony dădu afirmativ din cap, sporind şi mai mult temerile lui Conn, care se simţi obligat să adauge:

— E nebună după mine, să ştii…

— Oh! sigur că trebuie să fie nebună după tine! îl ironiză fin, Tony, fără ca irlandezul să se sesizeze. Adu-o totuşi aici.

— Mă duc s-o caut, făcu el, dar înainte de-a ieşi insistă:

— Ne iubim mult reciproc. Ar ieşi o treabă tare urâtă dacă cuiva i-ar trece prin minte să se amestece acolo unde nu-i fierbe oala…

Zâmbind, Tony puse mâna prietenește pe umărul lui O'Hara.

— Eşti un tip cumsecade, Conn. Te voi face să câştigi bani mulţi.

În timp ce uşa se închidea în urma irlandezului, Perelli mormăi în italiană un şir întortocheat de expresii privindu-l pe acesta, ca şi pe înaintaşii şi descendenţii săi… Scoase, apoi, din buzunar un pulverizator din aur masiv şi se parfumă delicat. Avea gusturi şi obiceiuri rafinate: îşi spăla mâinile cu apă de trandafiri, iar după calculele lui Angelo, numai una din băile sale cotidiene costa douăzeci de dolari. Importa din Europa cele mai rare parfumuri şi cosmetice, numai foarte scumpe.

Când Conn O'Hara intră, precedat de nevastă-sa, Tony păru că nici nu-l vede; toată atenţia lui se concentra asupra ei. El care era tot timpul cu gândul numai la femei, nu întâlnise încă femeia visurilor sale şi iată că acum o avea în faţă: blondă, subţiratică, de talie mijlocie dar bine făcută, elegant îmbrăcată, încântătoare. Intui că era poloneză şi nu se înşela deloc: chiar dacă femeia din faţa lui purta şi numele brutei irlandeze, ea rămânea, de fapt, ceea ce era: poloneza Maria Poluski. O contemplă mut, ca pe o zeiţă abia încarnată, când vocea lui Conn îl scoase din extaz.

— Fă cunoştinţă cu domnul Perelli, Maria, zise el şi o împinse uşor din spate.

Tony îi luă mâna cu degete lungi şi suple, o păstră câteva clipe în propriile mâini, apoi o sărută ceremonios. Vocea dură a tinerei femei n-a alterat cu nimic iluzia perfecţiunii cu care se autosugestionase.

— Am auzit vorbindu-se mult de dumneata, domnule Perelli, zise ea, aprobată din cap de Conn, cam neliniştit.

Într-adevăr, îi vorbise mult despre Tony, dar nu într-un mod flatant, şi-apoi se făcuse pe el însuşi să treacă drept

egalul şefului, iar acum ea îl vedea în postura sa adevărată; era jenant. Dar şi mai rău era că putea să-şi aducă aminte de o frază pe care i-o spusese nu prea demult: „Şnapanul ăsta valorează zece, până la douăzeci de milioane de dolari.” Ori „şnapanul” se afla acolo, în faţa ei, şi părea s-o admire mult mai mult decât un coate goale ca el…

— Aş fi încântată dacă m-ai prezenta doamnei Perelli, se adresă ea lui Tony. Mi s-a spus că este de origine orientală.

Tony se întoarse zâmbind crud către O'Hara:

— Ai auzit, irlandezule? Doamna a zis „orientală” şi nu „o chink”; sper că vei reţine şi tu!

Avu o clipă, cu teamă, impresia că Perelli intenţionează s-o sărute, căci se îndrepta spre ea cu braţele întinse, ori n-avea nici un dubiu: Conn ar fi scos fulgerător pistolul şi gloanţele ar fi pornit chiar în clipa când botul ţevii ar fi părăsit buzunarul… Dar Tony se mărgini să-i scoată doar capa de pe umeri.

— E timpul să plecăm acum…, începu O'Hara.

Perelli păru că nici nu-l aude.

— Îţi place Chicago? o întrebă el, curtenitor, pe Maria.

— Da, destul de mult; e un oraş foarte şic.

— Mai mult decât New-York-ul? veni următoarea întrebare, mai mult retorică.

Tony părea interesat de capa Mariei. Reluă imediat:

— Avem în oraşul ăsta magazine magnifice cu cele mai luxoase şi bogate modele vestimentare, de n-ar fi să ne gândim decât numai la blănuri; cele de zibelină, să spunem… Dacă vrei, am putea vizita câteva, zilele astea.

O'Hara se întrebă până la ce punct putea admite invitaţia aceasta „flagrantă”. Pe de altă parte ştia că italienii sunt nişte palavragii, a căror propuneri şi promisiuni, când era vorba de femei, nu făceau doi bani.

Angelo intră în salon, punând capăt dilemelor mentale ce-l chinuiau pe Conn:

— Te caută cineva la telefon, domnule O'Hara, i se adresă el pe un ton deosebit de politicos, folosindu-i numele de

familie, lucru neobişnuit.

— Pe mine? se arată Conn neîncrezător. Cine să fie? Nu prea ştie lumea că sunt în momentul ăsta aici.

— Poliţia, zise Angelo cu voce joasă, făcând nişte semne misterioase. Nu ştiu cum, dar se pare că au aflat, într-un fel sau altul, că eşti aici.

— Kelly ştie tot, afirmă Tony.

O'Hara ezită încă. Ceea ce-l supăra cel mai tare, era faptul că trebuia să-şi lase femeia singură cu Perelli.

— Haide, du-te! insistă. Tony. În timpul ăsta, doamnă O'Hara, de pe balconul meu, puteţi arunca o privire asupra panoramei Chicago-ului.

Cum O'Hara mai zăbovea încă indecis, îi zise brutal:

— Ce mai aşteptţi, domnule, ai?!

Femeia înţelese. Totul se petrecea într-un fel anume, iar turnura pe care o luaseră lucrurile nu-i displăcea deloc. Era curioasă să vadă cum va proceda Perelli, pentru a se apropia mai mult de ea, pentru a-i intra în intimitate. Se simţea subjugată de frumuseţea decoraţiunilor interioare ale salonului, reproducere fidelă a celui din Palatul Dogilor. Câteva momente admiră în tăcere balconul, arcadele lui din marmură fină susţinute de coloane subţiri, veneţiene, apoi zise aproape şoptit:

— Aveţi o casă excepţional de frumoasă, domnule Perelli. Ca o catedrală, aş spune… N-am mai văzut ceva asemănător de când am părăsit…

N-a menţionat nici continentul, nici ţara şi nici oraşul a cărei catedrală îi revenise în minte; n-a mai apucat! Braţul stâng al lui Perelli îi cuprinsese strâns talia, cel drept îi dăduse capul puţin pe spate, iar gura sa îi muşcă lacom buzele. Nu se aşteptase la un atac atât de brusc şi de hotărât. Gestul de rezistenţă abia schiţat rămase fără obiect: Perelli o eliberă tot atât de brusc cum o îmbrăţişase.

— Dar ai tupeu, domnule! făcu ea aiurită. Astăzi ne vedem pentru prima oară şi iată că…

— Îţi place casa asta? o întrebă el repede. Ia spune, unde locuieşti?

— Avem un apartment pe lângă State, răspunse ea, aproape involuntar. Patru camere şi baie!... Oh, este suficient pentru mine!

— Nimic nu e suficient de bun pentru tine, îi zise Tony şi o sărută încă şi mai gurmand decât prima oară.

— Dacă ne-ar vedea Conn, murmură Maria temătoare, când îi dădu răgazul să respire, ne-ar împuşca!

Tony îi cuprinse, aproape brutal, umerii în palme şi o privi cu duritate în ochi:

— Dacă irlandezul ar vedea? Ce să vadă? Dacă te-aş săruta în faţa lui, plăcerea mea ar fi şi mai mare, aş fi şi mai satisfăcut. Cât despre împuşcat, ar trebui să fiu deja mort ca s-o poată face.

Bărbatului din faţa ei îi tremurau şi trupul şi vocea: Maria Poluski era stupefiată, aproape înispăimântată de patima pe oare o declanşase fulgerător în el.

— Uite, ia ăsta; e al tău! Sigur, o să-ţi mai dau şi altele, dar acum ia-l pe ăsta, se precipită el, scoţându-şi din deget un inel de aur, pe care era montat un enorm diamant albăstrui, a cărui valoare depăşea, probabil, cu mult cinci mii de dolari.

O clipă Maria avu impresia că-şi bate joc de ea, dar, în secunda următoare, înţelese...

— Oh! măiculiţă, murmură ea, cât poate fi de frumos!

— Ascultă, continuă Tony pe acelaşi ton, organizez pentru diseară o petrecere cu tot ce-i mai bun. Vei veni aici însoţită de Conn.

— Numai că... va spune..., se încurcă ea.

— Va veni. Veţi dormi aici. Pun la dispoziţia voastră un apartament chiar în apropierea biroului meu. Am şapte-opt camere de oaspeţi...

— Cum? Să rămânem aici?! Nici să nu te gândeşti! zise Maria, lăsându-se să cadă pe divanul somptuos.

— Vrei zibeline? Vrei bani? Ce vrei? o mitralie Perelli cu întrebările, scoţând din buzunar un fişic uriaş de bacnote.

— Doamne! Cum poţi gândi aşa despre mine? se lamentă ea.

În loc de răspuns, Tony o acoperi iar cu săruturi.

Un zgomot, venit de pe hol, îl făcu să se ridice instantaneu în picioare. Intră Conn cu trăsăturile feţei marcate de suspiciune. Se opri câteva secunde lângă uşă, privindu-i atent.

— Ce-o fi însemnat farsa asta? mârâi el. Poliţia habar n-avea de mine.

Îşi fixă privirile pe Maria:

— Ce ai? o întrebă, văzându-i obrajii îmbujoraţi şi strălucirile din priviri.

— Uite ce mi-a dăruit domnul Perelli, îi întinse ea diamantul, cu un zâmbet forţat.

— I-ai dăruit inelul ăsta? De ce…?

— I-aş dărui şi altele mai grozave, dacă asta mi-ar face plăcere, răspunse Tony. E soţia ta, de asta i l-am dăruit…

Bătându-l prieteneşte pe umăr, continuă:

— Conn e un tip şic, Maria. Într-o zi îmi va lua locul. Am mare încredere în el – numai în el. E, fără îndoială, un mare trăgător.

Flatat, O'Hara se calmă. Spirit simplu; câştigurile imediate se clasau, de departe, pe primul loc în topul intereselor sale. Soneria de apel a unui telefon răsună în salon. Perelli ridică receptorul şi începu o convorbire cu corespondentul nevăzut de la celălalt capăt al firului. Conn profită de ocazie şi se apropie de Maria.

— Nu cumva italianul ăsta s-a purtat cu tine mai intim decât e permis? şoşoti el. S-a dat la tine? Te-a sărutat?

— Ce-ţi veni, Conn?! Aş vrea să-l văd şi eu pe ăla care ar îndrăzni! îi răspunse ea, tot în şoaptă.

Fără să facă zgomot, parcă temându-se să nu deranjeze, Minn Lee intră în salon. Perelli, cu receptorul la ureche, nu-

i scăpa din ochi pe soţii O'Hara şi n-o văzu din primul moment. Minn însă cunoştea privirea aceea a lui…

— Maria, zise tare O'Hara, uite-o pe doamna Pereli; vino s-o cunoşti!

Îi ieşiră în întâmpinare; schimbară câteva amabilităţi. Minn nu mai avea nici o îndoială: inevitabila femeie fatală se afla în faţa ei; nu trebuia să-şi facă iluzii, speranţele sale se reduceau la zero!

Tony puse receptorul în furcă şi urmări, un moment, cu mare interes scena ce se derulă în faţa lui: simţea o plăcere aproape sadică la gândul că cele două fermecătoare femei erau pe cale să înceapă lupta pentru a-i câştiga favorurile. Turnă gaz peste foc:

— Minn Lee, arată-i, te rog, doamnei O'Hara bijuteriile tale.

Minn se supuse resemnată, dând protectorului său posibilitatea să-i arate Mariei toate dovezile de mărinimie de care era în stare faţă de o femeie: mai întâi bijuteriile, apoi blănurile şi multe alte lucruri de lux; pe scurt o adevărată avere. Pentru Maria ar fi fost nevoie de mult mai puţin ca să se hotărască, ceea ce se şi întâmplă.

O'Hara ştia că are o femeie frumoasă care atrage privirile şi complimentele bărbaţilor, asistase şi la unele scene mai puţin plăcute, dar, cu toată lipsa de inteligenţă, cele ce se întâmplau sub ochii lui îi cam ridicau sângele la cap.

— Haide, trebuie să plecăm! o luă el de braţ.

Ca prin minune, Tony îşi aminti subit de el, îl opri:

— Am nevoie de tine Conn. Trebuie să te duci să-l cauţi pe Jimmy. Soţia ta va rămâne aici. Minn Lee arată-i, te rog, sera, doamnei O'Hara.

— Altă dată zise Conn aspru; avem o întâlnire.

— Îmi pare rău, păru Tony resemnat, luând mâna Mariei. Cred că vii diseară la petrecere, nu?

Ea aruncă o privire scurtă lui O'Hara şi zise:

— Nu, nu cred că putem veni.

— Ba o să veniţi şi o să rămâneţi aici peste noapte. Minn Lee, îi dăm Mariei apartamentul de la stradă.

— Nu-mi place să dorm în case străine, mârâi surd O'Hara.

— Sing Sing-ul a fost pentru tine ca o casă de familie? îl ironiză el. Vino pe balcon, vreau să-ţi spun câteva vorbe între patru ochi.

— Nu mă interesează, mârâi din nou Conn, lăsându-se totuşi condus afară, pe terasă.

— Aşa, făcu Tony, ţii neapărat să mă calci pe nervi până dincolo de limita suportabilă?

Vorbea calm, aproape şoptit, dar nici şerpii veninoşi nu rag ca leii:

— Fă-mi plăcerea şi las-o pe Maria în pace, răspunse Conn.

Obrazul lui Conn se apropiase ameninţător de obrazul lui Tony. Acesta, iute ca fulgerul, înfipse trabucul aprins, pe care îl avea în mâna dreaptă, în obrazul lui Conn, care, surprins şi de durere, făcu un salt înapoi. Se stăpâni însă repede: Perelli avea mâna stângă în buzunar şi era clar că putea apăsa pe trăgaci în orice moment. Pentru prima oară în viaţă simţi gustul acru al fricii…

— Ascultă-mă bine Conn… zise într-un târziu Tony, cu o duritate stranie în glas. Tu nu reprezinţi nimic pentru mine. Dacă voi vrea femeia ta, o voi avea. În rest, să ştii că văduvele sunt mai sigure chiar decât domnişoarele neprihănite… Dar eu nu vreau încărcături, nu-i aşa? Haide, Conn, nu fi tâmpit! Dacă te arăţi băiat şic, voi avea grijă de tine, încheie el, pe un ton mult mai blând şi conciliant.

Potolit, Conn O'Hara făcu tot ce putu pentru a-i arăta omului care-l învăţase ce-i frica, că un incident, de genul celui consumat între ei, nu trebuie transformat într-o dramă. Se forţă chiar să râdă.

— E O. K., zise el la plecare. La revedere, domnule Perelli. Sunt bucuros că femeile noastre s-au cunoscut…

Se retrase împreună cu Maria, convins că ieşise cu demnitatea neatinsă dintr-o situaţie mai mult decât dificilă.

— Nici o petrecere în seara asta, hotărî el, în taxi.

— Cum vrei, făcu ea indiferentă, dar va trebui să i-o spui tu lui Perelli.

— Nu-ţi face tu griji pentru ce i-oi spune lui Perelli. Nu mergi şi gata!

Spre seară îi telefona lui Tony.

— Alo, Tony?! Te rog s-o scuzi pe nevastă-mea; nu se simte bine şi nu poate veni la serată…

— Vă trimit imediat un doctor… Diseară trebuie să fie aici. Te-am rugat să-l cauţi pe Jimmy. Unde e? Caută-l urgent!…

— Alo! Ascultă…

Tony închisese brusc telefonul; nu-l interesau părerile lui Conn.

O'Hara n-avea încotro: trebuia să execute ordinul primit. Era ziua înmormântării lui Shaun O'Donnel; zi mare pentru gangsteri, zi de armistiţiu, în care se putea umbla prin oraş ceva mai relaxat. Îl căută pe Jimmy, mai întâi, la noua locuinţă, dar acesta, contrar instrucţiunilor primite, plecase de-acasă. Sfârşi prin a-l găsi umblând aiurea, pe Michigan Avenue. Cu tot armistiţiul, fără escortă, hoinăreala asta putea să-i fie fatală. Ajungându-l din urmă, îl bătu pe umăr. Jimmy se întoarse brusc. Era palid şi pradă unei emoţii pe care nu şi-o putea reţine.

— Ce s-a întâmplat, băiete? îl întrebă O'Hara.

— A! Nimic…

— Tony are treabă cu tine. Dar, ce ai?

— Nu ştiu nici eu. N-am dormit prea bine, cred…

Conn era amuzat. În timp ce mergeau alături, se apucă să-i povestească lui Jimmy ce simţise el în împrejurări asemănătoare. Tot ce-i spuse se potrivea perfect cu filosofia Lady-i Macbeth, redusă la o frază:

— După ce ai făcut o treabă ca asta, nu trebuie să te mai gândeşti la ea, altfel înnebuneşti.

Jimmy îl ascultă fără să-l înţeleagă. Ultima privire a lui Shaun îl urmărea pretutindeni, îl urmărise toată noaptea, îl va urmări tot restul zilelor sale…, ca un reproş mut al unui amic asasinat.

Capitolul XII.

După plecarea vizitatorilor, Minn Lee nu vorbi aproape deloc. Stătea pe divan, aparent total absorbită de broderia la care lucra. Tony, cu un trabuc în gură, citea ziarul.

— E frumoasă, zise ea, aşa, fără vreo introducere.

Tony îşi ridică privirea din ziar şi o fixă asupra ei; ştia la cine se referea.

— Eh, da… făcu el, e foarte frumoasă.

Se scurseseră câteva minute în care fiecare îşi văzu de ale sale.

— Te duci la operă astă seară? rupse ea, din nou, tăcerea.

— Se prezintă „Apusul Zeilor”. M-aş duce mai degrabă la Grădina zoologică, decât să-l ascult pe Wagner ăsta al lor!

— Atunci, poate rămâi cu mine? Stăm atât de puţin împreună şi nu ştiu niciodată unde te duci…

— Dragoste mică, doar ţi-am zis de-atâtea ori: „Gândeşte dacă vrei să gândeşti, vorbeşte dacă vrei să vorbeşti, dar nu amesteca niciodată una cu alta!”

Minn lăsă lucrul şi veni de i se aşeză pe genunchi.

— Ştii de ce mi-e cel mai frică?

— De ceea ce unei femei îi o întotdeauna frică… de intruziunea altei femei!

— Şi… există o altă femeie?

— Pentru mine există mereu o altă femeie; oricare dintre femei poate fi „o altă femeie”.

— Până nu demult, rămâneai lângă mine… noaptea…

— Aşa-i, îmi plăcea fazanul… acum am schimbat meniul pe orez; într-o zi voi reveni la fazan…

— Uneori mi-e atât de frică pentru tine, Tony… Când pleci de-acasă mă întreb întotdeauna dacă o să revii…

— Până acum am revenit, nu? răspunse el, scurt.

— În noaptea aceea când au tras cu mitraliera în tine, am crezut, că te vor ucide…

— Cam asta am crezut şi eu, dar nu mai are importanţă! Şi unde sunt acum cei care au tras: şi Camona, şi Scalesi, şi

Mc. Sweny? Îţi spun eu! În iad, e sigur… cel puţin pentru credincioşi!

— Nu putem pleca din Chicago, spune? aproape îl imploră ea.

— Noi?! În „noi”-ul ăsta nu intru şi eu. Tu eşti aici ca şi mobila din jur. Te iubesc mult; eşti frumoasă, plină de farmec şi foarte agreabilă, cum e tot ce se găseşte în salonul ăsta, dar niciunul din lucrurile de-aici nu zice „noi”, nu-i aşa? Mobila aia superbă, spre exemplu, nu zice: „Tony Perelli, ia-mă cu tine în Europa!”

O sărută lung, muşcându-i uşor buzele.

— Nebunatică mică! făcu el, alintător.

— Diseară, la petrecere… va veni şi ea?

— Bineînţeles, răspunse Tony, tăios.

— De ce nu-şi vede de casa ei?… E măritată doar…

— Tu dacă-ai fi măritată, n-ai merge la nici-o petrecere?

— Jimmy mi-a zis… începu ea.

— Ah, Jimmy! Îl iubeşti pe colegianul ăsta? Găseşti că-i simpatic?

— Dacă-i simpatic… da; pentru mine e ca un copil inocent.

— Şi, desigur, îl iei în braţe pe copilul ăsta inocent… şi, fără îndoială, îl alinţi cu sărutări, nu?

Tony se repezi la ea şi, cu violenţă sălbatică, o ridică în aer. O ţinu suspendată câteva clipe, în timp ce, din ochi, i se revărsa numai răutate şi cruzime.

— De ce te uiţi aşa la mine? strigă ea îngrozită.

În clipa aceea răsună soneria şi Tony o lăsă jos, calmat ca prin farmec. Minn Lee, abia sesizabil mai palidă, îşi reluă locul pe canapea, făcându-şi de lucru cu broderia. Tony culese de pe jos ziarul desfăcut, îl împături şi-l puse pe măsuţa de cafea. Din hol se auzi zgomot de paşi, apoi uşa se deschise şi în salon intră O'Hara, urmat de Jimmy. Dintr-o privire, Perelli înţelese că tânărul se afla într-o stare psihică de neinvidiat; trebuia calmat şi, dacă era posibil, făcut să-şi recapete încredere în sine.

— L-am găsit pe bulevard, zise O'Hara, aruncând priviri semnificative către Perelli.

— Trebuie să-ţi vorbesc Tony, spuse Jimmy, apoi, se întoarse şi-i surâse palid lui Minn Lee.

— Acum te rog să te retragi, iubito, i se adresă şi Tony curtenitor, încercând s-o conducă spre uşă.

În picioare, Minn avu o ezitare, dar se regăsi repede pe sine însăşi; spuse cu cel mai firesc ton din lume:

— Aş putea să te văd înainte de a pleca, Jimmy? Am ceva de discutat cu tine.

— Desigur, îi răspunse tânărul cu chipul ceva mai luminat de atenţia ei, apoi urmă, întorcându-se spre Tony:

— Noaptea trecută am fost cu totul şi cu totul ridicol.

Acesta îşi trecu prieteneşte braţul pe sub cel al lui Jimmy şi îl conduse pe balcon.

— Vax! nu-i nimic. Cine crezi că a trecut prin meseria noastră fără să facă şi unele tâmpenii?

— Asta-i din cauză că îl cunoşteam bine pe Shaun şi începusem să-l stimez… când am tras în el m-a privit… parcă avea numai reproş în ochi… Ştii cum e… ca atunci când ucizi un câine la care ţii foarte mult…

— Înţeleg foarte bine ceea ce simţi, dar asta nu-i nimic, va trece…

— N-am putut să dorm… l-am avut în faţa ochilor toată noaptea…

— Gata, Jimmy. De acord, nu? făcu Perelli, bătându-l pe umăr ca un frate mai mare. Toate duritățile astea nu-s de tine; ai fost şi mai eşti încă un student, dar trebuie să înţelegi… Dacă aş putea să-mi fac comerţul cu alcool fără să fac rău nimănui, ar fi perfect… Nu-mi plac încurcăturile astea urâte… „Ei” însă nu mă lasă în pace, mi se bagă mereu în afaceri.

Se întoarse dintr-o dată spre O'Hara, care tot încerca să intre în discuţie:

— Ai mai auzit ceva de Kelly?

Nu-şi sfârşi bine cuvintele că, în stradă, răsună sirena unei maşini a poliţiei. Tony se aplecă peste parapetul balconului, întrebându-se dacă poliţiştii vor opri în faţa casei lui.

— Cred că vin încoace. Jimmy încearcă să arăţi că eşti bărbat; să-i laşi pe indivizii ăştia să vorbească, tu să-ţi muşti limba şi să spui cât mai puţin. Şi vezi ce spui; nu te lăsa dus cu preşul!

— O să-mi pună o grămadă de întrebări, de ce? făcu Jimmy speriat. Doar nu ştiu, totuşi, că am fost eu?

— Sigur că nu ştiu. Numai să nu le spui chiar tu. Vor blufa tot timpul, ăsta le e obiceiul…

Câteva minute mai târziu, Kelly intră în salon fără să fie anunţat. Bărbat solid, cu umeri largi şi bărbie pătrată, comisarul avea priviri dure, ochi inscrutabili care, de după ochelarii săi cu rame de baga, ştiau să vadă. El era legea, legea de care toţi indivizii pe care îi avea în faţă nu se sinchiseau, nici nu exista, după părerea unuia ca Tony. Dar el era acolo, real şi incontestabil, purtător teribil şi sumbru al LEGII.

Capitolul XIII.

Kelly îşi plimbă privirile de la unul la altul. Latura amuzantă a situaţiei îi aduse în ochi o lucire ironică şi un zâmbet rău pe buze.

— Bună ziua, şefule! îl întâmpină Perelli jovial.

— Ce, sunteţi în şedinţă? întrebă el, în loc de răspuns la salut.

— E un pic cam devreme şi am fi şi prea puţini pentru o şedinţă, replică Perelli.

— Ei, ca să vezi, şi eu care am fost deja la o şedinţă! urmă comisarul, cu voce aspră, punctată de inflexiuni metalice. Mai erau acolo procurorul şi Shaun O'Donnel… Procurorul şi cu mine am fost, ca să spun aşa, animatorii discuţiilor.

— Sărmanul Shaun! exclamă Tony cu cea mai vie tristeţe în glas. Ce nenorocire! Lectura ziarelor de dimineaţă m-a întors pe dos; n-am fost bun de nimic astăzi.

— Ăsta-i tânărul McGrath? Şi lui i-au stricat gazetele ziua? întrebă Kelly, făcând un gest către Jimmy.

— Domnul James McGrath, de la Harvard, îl prezentă Tony.

— Adevărat! Dacă aş putea râde, aş face-o! Şi ce face aici? Poate pictează floricele pe sticlele cu „meilleur”? Oricum nu tot asta ai făcut şi ieri-seară, domnule… McGrath!

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, murmură Jimmy nesigur.

— Aşa? Ia spune, te ocupi demult cu „problematica” alcoolului?

— Cum?… se bâlbâi Jimmy.

— Bine, bine, Jimmy, îl întrerupse Tony, conciliant. Domnul comisar ştie cu ce fac comerţ oamenii de meserie ca noi. Sunt trei luni de când e cu mine, domnule şef, se întoarse el spre Kelly.

— Îl cunoşti pe Shaun O'Donnel?

— Da, l-am cunoscut, afirmă Jimmy, luat din scurt.

— Mi s-a spus că eraţi buni prieteni, că mergeaţi împreună la „Bellini”, e adevărat?

— Da… făcu Jimmy tremurând.

— Am să-ţi spun că omul e mort… ucis de unul din trăgătorii ăştia de doi bani şi jumate… nemernici care şi-ar fi împuşcat şi tatăl pentru câţiva cenţi… secături…

Încolţit, Jimmy rămase tăcut.

— Unde ai fost aseară? îl întrebă brusc comisarul.

— La teatru.

— Care teatru?

— Teatrul „Blackstone”…

— A, da!… Ce loc ai avut?

— Eu… nu… nu-mi amintesc.

Văzându-l încurcat, Kelly nu-l slăbi deloc, continuând interogatoriul în jurul alibiului tânărului. Nimic nu stătea în picioare; teatrul de care vorbea el, era de fapt un cinematograf şi, se pare, fusese chiar închis în noaptea crimei…

Conn O'Hara, neputând să-şi ţină gura, crezu că-i cazul să intervină:

— Şefu', băiatul e străin; nu cunoaşte încă Chicago…

Reuşi doar să abată atenţia lui Kelly asupra lui.

— Tu?… Tu eşti localnic, nu-i aşa? îl luă el în primire.

— Nu, făcu O'Hara strâmbându-se. Nici vorbă, sunt din New-York.

— Şi totuşi, înţeleg că te descurci bine în Chicago…

— Natural, merg întotdeauna cu taxiul!

— Aşa ai făcut şi când ai fost în Atlantic Avenue, colţ cu Strada 95?

— Eu? În noaptea aia m-am culcat la ora zece.

— Totuşi ai făcut-o şi l-ai mai luat şi pe ăsta cu tine, îl indică Kelly pe Jimmy cu un gest al bărbiei.

— Aiureli! mârâi O'Hara.

Kelly scoase din buzunar un carneţel, îl deschise, apoi continuă:

— Ascultaţi. Harrigan l-a văzut pe Shaun înainte de a muri. El i-a spus, de faţă cu martori, că a fost împuşcat de Jimmy McGrath şi Conn O'Hara.

Tony Perelli interveni, zâmbind ironic.

— Nu te mai consuma, şefule; lasă asta! Avem informaţii sigure că a murit înainte de a spune ceva…

Conn O'Hara avu din nou mâncărime la limbă:

— Să nu-i mai răspunzi la nici o întrebare, Jimmy, zise el părinteşte.

— Aşadar, îl reluă în colimator Kelly, îţi cam neglijezi nevasta, o cam laşi singură…

— Ce vrei să spui? se crispă O'Hara.

— Nimic…

Comisarul îşi privi ceasul.

— Ştiu eu… nu prea cred că are timp să se plictisească; ba din contră…

Vorbele lui Kelly îl aduseră pe Conn într-o stare de furie înspăimântătoare. Perelli, simţind că un incident sângeros se putea produce în orice clipă, îşi strecurase pe nesimţite mâna în buzunarul irlandezului şi-i subtilizase revolverul,

chiar în momentul când poliţistul îşi consultase provocator ceasul.

Proferând cele mai scârboase înjurături culese de prin bordelurile New-York-ului, O'Hara se lansă împotriva lui Kelly, dar pumnul acestuia îl lovi ca un piston în bărbie, dezechilibrându-l. Înnebunit, Conn duse fulgerător mâna în buzunar; găsindu-l gol încremeni uluit. Aproape la fel de rapid, poliţistul îşi scosese pistolul şi i-l proptise deja în burtă.

— Hai, fii cuminte şi dă arma încoace, zise el, apoi îl percheziţionă, fără nici un rezultat.

— Cum adică, n-ai?! Aşa, înţeleg… credeai că ai… Hm, Perelli eşti un scamator şmecher; nu cred că e asta ziua lăsată de Dumnezeu să te arestez. Nu încă!

Se îndreptă spre uşă. Din prag, îi aruncă lui Perelli:

— Vezi că întârzii la întâlnire; nu-i Mike Feeney omul să te-aştepte!

Abia plecat poliţistul, Tony trecu la treabă: îl chemă pe Angelo şi-i ordonă lui Jimmy să-l caute cu telefonul pe Mike. Când Mike răspunse, receptorul trecu mai întâi prin mâinile lui Angelo şi, abia după aceea, ajunse la Perelli.

— Alo, tu eşti Mike? începu el. Poţi pleca, drumul e sigur… Kelly a plecat, acum câteva clipe de aici; din cauza lui am întârziat… Da, foarte bine… Sigur, venim după aceea aici… Bine, Mike.

Cum puse receptorul în furcă, Angelo îi ţinu mai întâi pardesiul, apoi îi întinse pălăria.

— Gata? făcu Tony. Aţi dat toate ordinele necesare? Băieţii sunt toţi la locurile lor?… Perfect. Jimmy, tu rămâi aici. Conn, vii cu mine. Angelo, tu să nu uiţi să treci pe la Schoberg. Plecăm…

Angelo trecuse deja pe la Schoberg; aşa se obişnuia de câte ori era ucis vreun gangster mai de seamă. Lăsase negustorului de la pompele funebre câteva foi de hârtie cu chenar negru, pe care erau dactilografiate textele rimate, ce urmau a fi imprimate cu litere aurii pe panglicile

coroanelor. Se simţea oarecum poet şi era mândru de compoziţiile sale.

Pe drumul parcurs până la locul întâlnirii, Perelli constată că pronosticurile lui, ca de altfel şi cele ale lui Mike, se dovediseră riguros exacte. Străzile erau literalmente înţesate cu poliţişti de toate gradele, care pe jos, care în maşini; ba chiar, la câteva intersecţii mai importante, observase şi câteva automobile blindate.

— Hallo, Mike! îl salută Tony, strângându-i mâna ca unui vechi prieten când ajunseră faţă în faţă. Vrei să vii acasă la mine?… Desigur, băieţii tăi pot să te urmeze; ştii doar, eu nu vreau încurcături!… Uite Mike, aia e chiar maşina lui Kelly; e ca un adevărat frate pentru noi!

Mike nu prea se simţea în largul lui; se temea de reacţiile anarhice ale soră-si, Bella. Cum o ştia turbată de ura pe care i-o purta lui Tony, n-ar fi fost de mirare dacă ar fi deschis foc de mitralieră din propriul ei automobil. Era singură, dar nici nu avea nevoie de mitralior, s-ar fi descurcat şi fără…

— Bineînţeles, zise el amabil. Te urmez!

Urcară la Tony cu un ascensor privat, foarte spaţios, care deservea numai etajele ocupate de el. Când ajunseră sus, lui Tony i-a fost suficient să arunce doar câteva priviri pentru a-şi da seama că, în lipsa lui, acolo se petrecuse o mică idilă…

Capitolul XIV.

Uşa se închisese în urma lui Perelii şi a celorlalţi… Jimmy, rămas singur, se prăbuşi într-un fotoliu, prostit, cu capul în mâini. Ştia bine că nu va mai putea pleca nicăieri, aşa cum era, cu conştiinţa încărcată de crima comisă, crimă pe care n-o putea compara decât cu cea biblică, a lui Cain. Se gândi la sinucidere, apoi îşi zise că n-ar face decât să trişeze, că ar fi cu totul altceva dacă şi-ar plăti datoria direct celor faţă de care se făcuse vinovat.

— Ce ai, Jimmy?

Pradă zbuciumului său interior, Jimmy n-o auzise pe Minn Lee intrând în salon. Acum se afla chiar lângă el, calmă, liniştită… atât de luminoasă… Prezenţa ei în imediata lui apropiere îi tăie respiraţia.

— Hallo, Minn, îngăimă totuşi cu glas tremurat.

— Ce ai? Eşti cumva bolnav?

— Nu, Minn, dar ar fi fost mai bine să fiu mort!

— Vai, Jimmy; doar te-am avertizat şi eu că e mai bine să pleci!

— Săi plec… unde? întrebă el. Fără tine, Minn… Aş fi vrut atât de mult să nu fii amestecată în cloaca asta de afaceri murdare…

Privirile ei îngrijorate deveniră interogative.

— Da, în afacerile astea cu alcool de contrabandă… Oare nu există nici o posibilitate ca să te retragi? Ţie nu-ţi spun nimic toate crimele astea cotidiene? „Epurările” astea permanente

— Nu… Dacă Tony ar fi fost un negustor obişnuit, pentru mine era exact acelaşi lucru.

— Dar, am impresia, ai umblat pe la şcoli, Minn Lee?! Vorbeşti ca o femeie cultivată!

— Am fost, într-adevăr, la Universitatea Columbia.

— Pentru Dumnezeu! Cum ai făcut de ai intrat în banda asta?

— Ştiu eu? Poate arta, poate dragostea… lipsa de experienţă, sau poate toate astea la un loc. Cine ştie?

Se simţea plin de tandreţe şi duioşie pentru ea; dacă n-ar fi avut viaţa deja sacrificată, ar fi fost gata să şi-o pună i-a dispoziţia ei.

— Trebuie să te salvezi, îi zise el. Şi asta cât mai repede.

Jimmy începuse să umble încolo şi încoace prin salon. Minn Lee îl urmărea din ce în ce mai îngrijorată.

— Jimmy, zise ea cu voce gravă, cine l-a ucis pe omul despre care au scris ziarele?

— Eu… nu, nu ştiu, răspunse el jenat.

— Cine l-a ucis, Jimmy? insistă ea.

Simţi că se rupe ceva în el: căzu în genunchi şi-şi ascunse faţa în mâinile ei, zguduit de sughiţurile unui plâns nervos.

— Eu, Minn Lee, eu… Am băut ca să-mi fac curaj… şi de ce beam, de aceea mi se părea că sunt mai stăpân pe mine, că am mai mult sânge rece. Numai aşa am ajuns să ucid. Acum trebuie să plătesc pentru asta… şi nu doresc decât să se întâmple cât mai repede…

Îi ridică faţa spre ea şi îl privi în ochi:

— Într-adevăr, vom plăti curând… şi tu… şi eu…

— Şi tu?… făcu el surprins şi revoltat. Dar cine s-ar putea gândi să-ţi facă ţie rău…?

În acea clipă Jimmy realiză câtă suferinţă se ascunde după aparenta ei seninătate. Toţi păreau să concureze în a o face să sufere: Perelli prin ceea ce era şi făcea el; lumea închisă şi de o duritate sălbatică a contrabandiştilor de alcool; el însuşi, devenit criminal peste noapte. Dumnezeu îi dăduse numai chip de orientală, nu şi firea specifică, impasibilă; jumătate din sângele care îi curgea prin vene era european şi-i adusese un plus de sensibilitate, adică ceva mai multă suferinţă…

— Eu te iubesc, Minn Lee. Pentru mine nimic nu e mai important ca tine pe lumea asta. Niciodată n-am simţit ceva asemănător pentru vreo altă femeie…

Ea îşi retrase mâna din palmele lui.

— Nu pot să-ţi dăruiesc nimic, zise, cu tristeţe profundă în glas, frizând disperarea. Eu nu mai exist pentru nimeni…

— Nu-i posibil!… exclamă Jimmy şi începu să eşafodeze combinaţii magnifice, planuri de evadare, călătorii care să rupă urzeala pânzei de păianjen în care intraseră singuri…

Râsul glacial al femeiei îl aduse la realitate:

— O chinezoaică şi un băieţandru ca tine! Nu, Jimmy, într-adevăr nu mai am nimic de dăruit, nici măcar ţie… grupul meu a rămas aici…, aparţine lui Tony. Nu-mi doresc alt bărbat. De altfel nici lui nu-i mai pot dărui nimic; i-am dăruit tot – îl iubesc!

— Şi alte femei au locuit în casa asta; unele poate l-au iubit! Ştii unde sunt toate acum? zise Jimmy pe nerăsuflate.

Ştia, dar nu-i era teamă.

— Nu-l pot iubi decât pe Tony! repetă ea aproape disperată.

Tony Perelli, din pragul uşii, asistă la sfârşitul acestei scene, apoi închizând uşa după el – în hol rămăseseră Mike şi gărzile sale de corp, – se îndreptă spre ei. Jimmy îl auzi, se ridică în picioare şi începu să bolmojească nişte scuze…

— Nu, Jimmy, nu trebuie să-ţi reproşezi nimic. Eraţi atât de drăguţi: ca doi copii! Acum trebuie să vă retrageţi. Ia-l la tine, micuţă floare chinezească…!

Tony îşi însoţise vorbele cu un zâmbet încurajator, tandru… un pic prea tandru, poate…

După plecarea lor, rămase un timp privind gânditor locurile de pe care se ridicaseră.

Capitolul XV.

La invitaţia lui Tony, Mike Feeney intră în salon cu un sentiment net de repulsie. Nu era pentru prima oară când venea aici, dar, de atunci, se întâmplaseră multe… de n-ar fi fost decât moartea misterioasă a nefericitului Vinsetti. În ciuda buchetelor uriaşe de flori, puse de Minn Lee în vaze enorme din epoca Ming, a lirismului orgii şi a parfumurilor ce se ridicau din arzătoarei speciale, în care se consumau esenţe orientale, avea senzaţia că simte miros de mort…

Pentru a-şi face curaj, le strigă oamenilor care îl însoţiseră şi care rămăseseră acum de cealaltă parte a pragului:

— Băieţi, puneţi pistoalele în buzunare, cât stăm aici. Asta ne-a fost convenţia, nu-i aşa Tony?

— Bineînţeles, confirmă Tony, care, înţelegând despre ce-i vorba, râdea pe sub mustăţi. Acum e rândul nostru; pune-ţi armele pe măsuţa de colo şi serveşte-te tu ceva de băut.

Feeney scoase şi puse pe măsuţă două pistoale pe care le purta în holsterele de la fiecare subsuoară, iar Tony făcu la fel cu cele pe care le purta în nişte tocuri atârnate la şold.

— Dar unde-i Angelo? întrebă Mike.

— L-am trimis la Schoberg, răspunse Tony, făcând cu ochiul semnificativ.

— Asta o să le facă plăcere băieţilor mei. Trebuie să recunosc: nu te întrece nimeni când e vorba de treburi protocolare.

Preocupaţi de cele ce aveau a-şi spune şi, mai ales, în a se supraveghea atent reciproc, cei doi bărbaţi, aflaţi în apropierea orgii, nu observară intrarea discretă în salon a lui Minn Lee. Femeia profită de neatenţia lor şi se strecură, la fel de discret, pe balcon, unde se aşează pe o bancă din marmură, loc din care ştia că poate asculta tot ce se discută înăuntru fără a fi văzută. Tony ignora aceste „calităţi" ale locului pentru că ieşea pe balcon numai când în salon nu mai era nimeni. Un oarecare Angelo Beratachi fusese ucis pe la spate de un „amic" care trăsese din salon, ori Tony, cunoscând povestea, nu voia să rişte acelaşi lucru.

— Ascultă, Mike, zise Tony, aprinzându-şi un trabuc, tot ce ţi-am spus la telefon rămâne în picioare. Putem câştiga destui bani, şi unul şi altul. Nu văd de ce trebuie să ne duşmănim doar pentru câţiva dolari în plus sau în minus. Nu ne foloseşte la nimic!

— Ai perfectă dreptate, Tony. Toată râca pornea de la Shaun. Ştiu, ştiu… nu te iubea deloc şi, dacă ar fi după alţii, eu ar trebui să gândesc la fel. Mi-a fost totuşi cumnat şi ştii cum e când sunt femei la mijloc? Soră-mea, Bella, şi-a pus în gând, şi o dată cu ea toată banda, să-i aranjeze pe cei doi care i-au curăţat bărbatul.

— Soră-ta, făcu Tony politicos, e o femeie agreabilă.

Mike nu-şi făcea iluzii în privinţa asta:

— Degeaba, Tony, reluă el convins. Bella nu e genul tău. N-are şi nici n-a avut vreodată „sex-appeal". Numai Shaun a plăcut-o şi aici e buba.

— Şi atunci ce-i de făcut?

— Noi îi ştim pe tipii care l-au ucis pe Shaun… Unul e tânărul McGrath, iar celălalt e Conn O'Hara; unul din oamenii mei i-au văzut revenind în oraş după ispravă…

McGrath e un nimic…, iar pentru Conn regret – l-am cunoscut la New-York – face mult prea mult zgomot. I-ai văzut femeia?

Tony o văzuse şi n-o mai putea uita.

— Da, o cunosc. Dar în problema noastră, ce-ai vrea să fac?

Mike Feeney coborî vocea.

— Să-i „lăsaţi pe loc” în noaptea asta, la unsprezece, pe Michigan, colţ cu Strada 94… Băieţii mei vor fi acolo şi se va termina cu toată povestea asta.

— N-aş face treaba asta nici cu un câine răpciugos, se zbârli Perelli.

— Toată stima mea pentru atitudinea şi cuvintele astea, dar…

— E adevărat că cei doi mă cam incomodează…, murmură el.

Mike simţea că e pe cale să câştige partida. Continuă împăciuitor:

— Există indivizi din ăştia, „yellow”, în toate organizaţiile… Îţi aminteşti de Vinsetti?

— Da, îl cunoşteam…, făcu Tony, evaziv.

— Şi ăsta trebuie să fi fost la fel… Am înţeles că voia s-o şteargă de la tine şi să…

— Nu-i adevărat, voia doar să se retragă din afaceri, îl întrerupse Tony, neglijând politeţea.

— A fost aici… chiar în camera asta, din câte ştim noi, şi-apoi n-a mai auzit nimeni de el… I-au găsit cadavrul în Lake Shore…

— Am citit şi eu asta în ziare, pronunţă scrâşnit Perelli. Nu-mi plac încurcăturile, înţelegi Mike?… Am să-i trimit „pe loc”.

Cineva bătu în uşă. Săriră amândoi în picioare. Intră Angelo împingând o coroană imensă din flori naturale, în formă de harfă. Se opri în faţa celor doi, care o admirară un timp în tăcere. Era o creaţie a lui Schoberg, cel mai la modă specialist în domeniu, din Chicago.

— Este cu adevărat foarte distinsă! făcu Mike impresionat. Apreciez gestul la adevărata lui valoare… da, îl apreciez…!

Ridică una din panglicile brodate pe margini cu fir de mătase roşu-aprins şi citi cu glas tare: „Când în dangăt de clopote, Shaun la îngeri s-a dus, Cu toţii în cor, înaripaţii au spus:

Un brav om printre noi a ajuns!”

Ştergându-şi două lacrimi, Mike zise cu vocea ştrangulată de emoţie:

— Oh, dar e nemaipomenit!

Capitolul XVI.

În mod obişnuit, seratele pe care le dădea Tony erau considerate foarte şic. Nu acelaşi lucru se putea spune despre petrecerea care era în curs. Unii considerau că Shaun fusese un personaj prea important în lumea gangului şi că Perelli nu procedase tocmai corect, organizând o petrecere exact după înmormântarea lui. Pe deasupra, nici înmormântarea nu se desfăşurase cum ar fi dorit ei. Episcopul îi refuzase sfânta slujbă creştină, în ciuda protestelor iritabilei sale văduve, şi chiar a unei adrese telegrafice la Sfântul Scaun. În aceste condiţii fuseseră nevoiţi să-l îngroape într-un colţ al cimitirului, rezervat baptiştilor, şi să considere afrontul încasat mai grav chiar decât moartea celui înmormântat. Cei mai înfierbântaţi dintre foştii prieteni ai lui Shaun, nu s-au liniştit decât o lună mai târziu, când l-au deshumat şi l-au reînmormântat în imediata apropiere a monumentului sub care se odihnea predecesorul episcopului intransigent.

Pentru Tony genul acesta de petreceri erau absolut necesare, mai ales când urmau dispariţiei unuia dintre foarte scumpii săi inamici… Vinul, servit din abundenţă, făcea parte din ritual. Când poliţia, alertată, de împuşcături, descindea în vreunul din localurile clandestine ale oraşului, găsea întotdeauna lângă victime sticle şi pahare cu băutură. Dacă vinul se amesteca cu sângele discordiei, Tony socotea că tot cu vin se putea netezi calea spre înţelegeri cordiale…

În timp ce invitaţii dansau într-o aripă mai îndepărtată a reşedinţei sale, Perelli, rămas singur în salon, îşi chemă locotenentul:

— Ascultă, Angelo, îi trimit pe Jimmy şi Conn în cartierul de Vest.

— Aaa! Cum ţi-a venit ideea?

Pusese întrebarea pe un ton calm; nu cunoştea amănuntele înţelegerii dintre Tony şi Mike.

— O'Hara a devenit prea vorbăreţ, iar băiatul s-a dezumflat cu totul. Dacă Kelly reuşeşte să-l ducă la poliţie…

Perelli se întrerupse, aruncându-şi privirile spre balcon: Minn Lee revenea în salon. Angelo îşi încruntă sprâncenele. „Sper că nu din cauza ei îi „lasă pe loc”; n-are nici o legătură cu „business”-ul şi ar fi cu totul inadmisibil…” gândi el.

Tinăra femeie se apropie de ei. Angelo sesizând crisparea bruscă a lui Tony, se retrase discret.

— Nu te-am văzut toată seara, îi zise Tony, surd. Unde ai fost?

— În camera mea.

— În camera ta, atunci când eu dau o serată?! Şi Jimmy McGrath tot în camera ta fost?

— Da.

Răspunsul fusese net, neaşteptat. O privi şi nu-i venea să creadă că putuse rămâne atâta timp în camera ei mai ales că-i încercase uşa de mai multe ori şi o găsise încuiată; doar încuia numai când pleca în oraş…

— Vrei să spui că ai stat încuiată cu Jimmy, în camera ta, tot timpul ăsta?

— Da.

— Ştii să eşti… că ai… un tupeu nebun să-mi spui mie asta! se bâlbâi Perelli, sufocat de indignare.

— Mi-ai ordonat să-l ţin pe Jimmy departe de serata asta şi… l-am ţinut…, răspunse ea zâmbind ciudat.

— De acord, am zis, dar asta nu înseamnă că trebuia să te încui cu el în cameră!

Tony pronunţase ultimele cuvinte strângându-i braţul ca într-o menghină. Brăţările îi pătrunseseră în carne, pricinuindu-i o durere vie, dar Minn nici nu clipi; ochii ei continuau să privească fix, drept în pupilele ochilor lui Tony.

— Ai îndrăznit să te încui cu alt bărbat în cameră… făcu el, cu inflexiuni dureroase în glas, apoi încet, încet se calmă.

— Acum du-te şi adu-mi-l pe Jimmy; zi-i că am treabă cu el, ordonă Tony, consultându-şi ceasul. Zi-i acelaşi lucru şi lui Conn O'Hara, dacă-l vezi pe undeva… Să-i spui, mai întâi, că o cauţi pe nevastă-sa; de altfel, îţi cer să te ocupi de ea toată noaptea… să-i povesteşti despre toate câte am făcut pentru tine: că te-am dus la mare, că ţi-am luat haine pentru care te-ar invidia şi starurile de la Hollywood…

— N-ai decât să-i spui tu însuţi! îl întrerupse ea.

— Bine du-te să-i cauţi pe cei doi… Totuşi, Minn, de ce ai încuiat uşa camerei?

— Pentru că ţineam să nu intre cineva, răspunse ea inocent.

— Înţelog. Jimmy e un om slab: probabil plângea sau era pe-aproape… Dacă pune mâna pe el Kelly şi-l încolţeşte serios, vom avea necazuri…

— Nu, nici gând să plângă… îl asigură Minn Lee surâzând şi plecă.

Din nou singur, Perelli căzu pe gânduri, stupefiat de brusca ei atitudine de independenţă faţă de el; ea cea atât de supusă…

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Ridică receptorul: era Mike.

Cu multă nerăbdare şi suspiciune în voce, îl întrebă dacă înţelegerea lor rămăsese neschimbată, pentru că băieţii lui îl presau. Tony ştia bine cine făcea presiuni; în mod sigur Bella îi pusese receptorul în mână.

— Nu mă hărţui, Mike, răspunse el iritat. Ceasul arată abia unsprezece fără un sfert, iar indivizii nu pot face mai mult de zece minute până la locul întâlnirii. Eu n-am decât un singur cuvânt!…

Jimmy intră în salon. Perelli închise telefonul şi veni spre el:

— Îmi pare rău că trebuie să te iau de la serată… Îl cunoşti pe căpitanul Strude? Nu? N-are importanţă… Vei merge să te întâlneşti cu el; te va recunoaşte el… Ei! dar pari mult mai bine dispus acum?!

— Într-adevăr, mă simt mult mai bine.

— Jimmy, Minn Lee îţi e simpatică, ia spune?

— O iubesc, răspunse el simplu.

— O iubeşti!… Fata arată foarte bine, nimic de zis… Eu am descoperit-o şi am făcut din ea ceea ce este… Ştii unde am găsit-o? În garsoniera unui artist muribund. Şi ce-i un artist, chiar sănătos? Abia de poate fi socotit o fiinţă umană…

Apariţia lui Conn O'Hara îi întrerupse brusc peroraţia.

— Ia spune-mi, Conn, îl luă el din scurt, încă de la distanţă, îl cunoşti pe Lefty Strude, căpitanul de poliţie?

— Nu-l cunosc, dar nu va dura prea mult timp ca să fac cunoştinţă cu el.

— Sigur, sigur… Ia plicul ăsta, Jimmy. Pune-l în buzunar şi fii atent: în el sunt treizeci de mii de dolari! Sunt pentru o încărcătură de alcool, dar asta nu te priveşte. Trebuie să-i duceţi la intersecţia dintre Michigan şi Strada 94. Strude va sosi cu maşina în jurul orei unsprezece; va spune simplu „Lefty” şi tu trebuie să i-l dai. După aceea vă întoarceţi aici

— De ce mă trimiţi aşa acolo? făcu Conn iritat. Nu e nevoie să fim doi pentru un plic.

— Nu prea sunt sigur de intenţiile lui Mike Feeney. E la curent cu afacerea şi mi-e teamă că nici doi nu sunteţi de-ajuns pentru a o rezolva. În ceea ce o priveşte pe doamna O'Hara, va rămâne aici până vă întoarceţi. De altfel veţi dormi la mine; am dat deja ordine în sensul ăsta.

— Pot să merg şi singur, se oferi Jimmy. Sunt destul de mare să…

— Sigur, sigur! se grăbi să-l aprobe O'Hara, întrerupându-l.

— Ce v-a apucat? izbucni apăsat Perelli. V-am cerut eu părerea? Conn ţi-e frică să mergi cu băiatul ăsta?… Ştii doar că nu l-aş trimite dacă ar fi serios în primejdie; îl iubesc ca pe propriul meu frate…!

— Bine, merg să-mi iau pardesiul, făcu O'Hara potolit.

— Ia zi, Jimmy, ce ai în buzunarul ăla de la piept de ţi-e haina umflată? îl iscodi Tony, când rămaseră singuri.

— O tabacheră. Mi-a dat-o cineva…

— Cineva simpatic, nu-i aşa? Şi o porţi lângă inimă? Nu e nici frumos şi nici elegant să umbli cu haina umflată…

Jimmy scoase tabachera şi o mută într-unul din buzunarele laterale. Prin minte îi trecu o idee care îl făcu să ofteze, apoi murmură:

— Natural! Se află chiar pe traiectorie…

Zâmbetul lui Perelli dispăru ca prin farmec. Să aibă Jimmy niscai bănuieli?… Dacă ştia ceva, ce anume? Şi cine-i putuse spune…?

Jimmy era pe punctul de a ieşi, când uşa se deschise şi în salon intră Minn Lee, urmată imediat de Maria. Împinsă de un elan pe care nimeni nu i l-ar fi bănuit, tânăra chinezoaică, uitând de prezenţa Mariei şi a lui Tony, se aruncă în braţele lui. Jimmy o strânse la piept şi rămaseră aşa câteva secunde bune. Tony urmărea scena cu gura căscată, iar Maria părea şocată, căci femeile din categoria ei trebuiau să se supună unor convenienţe destul de riguroase, pe care chinezoaica le încălca brutal chiar în clipa aceea.

— De ce pleci fără să-mi spui adio, Jimmy, spuse Minn cu răsuflarea tăiată. Eşti fericit, ia zi, eşti fericit…?

— Oh! făcu el. N-o să ştii niciodată cât sunt de fericit!

Ea se ridica pe vârfuri şi se sărutară lung. În secundele următoare, Jimmy plecă fără să mai privească înapoi.

Minn Lee străbătu salonul ca în transă; nu-l privi nici pe Tony, nici pe Maria, femeia destinată să-i ia locul. Privea drept înainte, de parcă încerca să prindă infinitul cu ochii, acel infinit pe care îl ştia deja închis, în parte, în inima ei…

Avea impresia că trăieşte un miracol, obiectul unei revelaţii…

— Hei! Pe mine mă aştepţi? se auzi ea spunând.

Tony, roşu ca focul, era lângă ea. I se păru superb, puternic şi… şi totuşi…

— Vrei să dansezi cu mine? îl întrebă cu o veselie nefirească. Voi fi cea mai frumoasă femeie din tot balul! Jimmy mi-a zis…

Minn se întoarse pe propiile sale urme, deschise uşa şi ieşi, murmurând ceva de neînţeles.

Tony Perelli rămăsese împietrit în mijlocul salonului, deşi se scursese un crâmpei bun de timp de la ieşirea ei…

— Auzi! mârâi el. „Voi fi cea mai frumoasă femeie din tot balul”, Jimmy i-a zis…!

Se simţea rănit… rănit profund. Şi cu toate astea terminase cu ea; terminase definitiv, cum terminase cu multe femei înaintea ei; fiinţe fermecătoare, ce-i drept, dar de care nici nu-şi mai aducea aminte. Aşa se întâmplase cu toate femeile acelea, dinaintea chinezoaicei, dar ştia foarte bine că niciuna nu însemnase pentru el mai mult decât obiectele de lux ce-l înconjurau. Minn, însă, avea încă puterea de a-i răni amorul propriu şi asta îl scotea din fire…

Vocea Mariei îl scoase din penibilele sale meditaţii:

— Unde sunt Conn şi cu celălalt? Eşti surd, domnule Perelli?

Tony mormăi nişte cuvinte cărora Maria nu le prinse sensul.

— Vii să dansăm? i-o tăie fără menajamente femeia, sau rămâi să mormăi aici toată noaptea? Cât va mai întârzia Conn pe-acolo, pe unde l-ai trimis?

— Depinde; atât cât va fi necesar ca să-şi facă treaba, răspunse el, înconjurându-i talia cu braţele.

Maria încercă să se degajeze, dar el o duse hotărât până la divan, o forţă să se aşeze şi începu s-o sărute lacom. Întâmpină doar atâta rezistenţă câtă credea ea că e necesară pentru a salva aparenţele…

Când Tony îşi trase respiraţia, femeia, deja încălzită, îi susură:

— Şi dacă intră soţia dumitale?

Dintr-o dată, din ochii lui Tony dispăru toată ardoarea; luminiţele acelea sălbatice se stinseră. Maria se ridică, dezamăgită.

— Dacă ai de gând, doar, să mă perpeleşti aşa, atunci am să-mi caut alt partener.

Îşi trase mâna pe care el încă i-o mai ţinea şi se îndreptă hotărâtă spre uşă.

Tony ştia unde s-o găsească. Mai rămase câteva secunde pe canapea, fără nici o noimă, apoi, regăsindu-şi zâmbetul obişnuit, se ridică şi porni repede spre sala de bal.

Ajunse la timp pentru a o smulge pe Maria din braţele unuia care tocmai o invitase la dans…

Capitolul XVII.

Jimmy se afla la volan şi conducea cu siguranţă şi calm de profesionist. Starea lui nervoasă se ameliorase atât de mult încât Conn O'Hara nu ştia ce să creadă; în viaţa lui văzuse mulţi oameni schimbându-se rapid, fie în bine, fie în rău, dar pe Jimmy nu l-ar fi crezut niciodată capabil de performanţa asta.

— De ce s-o fi dus Kelly sus, la Perelli, acum câteva minute? întrebă el retoric.

— Kelly? făcu Jimmy.

— Da, a intrat în clădire doar cu un minut, două, înainte de a ieşi tu, preciză Conn. Mă gândeam că l-ai întâlnit pe hol.

Jimmy nu răspunse. Rulară un timp în tăcere, apoi, pe neaşteptate, începu o discuţie, cel puţin ciudată, după părerea lui Conn.

— Cum găseşti viaţa asta, Conn?

— Ce să găsesc?!

— Da, te întrebam cum găseşti lumea asta în care trăim, îţi place? Îţi convine aşa cum e? Ai vrea să-ţi continui viaţa, aşa cum ai trăit-o până acum, cu nevastă-ta… şi cu tot restul?

— Bineînţeles. Nici n-am de gând s-o schimb!

— Dacă-i aşa am să te las pe undeva, înainte de a ajunge la locul de întâlnire… Da… înainte de a ne întâlni cu… poliţistul. O să mă duc singur… Pregăteşte-te să cobori.

O'Hara se întoarse spre el surprins; nu înţelegea nimic.

— Ce-ţi trece prin cap? Ce idee genială mai e şi asta? întrebă tărăgănat, privind curios profilul lui Jimmy.

— Ştii ce înseamnă cuvintele „lăsat pe loc”?

— Sigur. De ce…?

— E curios, dar eu n-am înţeles bine lucrurile astea până acum câteva ore. Expresia a fost răspândită de ziare; poate fi citită sub un anumit fel de imagini pe care le reproduc ele, nu-i aşa? Crucea indică locul unde s-a găsit cadavrul după „afacere”… adică „locul” unde a fost trimis, nu?… Ziarele menajează nervii sensibili ai cititorilor şi de aia reproduc fotografia „locului” fără cadavru, îl înlocuiesc cu o cruce…

— Şi cine e „trimisul pe loc”? mă rog frumos, rânji Conn.

— Mi se pare că e vorba de noi… De mine, cel puţin, sunt absolut sigur. De aia ţi-am zis să cobori… şi ar fi bine s-o faci mai repede…

— Stai să ne lămurim! Vasăzică noi doi am fost trimişi „să rămânem pe loc…”? Nu cumva porcul de sicilian…

— Ştiu sigur, îl întrerupsese Jimmy grav. În ce mă priveşte, ştiu de ce vor să scape de mine, dar în privinţa ta, habar n-am…

— Cine te-a pus la curent?

— Cineva care nu minte niciodată.

— Minn Lee?

— Repet: cineva care nu minte niciodată! Cred că e mai bine să te las chiar aici.

— Şi cum naiba vrei să te duci singur acolo? Asta-i curată nesimţire! Ia spune: nu cumva ţi-a venit ideea că-i mai bine să faci o mică plimbare cu toţi banii ăia?

Jimmy scoase, cu mâna dreaptă, plicul din buzunar, îi rupse cu dinţii un colţ, apoi, ţinându-l cu mâna stângă pe volan, îl desfăcu complet. Fără a se uita măcar, îi goli

conţinutul pe genunchii lui Conn; un fişic gros de tăieturi din ziare se răspândi peste tot.

— Vezi?... Un morman de bănet; cât să duci o viaţă de huzur, nu-i aşa?

Opri maşina, se aplecă şi-i deschise portiera:

— Iar acum cară-te! îi zise el calm.

Conn ezită un moment, apoi coborî. Se aflau pe o stradă strâmtă şi destul de slab luminată.

— O să te urmăresc îndeaproape, zise el cu vocea înăbuşită de emoţie. Ai un revolver?

— Nu-mi trebuie! răspunse Jimmy, făcându-i un semn de adio, apoi demară.

Până la locul de întâlnire nu mai era mult; ajunse în două minute. Opri maşina şi scrută împrejurimile; nimic nu părea să fie suspect. Un alt automobil trecu, luminându-l puternic cu farurile, dar îşi continuă cursa. Coborî şi făcu câţiva paşi pe trotuar. Din spate, o maşină închisă se apropia cu viteză redusă. Se întoarse şi mai apucă să vadă cum perdeaua din piele, de la unul din geamuri, se dă la o parte şi apare ţeava unui pistol-mitralieră care, în aceeaşi clipă, începu să scuipe fulgere scurte. Ciuruit, se prăbuşi pe asfalt, fără să mai simtă ceva. Datoria lui era plătită; plătită cu vârf şi îndesat...

În mai puţin de o oră, reporterii de la ziarele din Chicago se aflau la faţa locului. Aveau material pentru a-şi umple fiecare pagină cu articole însoţite de imagini marcate cu cruci; Shaun O'Donnel era pe jumătate răzbunat, nu mai era nici o îndoială...

Capitolul XVIII.

Prevenit, Angelo îl întâmpină pe Kelly şi îl introduse în salon, cu inima grea. Era perfect conştient de pericolul pe care îl prezenta vizita acestui om cu trăsături dure, într-un moment atât de nepotrivit. În alte împrejurări, venirea poliţistului nu l-ar fi indispus, ba chiar dimpotrivă...

Exista între Kelly şi Angelo Vérona un fel de simpatie tacită, care provenea din convingerea comisarului că nu

mai putea dura mult până când la conducerea clanului prezidat acum de Perelli, va veni Angelo, ceea ce, presupunea el, trebuia să aducă schimbări radicale în multe privinţe.

— Unde e Perelli? întrebă aspru poliţistul.

— A ieşit să se întâlnească cu un prieten, răspunse Angelo.

— În ultimul timp n-a ieşit deloc fără maşina blindată, ori eu am văzut-o în garaj…

— Adevărul, şefule, este că Tony se află în sala de bal de lângă seră. Ştii şi singur cum e el când se ţine după o fustă…

— Mike Feeney a fost pe-aici?

— O! El şi cu noi, suntem ca fraţii…

— Ca fraţii de genul Cain şi Abel! exclamă Kelly. Jimmy McGrath pe unde e? Şi cu el vă aveţi ca fraţii?

— Trebuie să fie pe undeva pe-aici; e simpatic, nu-i aşa?

— Ce rost are serata asta? întrebă Kelly, oprindu-l pe Angelo care se îndrepta spre uşă.

— A, nu-i decât o petrecere restrânsă pe care o dăm în salonul mic, de lângă seră. Tony s-a gândit că n-ar fi bine să-i dăm mai multă amploare din cauza înmormântării lui Shaun. Apropo, ai văzut cortegiul funerar? Numai sicriul de argint al lui Shaun a costat peste şapte mii de dolari, iar florile mai mult de două mii!

Minn Lee intră în salon, mai frumoasă ca oricând. Purta o rochie deosebită, din lame auriu, care-i mula perfect trupul, iar reflexele metalice îi puneau şi mai mult în valoare tonalităţile pielii de culoarea fildeşului.

— Ţi-ai pus o rochie de zile mari, Minn Lee, făcu Kelly.

— Nu-i aşa că-i minunată? zise, ea, făcând o piruetă.

— Ascultă, Minn Lee. M-am gândit mult la dumneata în ultimele ore, pentru că te respect şi te simpatizez în mod deosebit. Tot ce-i aici, în jurul nostru, e fals; imită sau copie ceva. Numai dumneata ai rămas neîntinată, adevărată… Când pleci din casa asta?

— Cine ţi-a spus că voi pleca?

— Eşti pe punctul de a pleca. Am văzut aici fete care valorau un milion de dolari; au dispărut ca fumul de ţigară! Crede-mă ăsta-i adevărul.

— Bietele femei!… le compătimi ea mai mult în glumă.

— Fără îndoială că ai aflat de unde îşi scoate individul ăsta mormanul de bani necesari unui asemenea lux?

— Din alcool, cred… făcu ea.

— Da, dar nu numai din alcool. Mai are trei case în „Cicero” şi două în „Burnham”, cu câte patruzeci de femei în fiecare. Ele îi aduc un profit de două mii de dolari pe seară; două mii de dolari de pe urma femeilor!

— Ştiu. Doar nu sunt chiar atât de inocentă… De ce-mi spui toate astea?

— Directoarea de la „Cicero” s-a pus rău cu Perelli. Se pare că a deturnat nişte bani… Cineva trebuie să-i ia locul.

— Nu mă interesează, mi-e indiferent… În seara asta totul mi-e indiferent; nimic nu-mi mai poate face rău. Spune-mi, te rog, cât e ceasul?

— Unsprezece.

Faţa lui Minn Lee căpătă o expresie indescriptibilă de extaz. Kelly remarcă paloarea ei, accentuată dintr-o dată, şi o lumină stranie în ochi, cum nu mai văzuse niciodată la nimeni.

— Ce se întâmplă, Minn Lee? întrebă el intrigat.

— Nu mai vorbiţi… măcar câteva clipe! îi imploră ea, închizând ochii şi împreunându-şi mâinile a rugă la piept.

— Parcă ai fi împărăteasa Chinei, zise Kelly.

— Sărută-mi mâna! făcu ea, întinzându-i o mână poliţistului. Într-adevăr, în clipa asta sunt regină… Propria mea regină! Cred că se întâmplă pentru prima dată în viaţa mea…!

Trecu aşa aproape un minut, timp în care Minn Lee rămase nemişcată, iar comisarul o urmărea în tăcere. Când păru să-şi revină, Kelly reluă:

— Ascultă, fetiţo! În una din zilele astea, Perelli o să-ţi ceară diamantul ăla magnific pe care-l porţi acum la mână,

ai să i-l dai şi n-ai să-l mai revezi niciodată. Toate femeile care au trecut pe aici l-au purtat. Pe urmă te va trimite la „Cicero”, să conduci casele acelea de lux în care vin tipi bine…

— Nu! strigă ea.

— Pe-acolo au trecut toate fostele amante ale lui Perelli, Minn Lee. Nu va trece un an şi te va muta în altă casă, una din acelea în care se bea bere şi alcool ieftin, apoi, puţin câte puţin, vei sfârşi prin a avea o cameră cu lighean şi prosop…

— Nu, niciodată!

— Cunosc un mijloc prin care poţi scăpa de încurcătură, fată dragă. Există o recompensă de o sută de mii de dolari pentru demascarea ucigaşului fostului tău prieten Vittorio Vinsetti. Perelli în persoană a comis acest asasinat şi… tu ştii foarte bine cum s-au petrecut lucrurile.

— Credeam că vrei să-mi spui ceva interesant, dar văd că nu poţi uita că eşti poliţist. Ţin atât de mult la dumneata atunci când te comporţi ca un bărbat obişnuit…

— Nu-l cunoşti pe Tony Perelli, spuse Kelly dezamăgit.

— Nu mai insista: n-o să mă scoţi dintr-ale mele. Nu vreau să fac rău nimănui. Vreau să plec împăcată cu toată lumea…

Silueta lui Tony apăru în uşă; zâmbea larg ca în zilele lui bune.

— Stai de vorbă cu Minn, şefule… Trebuie s-o scuzi pentru că e timpul ca micuţa şi scumpa mea chinezoaică să se retragă… Ne vedem mai târziu draga mea, sfârşi el cu o reverenţă.

Kelly îi întinse mâna femeii care i-o strânse, înclinându-se elegant.

— Oooo! făcu Tony, bine dispus. E prima oară când te văd dând mâna cu cineva!

— Pentru că e prima dată când întâlnesc prin preajma ta pe cineva căruia să simt nevoia să-i întind mâna! replică Kelly.

Continuă schimbând tonul:

— Eşti un individ corupt până în măduva oaselor, Perelli. Mult timp m-am întrebat cine eşti. Acum ştiu. Mă întreb numai dacă nu cumva ai în tine sânge evreiesc? Cine ştie dacă Iuda n-a fost pe jumătate sicilian? Aşează-te.

— Să mă aşez?! În casa mea?! Angelo, ai auzit ce mi-a spus?

— Apartamentul meu de la Cartierul General al Poliţiei nu-i aşa confortabil. Ultimii opt gangsteri care au trecut pe-acolo au murit, i-o tăie Kelly.

— Domnul comisar, nu numai că ne cunoaşte foarte puţin dar şi-a făcut şi o părere exagerat de proastă despre noi. De câte ori se întâmplă ceva necurat, hai la Perelli… Dispare Vinsetti, hai şi caută în casa nefericitului Perelli…

— Vinsetti retrăsese de la bancă trei sute de mii de dolari; a venit în casa asta… apoi nu l-a mai revăzut nimeni viu.

— Da, probabil că l-aţi urmărit îndeaproape. Ieşea de la voi, doar… nu-i aşa?… unde îşi vânduse camarazii.

— Eşti cunoscut destul, şi tu şi faimosul tău pistol, atât de remarcabil în a împuşca pe la spate, dincolo de uşile închise!

— E de-a dreptul irezonabil! După dumneata eu sunt vinovat pentru toate crimele din Chicago. Dacă n-aş fi eu, ziariştii ar muri de foame, iar gazetele ar dispărea. Dacă n-aş exista deja, ar trebui să inventaţi unul ca mine!

— Când nu va mai fi nevoie de ziare, nici pentru poliţie nu vor mai exista motive să deranjeze pe cineva, spuse Kelly pe un ton tărăgănat, filosofic.

— În cazul acesta: Jos presa! intră în discuţie şi Angelo care, la un birou în celălalt colţ al salonului, îşi făcuse de treabă tot timpul cât Kelly vorbise cu Minn Lee şi apoi cu Perelli.

Tony îl privi o clipă, apoi îi făcu semn să se retragă din salon. Intuia că poliţistul juca o partidă nouă, deosebită, cu el. Dacă era vorba de surprize, atunci ţinea să le afle primul.

— Ce mai e nou prin „zona” ta? întrebă Kelly, aprinzându-şi calm o ţigară.

— Nimic. Dacă te referi la cartierul de Vest, nimic nou…

— Hm!… foarte bine.

Perelli ştia el ce ştia: când Kelly spunea „Foarte bine”, în general trebuia să se aştepte la contrariul.

— Perelli, reluă el, cam câţi bani câştigi anual, cu diversele tale „meserii” şi afaceri?

— N-am de ce să mă ascund… între prieteni nu se umblă cu ascunzişuri… Cam un milion şi jumătate, până la două milioane… Am însă cheltuieli mari: numai poliţia m-a costat deja aproape un milion…

— Şi eu cât te-am costat, Perelli?

— Dumneata eşti un om imposibil, şefule. Viaţa trebuie să fie frumoasă şi dacă cei care o trăiesc nu se înţeleg, atunci nu poate fi aşa.

— Vorbeşte-mi acum de Jimmy McGrath. Mi-ai spus de multe ori că prin poliţia ta personală ajuţi statul, că îl scuteşti de şase milioane cheltuieli anuale, consumând tu şaizeci de mii de cartuşe… Ai spus, şi în parte sunt de acord cu asta, că vermina trebuie să distrugă vermina… Dar băieţandrul ăsta, Jimmy, tot vermină este?

— E un băiat simpatic şi îl iubesc ca pe un frate, răspunse Tony pe tonul cel mai suav posibil.

— Conn O'Hara se numără, de asemenea, printre fraţii tăi, mult iubiţi?

— Desigur, O'Hara e un băiat şic, afirmă iar Tony.

— Şi… unde sunt aceşti domni acum?

— Nu ştiu exact; probabil se ocupă de niscaiva fuste… Dar nu cumva să afle doamna O'Hara.

— Cu Mike Feeney ai dat la pace; sunteţi foarte buni prieteni acum?

— Natural, am avut unele neînţelegeri mărunte, dar sunt rezolvate şi ne împăcăm destul de bine.

— Shaun O'Donnel… a fost şi el una dintre aceste neînţelegeri mărunte, dacă nu mă înşel, nu-i aşa?

— Nu ştiu nimic despre cazul Shaun O'Donnel… Poate doar că e de domeniul trecutului… În prezent ne înţelegem bine.

— Şi care e preţul pe care a trebuit să-l plăteşti pentru a aduce lucrurile la o stare atât de „satisfăcătoare”?

Ultimile replici schimbate rapid, îl aduseseră pe Tony în pragul unei crize de nervi.

— Domnule Kelly, îmi cânţi una din ariile alea nemţeşti care nu-mi plac deloc şi pe care n-am nici un chef să le descifrez, se îmbăţoşă el.

Comisarul, însă, ştia ce vrea şi continuă să-l preseze.

— Cineva trebuie să fie „lăsat pe loc”, nu?

— Dumnezeule!… N-aş face asta nici unui câine răpciugos. Ar fi un asasinat, domnule Kelly, crede-mă…!

Kelly îşi luă pălăria în mână, cu intenţia vizibilă de a pleca.

— În loc de adio nu pot să-ţi spun decât atât: tu însuţi eşti un câine răpciugos… un putregai, şi încă „yellow” pe deasupra!…

Chiar în clipa aceea soneria telefonului începu să zbârnâie.

— Răspunde; le-am lăsat vorbă că mă găsesc aici, zise rece poliţistul.

Întorcându-se spre telefon, Perelli dădu cu ochii de Minn Lee, care tocmai intrase.

— Tu, şterge-o, făcu el scrâşnit. Hai şterge-o şi mai ia pe unul cu tine, du-l în camera ta şi încuiaţi-vă pe dinăuntru!

Kelly făcu un pas spre telefon, cu intenţia de a răspunde.

— Nu, se repezi Perelli brutal, la telefonul ăsta răspund numai eu.

Ridică receptorul, ascultă un moment, apoi vorbi pe un ton îmblânzit:

— Cum, Comisariatul central?… Şeful?… Da, e aici.

În timp ce Kelly preluă receptorul, Perelli se întoarse din nou spre Minn Lee; o cântări din ochi, plin de resentimente: îl trădase mai înainte ca propria lui trădare să se fi împlinit! Deşi nu simţise niciodată nevoia să se autojustifice, căuta în comportamentul chinezoaicei, involuntar, motive pentru a

se autoconvinge, o dată în plus, că trimiterea la moarte a celor doi era inevitabilă.

— Te-a sărutat pe buze şi tu i-ai răspuns… Când a plecat… am văzut cu ochii mei!… zise el plin de venin.

Minn Lee nici nu-l auzi; urmărea cu sufletul la gură convorbirea telefonică. Nu avea nici o îndoială asupra noutăţilor care i se transmiteau comisarului…

— Aşa!… Când s-a întâmplat? hâmm. cum?… Tânărul McGrath? A murit pe loc?

Privirile lui Tony rămăseseră aţintite asupra tinerei femei şi nu-i veni să-şi creadă ochilor: confirmarea morţii lui Jimmy o transformase într-un mod neaşteptat; ţinuta ei deveni maiestoasă şi degaja o stranie exaltare interioară.

—.unde? Pe Michigan, colţ cu Strada 94… da! Alţi morţi mai sunt? Numai McGrath? Nici răniţi?… Sunteţi absolut siguri?… O'Hara nu era cu el?… Da, e clar.

Capitolul XIX.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă. Un cuţit pentru deschis corespondenţa căzuse din mâinile lui Tony, peste un bol de cristal în care înotau câţiva peştişori exotici. Aproape că nu luă în seamă accidentul; un singur gând îi sfredelea creierul: „Conn O'Hara nu fusese cu Jimmy şi trăia!”. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Am o maşină aici; nu vă atingeţi de cadavru până nu sosesc eu acolo.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Tony, care privea, fără să vadă, cum se scurge apa de pe măsuţa cu încrustaţii de fildeş şi zvârcolirile disperate ale peştişorilor printre cioburile de cristal.

— Cât despre tine, Perelli, mâine ne vedem în biroul meu.

Kelly ieşi repede, trântind uşa.

— Ai auzit! îi strigă Tony tinerei chinezoaice. Îmi vorbeşte ca unui câine!

— Jimmy… Jimmy… murmură ea, ca pentru sine, indiferentă la urletele lui Perelli.

— A ajuns în iad, ticălosul! zbieră din nou Tony.

— Astăzi era în cer, spuse ea blând, fără să-l privească.

— Amorezul tău, nu-i aşa?

— Eu te iubesc pe tine, nu pe el, dar i-am dat tot ce şi-a dorit… tot! Şi numai bunul Dumnezeu ştie cât sunt de fericită! Am făcut şi eu ceva, în sfârşit; n-am fost cu totul inutilă…!

— Ai făcut ceva util… şi, mă rog, ce-ai făcut?

— Jimmy ştia că merge la moarte, dar era fericit…

Perelli îşi ştergea transpiraţia de pe frunte.

— Ştia?… De la cine ştia?

— Eu i-am spus… Era fericit! Apoi m-a iubit…

Minn Lee vorbea cu blândeţe şi detaşare, fără nici un fel de provocare.

— El te-a… te-a iubit? Pe tine, femeia mea?

— Femeia lui.

Ieşit din minţi, cu trăsăturile descompuse, Perelli se aruncă asupra ei şi o apucă de gât.

— Unde-i O'Hara? reuşi ea să-l întrebe cu răceală.

Cuvintele acestea căzură peste Tony ca un duş rece: în aceeaşi clipă îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Mintea începu să-i lucreze febril: „Dacă O'Hara nu era mort şi Jimmy ştia, însemna că ştie şi el; trăieşte şi ştie! Individul nu se temea de nimic, era rănit în amorul propriu şi, pe deasupra, nebun de gelozie… Reprezenta un pericol de moarte; trebuia eliminat urgent!”

— Mă duc în camera mea, zise Minn Lee, indiferentă la grimasele care se succedaseră rapid pe chipul bărbatului.

— Du-te în iad, chinezoaică blestemată! îi strigă Tony, dar imediat o apucă de braţ, oprind-o:

— Ai vorbit cu Kelly… I-ai spus ceva?

Minn Lee făcu câţiva paşi în direcţia orgii, încercând să scape din strânsoarea lui, care îi provoca dureri ascuţite. Perelli o apucă cu ambele mâini de umeri şi o zgâlţâi sălbatic, apoi palmele sale alunecară încet spre gât:

— I-ai spus sau nu ceva? Ce anume?… Se vede pe chipul tău cu o mie de feţe că minţi! Curvă ordinară!… Mincinoasă

împuţită! Ce ştii? Ce i-ai spus? Vorbeşte sau te omor?

Mâinile lui Tony parcurseră drumul invers, de la gât pe umeri, în care degetele sale puternice ce înfipseră fără milă.

— Ştiu că l-ai ucis pe Vinsetti, reuşi ea să pronunţe.

— Cum ai aflat asta?

— Ai vorbit în somn; te-am auzit.

Brusc o aruncă peste măsuţa cu cioburile bolului spart, apoi se aplecă şi ridică un lampadar greu din bronz, hotărât s-o zdrobească, dar cordonul electric îi întârzie mişcarea. Ochii îi luceau demonic, se strânsese în ei esenţa sa sufletească… furia dementă îl îneca…

— Să nu mă omori, spuse Minn calmă. Nu mă tem de moarte, dar Kelly a zis că te prinde singur dacă ucizi o femeie… Voia să-i spun ce ştiu, contra unei recompense… i-am spus doar că te iubesc…

Sesizând prezenţa unui spectator, Perelli îşi recăpătă ceva din luciditatea obişnuită şi lasă jos lampadarul. Angelo se afla în spatele său, la câţiva metri distanţă şi îl privea ciudat, cu mâinile atârnându-i pe lângă şolduri… Când Perelli ridicase lampadarul ca s-o lovească pe Minn Lee, fusese mai aproape de moarte ca niciodată: atunci mâna dreaptă a lui Angelo se găsea în buzunar, încleştată pe revolverul său de mare calibru, cu degetul gata să apese pe trăgaci…

— I-ai spus tu asta? întrebă Tony, oarecum dezarmat, privind când la Minn Lee, când la Angelo.

Reluă ceva mai sigur pe sine:

— Eşti totuşi o fată şic, Minn Lee. Poţi pleca în camera ta.

— E ceva în neregulă, Tony?

Vocea lui Angelo avea rezonanţe metalice, o duritate necunoscută, în legătură cu care Perelli nu-şi făcea iluzii.

— Deocamdată totul e O. K… Închide petrecerea! Dă-i afară pe toţi, cu excepţia femeii lui O'Hara. Să coboare cu ascensorul obişnuit. Tomasino şi mai cine sunt aici?

— Tony Romano, Jake Frenkh şi Al Marlo.

— Dă-le pistoale mitralieră şi trimite-i în oraş după Conn O'Hara. Dacă vine aici îl curăţ eu. Pune un om jos ca să mă prevină. Tu rămâi aici cu alţi doi sau trei oameni. Spune-le la toţi că am două mii de dolari pentru cel care îl doboară pe irlandez.

Angelo plecă. Perelli începu să se pregătească: stinse toate luminile, cu excepţia unei veioze roşii, verifică minuţios revolverul şi fiecare cartuş în parte, apoi îl puse pe fotoliu din faţa orgii şi-l acoperi cu pălăria. Abia terminase când apăru Maria.

— Tocmai mă gândeam la tine, Maria.

— Adevărat!... Cât despre serată, e deja ratată, zise ea dezamăgită. Toată lumea pleacă!

— Da, toată lumea pleacă acasă, numai tu vei rămâne aici.

— Fără Conn?... Şi ce mai vrei încă, dacă nu-i cu supărare?

— Vreau să rămâi aici şi vei rămâne, spuse Tony răstit.

— Dar ce s-a întâmplat? sesiză Maria că ceva nu-i în ordine.

— Ceva ce nu-i în ordine, ceva teribil: Jimmy a fost ucis... Şi cât îl iubeam pe copilul ăsta!

— Jimmy ucis?! Dar a plecat împreună cu bărbatu-meu! Cine l-a ucis?

— Cineva din banda lui Feeney, probabil.

— Dar Conn... Conn unde-i? Răspunde; i s-a întâmplat ceva?

Maria dădu să plece, trecând grăbită pe lângă el, dar mai iute, Tony o prinsese de talie şi o trase puternic, lipind-o de trupul său.

— Lasă-mă să trec, brută italiană! se zbătu ea.

Perelli o strânse şi mai tare; nici vorbă să-i dea drumul, însă încercă s-o domolească:

— Ţi-am spus deja: totul e în ordine. Kelly era aici când l-au anunţat prin telefon. Conn e întreg şi nevătămat.

— Atunci, unde-i? Lasă-mă să plec, se rugă ea de Tony.

Nu obţinu nimic, bineînţeles… Nici cu forţa, nici cu ruga nu putea pleca, pentru că, în optica lui Tony, Conn era bărbatul pe care Maria nu trebuia să-l mai vadă viu niciodată.

— Ai vrea să se întoarcă numaidecât? Acum mai puţin de o oră parcă nu vorbeai în limba asta! Află că nu se va întoarce toată noaptea, pentru că încearcă să scape de poliţiştii care cred că el l-a împuşcat pe Jimmy.

— Dacă-i aşa, trebuie să mă întorc acasă.

— Bagajele voastre sunt aici… apartamentul e pregătit; ai să te culci aici, aşa cum îţi spun eu!

— Nu, cu nici un preţ!

Maria încearcă să se opună lui Tony, însă fără sorţi de izbândă; forţele ei erau mult mai slabe decât cele ale bărbatului. În cele din urmă renunţă la împotrivire, îşi lăsă capul prins în palmele agresorului şi, văzându-i faţa apropiindu-se de a sa, închise ochii. Îi simţi mai întâi răsuflarea fierbinte, apoi buzele căutându-le pe ale sale şi, încă lucidă, îi urmări jocul mâinilor, palma stângă coborând şi susţinându-i ceafa, iar braţul spatele; dreapta căutându-i talia şi lipind-o strâns de el, apoi urcând încet în sus şi cuprinzându-i complet sânul stâng în căuşul palmei. Simţind o anumită şi prea bine cunoscută căldură năpădindu-i tot mai insistent trupul, printr-un efort de voinţă susţinut apoi fizic, reuşi să rupă sărutul lacom al sicilianului.

— Conn o să te ucidă! îi spuse ea, respirând precipitat.

— Nu-ţi face griji, important e să rămâi! replică el, cuprinzându-i din nou talia şi lipind-o strâns de sine.

— Numai până revine el… mai apucă să spună Maria înainte de a se abandona complet în braţele lui.

Delicat, dar ferm, Tony porni cu ea spre divanul de mare lux din apropiere.

Capitolul XX.

Perelli, foarte politicos şi curtenitor, cum ştia să se arate când era satisfăcut, o conduse pe Maria în faţa unei uşi ce

dădea în holul principal. Deschise, intră şi aprinse lumina, apoi, cu un gest larg, o invită înăuntru.

— Iată, aceasta e camera ta; eu am ales-o pentru tine. Conn nu va veni în noaptea asta, poţi să dormi liniştită.

— Dar nu i se va întâmpla nimic? întreabă ea neliniştită, în ciuda celor întâmplate în salon.

— Absolut nimic; sunt sigur de asta, îi răspunse Tony, liniştind-o.

Era sigur de absolut contrariul celor afirmate, dar nu era momentul să-şi facă probleme de conştiinţă; timpul presa, O'Hara putea apare în orice clipă.

— Noapte bună, Maria, mai zise el, apoi ieşi, închinzând uşa.

Făcu doi paşi în hol şi se opri, ascultând atent. Zgomotul cheii răsucite în broască îl făcu să zâmbească. „Câtă prudenţă ilogică la femeile astea!”, gândi el, plecând grăbit spre salonul veneţian.

Angelo îl aştepta împreună cu doi zdrahoni înzestraţi de natură cu maxilare puternice şi bărbii albăstrii. Peste covorul persan, în zona dintre uşă şi orgă întinse o husă de culoare roşie. Vinsetti văzuse şi el husa asta şi se mirase, fiindcă, în ciuda nuanţelor de culori apropiate de cele ale covorului, contrasta puternic cu luxul celorlalte piese de mobilier.

— Aţi cuplat alarma? întreabă Tony.

— Da, la soneria de aici, dar nu cred c-o să vină… Cine l-o fi prevenit? zise unul din gialaţi.

— Jimmy McGrath, făcu scurt Perelli.

— Dar ăilalţi i-au lichidat contul! Dacă ştia că urma să fie „lăsat pe loc”, nu s-ar fi dus la întâlnire? raţionă gorila nedumerit.

— Şi totuşi ştia…, îl asigură Perelli.

— Aşa, şi s-a dus?! Era nebun… dar de unde ştia?

— De la Minn Lee, răspunse Perelli furios. Ea e vinovată de toate… Ea l-a dus în camera ei şi i-a spus totul! Ba s-a mai şi încuiat cu el înăuntru…!

Soneria de alarmă începu să zbârnâie; era semnalată prezenţa lui Conn.

— Ieşiţi, le zise rece Perelli. Dacă-l ratez eu, îl curăţaţi voi. Vreau ca treaba să se facă fără zgomot, înţeles?

Angelo şi acoliţii săi ieşiră pe o uşă laterală, mascată între două mobile. Aproape imediat se deschise uşa principală şi, prudent, în salon intră Conn O'Hara cu revolverul în mână. Era palid, nebun de furie rău stăpânită. În ochi îi jucau luciri ucigaşe, patima răzbunării oarbe.

— Ei, Conn, te-ai întors? îl întâmpină Perelli pe un ton cordial. Din păcate petrecerea s-a sfârşit şi musafirii au plecat acasă… Dar intră omule, ce stai proţăpit acolo?! şi, la naiba, închide uşa aia! Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că unul din noi nu mai iese viu din camera asta, scrâşni Conn înecat de furie.

Cunoştea adevărul întreg, avea dovada trădării… Jimmy îl prevenise, mai mult încă, se dusese la întâlnire şi murise numai ca să-i dovedească veridicitatea afirmaţiilor sale…

— Da, unul din noi va rămâne lat aici şi ăla vei fi tu, italianule!

— Ai băut ceva, Conn? făcu Perelli, apoi continuă imediat: Jimmy i-a dat plicul poliţistului? Să n-o lungim prea mult; sunt aşteptat în oraş.

Tony se întoarse cu spatele la Conn, mascând parţial, cu propriul trup, fotoliul pe care se afla pălăria. Rămase în poziţia aceasta ascultând tirada acuzatoare a lui O'Hara.

— Da, desigur… şi e mort! Am văzut totul cu ochii mei… Când mi-a spus că suntem vânduţi, nu l-am crezut… Mi s-a părut lipsit de bun simţ… Dar l-am urmărit şi am văzut cu ochii mei… mai întâi maşina şi apoi rafala de pistol-mitralieră…

— Nu înţeleg, zise Perelli calm, chiar crezi că v-am trimis să „rămâneţi pe loc”? Pe tine, cel mai bun trăgător, şi pe Jimmy, prietenul meu?

— Unde-i nevastă-mea? întrebă Conn, dur.

— A plecat acasă, răspunse nonşalant Perelli.

— Acasă?… Nu cred… Trebuie să fie aici!

— Fii serios, Conn. Dacă doamna O'Hara era aici, mai plecam eu în oraş? zise Perelli, aplecându-se după pălărie şi luând-o cu mâna dreaptă pe dedesubt.

Se reîntoarse calm cu faţa spre Conn.

— Nu, nu pleci nicăieri. Lasă pălăria aia… dă-o încoace… făcu el şi întinse mâna stângă spre Tony.

Perelli apăsă pe trăgaci o singură dată. Glonţul trecu prin pălărie şi se înfipse în partea stângă a pieptului irlandezului. Zgomotul împuşcăturii, mult atenuat, nu putea trece de zidurile groase şi capitonate ale salonului. Conn scăpă revolverul din mână, schiţă un gest de fugă, reuşi să se întoarcă, dar, secătuit de forţe, căzu în genunchi. Perelli îi ochi metodic ceafa şi trase din nou. Conn căzu înainte… cu faţa în jos, întinzându-se cât era de lung pe husa roşie care proteja covorul.

— Să nu-mi murdăreşti covorul, câine bastard! mârâi Perelli mulţumit.

Capitolul XXI.

Maria intră în holul principal şi se îndreptă spre salonul veneţian. Faţa îi era marcată de oboseală şi îngrijorare. Nu dormise nici două ore noaptea trecută. Abia adormise, când Tony se strecurase în camera pe care i-o rezervase, numai el ştie cum, că doar o încuiase, şi până dimineaţa se dedaseră la cele mai fanteziste scheme amoroase. Acest gând îi aduse pe buze un zâmbet enigmatic, repede şters de revenirea în minte a întrebării fără răspuns care o chinuise toată ziua. „Unde era Conn şi de ce nu-i dăduse nici un semn de viaţă de când se despărţiseră aseară?” Dimineaţa, Tony o lăsase să plece acasă unde îl aşteptase îngrijorată pe Conn, dar nu primise nici măcar un telefon. Revenise la Tony cu speranţa că va lămuri lucrurile.

Deschise încet uşa salonului şi privi înăuntru: Angelo, singur, scria ceva la un birou. Intră tăcută, privind stânjenită în jur. Totul arăta ca seara trecută, cu o excepţie: bolul de cristal, de pe măsuţa de lângă canapea, fusese

înlocuit cu o mică vază din ceramică veche. Mai târziu, când poliţia o interogă în legătură cu o husă roşie, jură că n-o văzuse în viaţa ei. Nu putu spune mai mult nici în legătură cu o sofa foarte luxoasă, în a cărei ladă se putea ascunde uşor cadavrul unui bărbat. S-au brodat multe poveşti pe marginea întâmplărilor din noaptea aceea, un fapt, însă, nu putea fi negat: Maria făcuse dragoste cu Perelli, mai multe ore în şir, la nici zece metri distanţă de cadavrul soţului său.

Maria înaintă prin salon şi tuşi uşor, pentru a-i atrage atenţia lui Antonio asupra prezenţei sale. Avea încredere în el şi îl respecta mult, ca toată lumea de altfel, pentru poziţia lui puternică în contrabanda cu alcool din Chicago.

Angelo îşi ridică privirea de pe hârtiile la care lucra şi o văzu, dar n-apucă să-i adreseze nici un cuvânt pentru că, chiar în clipa aceea, sună telefonul. Ridică receptorul, ascultă un moment, apoi zise:

— Nu, domnul Perelli lipseşte. Cine sunteţi? Chicago Daily New?... Duceţi-vă la plimbare! N-avem nimic de spus ziarelor... s-a înţeles?

Închise şi privi întrebător spre Maria.

— Unde e Conn? întreabă ea fără altă introducere.

— Cred că a luat ieri seară rapidul; spunea că s-ar duce la Detroit.

— A dat aici vreun telefon? Acasă am aşteptat degeaba...

— Nu trebuie să-ţi faci griji, doamnă O'Hara! În afaceri din astea ca ale noastre, eşti uneori încolţit din toate părţile şi e posibil să lipseşti de-acasă săptămâni întregi.

— Spune-mi, Angelo, ziarele fac mare caz de moartea lui Jimmy. Sărmanul băiat! Conn ieşise cu el, cred că-ţi aminteşti? Şi-apoi n-avea bani la el...

— I-am dat eu două mii de dolari; Tony mi-a făcut tămbălău pentru asta.

— Dar domnul Perelli unde-i?

— Aici, noi îi zicem scurt: Tony. Acum e la Comisariatul central, cu avocatul său... Ia te uită!... Bună ziua, Minn Lee, făcu el, privind peste umărul Mariei.

— Bună! zise Minn, apoi luă un scaun, se instală într-un capăt al biroului şi începu să taie marginile foilor unei cărţi franţuzeşti, servindu-se de un cuţit din oţel cu lamă lungă şi îngustă.

Numai tinereţe şi prospeţime, micuţa chinezoaică arăta splendid în rochia de culoarea smaraldelor, pe care o purta.

— Mă întreb ce puteţi gândi despre mine, doamnă Perelli, fiindcă am rămas să dorm aici fără soţul meu? zise Maria încurcată.

— Ştiam că trebuie să rămâi, răspunse simplu Minn Lee.

— E îngrozitor! Soţul meu n-a revenit la timp astă noapte, ba chiar nici acum nu ştiu pe unde umblă!

— Săraca fată! o compătimi ironic chinezoaica.

— Ce? Ce-ai spus? se sesiză Maria.

— Am zis: sărmana fată! Adică exact ceea ce gândesc… Spune-mi, Angelo, Tony n-a mai telefonat?

Angelo nu-i răspunse, dar îi luă cuţitul din mână.

— Minn Lee, nu-i bine să te foloseşti de cuţitul ăsta; taie ca briciul!

— Tony l-a spart aseară pe cel de fildeş, se justifică ea, luând înapoi cuţitul. Doar nu crezi că intenţionez să asasinez pe careva cu el.

Maria, obsedată de dispariţia soţului său, se lamentă iar:

— Sunt tot mai îngrijorată de lipsa veştilor de la Conn; ce-o fi cu el?

— Tony ştie perfect unde este, strecură cu perfidie Minn Lee. De ce nu-l întrebi?

— Nu l-am văzut de ieri seară, spuse ea natural. Încui întotdeauna uşa când dorm într-o casă străină.

Min Lee chicoti amuzată.

— Mă întreb ce găseşti de râs, doamnă Perelli? se îmbufnă Maria.

— Nu râd, doamnă O'Hara; numai că, astăzi, mă simt, în mod deosebit, fericită. Doar atât.

— Fericită! se miră Angelo. Cu sărmanul Jimmy la morgă? Trebuie ca să fii chinez pentru a fi atât de insensibil.

— Da, poate… făcu ea surâzând straniu, probabil se întâmplă aşa din cauza sângelui meu oriental.

Minn îşi luă cartea şi ieşi în balcon.

— Ştii, femeia asta mititică e foarte simpatică! găsi Maria de cuviinţă să spună, când fu sigură că chinezoaica n-o mai poate auzi.

— Tony nu va găsi niciodată una mai bună.

— Eu nu sunt chiar atât de sigură, zise Maria ofensată.

— Aş fi fost surprins dacă m-ai fi aprobat, se mulţumi Angelo să spună.

Se auzi trântindu-se uşa de la intrarea în holul principal. Angelo ştia că numai Perelli îndrăzneşte să închidă uşile în felul ăsta şi nu se înşelă. Tony intră ca o furtună în salon, urmărit îndeaproape de unul din servitori, căruia îi aruncă, în cele din urmă, pălăria.

— Uite-l pe domnul Perelli!… Ce mai faci, domnule? Nu te-am mai văzut de-aseară! strigă prosteşte Maria.

Tony nu scoase nici o vorbă, se duse direct pe balcon, aruncă o privire în stradă, apoi, fără a o lua în seamă pe chinezoaică, reveni în salon şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Eşti foarte obosit, nu-i aşa? îl întreabă Minn Lee din uşa balconului.

— Am avut o zi neagră astăzi, bodogăni el, apoi continuă mai clar: M-au purtat pe drumuri de la ora nouă până acum. Mă rog, m-au dus de la Comisariatul central, la Palatul de Justiţie, la morgă unde se află sărmanul McGrath şi iar la Comisariatul central… Angelo, caută-l pe judecătorul Raminski, de la Curtea Supremă.

Magistratul în chestiune era unul din personajele cele mai considerabile şi mai puternice din Chicago.

Angelo reuşi să obţină aproape imediat legătura şi-i pasă receptorul lui Perelli.

— Alo! Sunteţi judecătorul Raminski de la Curtea Supremă? Aici e Perelli, Antonio Perelli. Spune-mi te rog, de ce îl lăsaţi pe Kelly să-şi bată joc de mine? Oare n-am făcut totul pentru dumneata la alegeri? N-am donat eu cincizeci

de mii de dolari pentru propaganda dumitale electorală? Ce?… Ştiu… Cum?… o să vorbiţi cu Kelly… Nu, nu-i chiar aşa… Totul e posibil, şi mâine puteţi deveni senator… dacă… dacă. Ei bine, vreau să mi-l zbori pe Kelly din Comisariatul central! Asta-i tot ce vreau de la dumneata! încheie Tony furios discuţia, trântind receptorul în furcă.

— Îl aranjez eu pe individ, scrâşni el.

În timp ce Maria schimba impresii cu Angelo în legătură cu puterea şi influenţa patronului asupra mediilor politice din oraş, Minn Lee se apropie de Perelli şi-l întreabă abia şoptit:

— L-ai văzut pe Jimmy?

— Da, răspunse el, la fel de încet. Avea un aer magnific. Surâdea ca şi cum ar fi fost pe cale să facă o glumă bună.

Se simţea din tonul lui că vederea corpului şi a surâsului stil „glumă bună” a lui Jimmy, produsese o impresie vie asupra sa.

— Sunt convinsă că chiar face una, îi şopti din nou blând Minn Lee. N-ai mai primit şi alte informaţii privind moartea lui?

— Nu. A mai trăit doar câteva secunde după sosirea patrulei de poliţie.

— Sărmanul băiat! îl căină Maria, care, rămasă singură prin plecarea din salon a lui Angelo, auzise ultimele cuvinte spuse de Tony.

— De ce sărmanul, săracul sau bietul băiat? întrebă Minn Lee.

Maria o privea intrigată, neînţelegând nici zâmbetul ei straniu, nici seninătatea perfectă pe care o degaja.

— Fata asta ciudată mă nelinşteşte! zise ea, după ce Minn Lee se retrăsese, parcă plutind, pe balcon.

— Ascultă, Maria, schimbă Tony discuţia. Kelly are intenţia să vină aici şi e posibil să vrea să-ţi vorbească. O să te întrebe, probabil, de Jimmy şi poate de Conn… Va trebui să fii foarte atentă; găliganul ăsta e foarte viclean şi s-a

specializat în a înnebuni oamenii cumsecade cu întrebările…

— Până să mă facă el să-mi pierd minţile, îl fac eu pe el să-şi piardă capul! îl linişti ea, râzând.

Angelo reapăru în salon şi-i făcu un semn discret lui Tony care, abandonând-o pe Maria, se apropie repede de el.

— A venit Mike Feeney şi doreşte să-ţi vorbească între patru ochi.

— E aici?… Şi-a adus şi banda cu el?

— El e aici, dar pe băieţi i-a lăsat jos.

„Shaun nu l-ar fi lăsat niciodată să facă una ca asta!” îşi spuse mental Perelli, apoi întreabă cu glas tare:

— De ce-o fi venit?

Întrebarea era retorică, pentru că Perelli se gândea deja la altceva: sosirea lui Mike îi dădea ocazia să scape, pentru moment de Maria şi să poarte o discuţie, care în opinia lui nu mai suporta amânare, dar presupunea multă diplomaţie, cu Angelo.

O rugă deci curtenitor pe Maria să treacă în cabinetul de lucru alăturat, apoi i se adresă prieteneşte lui Angelo.

— Ştii, tot discutând cu oamenii legii pe care i-am văzut astăzi, am aflat că ai expediat un milion de dolari în Europa?

Angelo recepţionă întrebarea cu placiditatea jucătorului de pocher, deşi demascarea afacerii era foarte gravă: şase luni durase operaţia de transferare a banilor la cele mai sigure bănci din Europa şi încercase să-i asigure secretul absolut, dar faptele erau fapte – spionii „gangului” îşi dovediseră eficacitatea şi în cazul său. Încă un înalt funcţionar de bancă, poate chiar din Europa, îşi trădase secretul profesional.

— Informaţia este exactă, confirmă el. Am în Italia o mamă bătrână şi o soră; trebuia să le pun la adăpost de nevoi.

— Mai ai şi o rezervare permanentă pentru o cabină pe un vapor canadian, nu-i aşa?

Cunoscându-şi perfect şeful, după mimica feţei, Angelo înţelese că acesta nu avea nici o informaţie sigură privind rezervarea cabinei. Ori blufa, ori bâjbâia la întâmplare pe baza vreunui zvon vag. Ce-i drept, avea o cabină rezervată, dar toată treaba fusese făcută prin intermediul unor agenţii şi bănci englezeşti, cele mai sigure; din câte existau, iar afacerea era prea măruntă pentru a trezi bănuieli în Anglia.

— Inexact, spuse el scurt şi sigur pe sine.

— Bine. În orice caz, dacă îţi închiriezi vreo cabină de vapor, fă-ţi şi nişte asigurări contra accidentelor… Acum adu-l pe Mike.

Invitat să intre în salon, Mike îi trecu pragul cu foarte multă prudenţă, după ce iscodise mai întâi cu privirea fiecare colţişor al încăperii.

— Aduceţi Sfânta Carte, ceru solemn Perelli.

Angelo se grăbi să aducă o Biblie de format mare, bogat ornamentată, şi o puse deschisă pe masă. Tony îşi scoase cele două pistoale din holstere şi le puse pe carte.

— Ce faci cu Biblia asta? întrebă dispreţuitor Mike. Mi s-a mai făcut trucul ăsta, deja…

Tipul scoase din Carte foile pe care erau tipărite cele zece porunci.

În cele din urmă, Perelli reuşi să-l convingă să-şi depună armele, dar numai după ce Angelo părăsi salonul. Fusese sfătuit să se păzească de el chiar mai mult decât de Tony.

— Tony, începu Feeney grav, mi s-a spus că l-ai concediat pe O'Hara şi că l-ai expediat, viu şi nevătămat, undeva, în ţară.

— Prostii! Unii mă acuză că l-am „lăsat pe loc”, alţii că l-aş fi lăsat să plece. Cum aş putea face şi una şi alta în acelaşi timp?… Vezi, Mike, toate acuzaţiile astea n-au sens!

Feeney se aşează pe canapea foarte aproape de rivalul său.

— Bun, făcu el, ceva mai destins, să vorbim deschis: ce-i cu O'Hara?

— Ei bine, începu împăciuitor Perelli, dacă ţii neapărat, află că nu mai este nevoie să vă gândiţi la el. Am avut eu

însumi grijă de tot.

Privirea grea a lui Feeney se lumină dintr-o dată.

— Aşa! adevărat!… L-ai trimis la o plimbare pe cheltuiala ta?

— Ascultă, Mike! Eu nu m-am amestecat niciodată în treburile tale! Nu te-am întrebat niciodată cum şi în ce fel ai făcut un lucru sau altul. E cazul să te abţii şi tu de la întrebări din astea!

— Bine, Tony, ştiu că eşti un om de cuvânt…

Mike fu întrerupt de zbârnâitul unei sonerii, care nu semăna cu cel emis de soneriile telefoanelor obişnuite. Dintr-un salt se afla în picioare cu câte un revolver în fiecare mână.

— Ce mai e şi asta? Mâinile sus! urlă el.

— Stai, omule, nu te speria! încercă să-l liniştească Perelli calm, rămânând aşezat. Kelly trebuie să vină aici, iar semnalul pe care l-ai auzit provine de la portar; înseamnă că poliţistul a urcat în ascensor. Auzi!… şi eu care credeam că ţi-ai lăsat toate armele pe Biblie…!

— Ce treabă are Kelly aici? întrebă încă bănuitor Feeney.

— O caută pe Maria O'Hara. De ce-o caută pe Maria? Pentru că Maria e femeia mea de-acum încolo! De ce e Maria femeia mea? Asta nu te priveşte şi nu-i treaba ta să te-amesteei în lucruri care nu te privesc!

— Tony, regret sincer, te rog să mă crezi! se exprimă Feeney, punându-şi pistoalele în holstere şi buzunare; ascultase tirada sicilianului cu gura căscată.

— Mie de un singur lucru îmi pare rău Mike: că nu ai încredere într-un om de meserie care n-are decât un singur cuvânt! Iar acum, dacă nu ţii neapărat să-l vezi pe Kelly – evident el ştie că eşti aici – treci, te rog, în cabinetul de alături. E şi doamna O'Hara acolo, aşteptaţi împreună, dar… să nu te prind că-i faci curte!

Cu totul aiurit, Mike Feeney se lăsă condus de Perelli până la uşa cabinetului său de lucru şi trecu dincolo fără codelile

lui prudente obişnuite. Femeia celui căruia îi ceruse moartea se afla într-adevăr acolo.

Capitolul XXII.

Comisarul Kelly nu-şi pierdea sângele rece niciodată. Avea de-a face cu cea mai formidabilă organizaţie de bandiţi, cum nu mai cunoscuse lumea de vreo trei sute de ani încoace. Zecile de milioane de dolari, câştigate rapid din afaceri criminale, de care dispuneau, le asigurau o imunitate aproape completă în faţa tribunalelor şi le deschideau uşile celor mai închise cercuri administrative şi politice. Ei finanţau campaniile electorale ale oamenilor politici şi le asigurau sprijinul tacit al cetăţenilor cumpărători şi consumatori clandestini de băuturi alcoolice şi vinuri, iar aceştia erau, slavă Domnului, destui.

Kelly era conştient că răul îşi avea originile în multe locuri, începând chiar cu unele legi puritane, care, sub masca stârpirii unor vicii, nu făceau decât să le dea o amploare şi mai mare prin trecerea lor în clandestinitate, favorizând acumularea unor averi imense în mâini criminale. Legile erau legi şi nu era treaba lui să le schimbe; trebuiau, însă, loviţi cei care se foloseau de ele în scopuri crimniale. Nici nu dorea altceva, dar cum s-o facă cu mâinile aproape goale şi numai cu cei câţiva oameni în care avea încredere. Marea majoritate a poliţiştilor şi magistraţilor erau corupţi, la dispoziţia lui Perelli şi compania. Kelly era, nu numai descurajat, dar ferm hotărât să demisioneze din poliţie înainte de a fi dat afară sub un motiv sau altul, doar pentru că, în realitate, îşi făcuse prea bine şi prea conştiincios meseria.

— Ah, dacă l-aş prinde pe Tony Perelli în flagrant delict! exclamă el, mai mult ca răspuns la propriile gânduri, decât pentru Harrigan, aflat la volanul maşinii.

— Gangsterul şef” e, ca să spun aşa, la adăpost de acţiunile noastre, răspunse Harrigan, tărăgănat. Are informatori de invidiat, trăgători de elită, ascunzători,

magistraţi cumpăraţi şi pe deasupra… multe milioane de dolari…

Kelly îşi privi mirat subalternul: sintetizase într-o singură frază toate gândurile care îi dădeau insomnii de-o bucată de timp încoace. „Numai nişte informaţii din partea lui Angelo, ne-ar putea da oarecare şanse”, fusese el de părere, la o analiză a situaţiei făcută cu o oră în urmă.” S-ar dovedi mai şmecher ca toţi dacă ar reuşi să le tragă clapa, altfel nu-i departe ziua când prima pagină din „Tribune” va mai reproduce o poză cu cruce. Ce nu se ştie încă, e doar numele cui va face titlul articolului: Angelo Vérona sau Tony Perelli?”

— Mike Feeney e aici, îl readuse la realitate Harrigan.

Ajunseră în faţa casei lui Perelli.

— Uite-i cum s-au grupat: băieţii lui Feeney pe un trotuar, ai lui Perelli, pe celălalt. Frumos, n-am ce spune! dar nu cred să iasă cu foc…

Kelly îi ordonă lui Harrigan să rămână în maşină şi urcă singur, cu ascensorul principal. Era aşteptat de Angelo care-i zâmbi prieteneşte şi-l salută cu deferenţă; se ştia simpatizat de poliţist şi-i răspundea în acelaşi fel.

Ajuns în salon, Kelly remarcă dintr-o privire Biblia deschisă de pe masă, se duse întins la Ea şi întoarse câteva pagini.

— Sper că nu v-am întrerupt o rugăciune în familie? zise el ironic.

— Nu, şefule, tocmai terminasem, răspunse Perelli rânjind, fără să pară că pusese la inimă faptul că Kelly nici nu-l salutase.

— Ţi-am văzut jos îngeraşii şi l-am rugat pe Harrigan să vegheze ca nu cumva să fiu obligat să-i încriminez pentru port ilegal de armă.

În picioare, Angelo îi privea din colţul cel mai îndepărtat al salonului. Era de o eleganţă desăvârşită, în costumul său ultraşic.

— Arăţi superb, Angelo, îl complimentă comisarul.

— Nu prea-mi place când te văd pus pe glume şi pari mulţumit, şefule. Există întotdeauna cineva pentru care ăsta nu-i un semn bun…!

Kelly râse vesel.

— Chiar crezi asta, Angelo?… Dar unde-i frumoasa doamnă?

Nu precizase numele doamnei, dar cei doi înţeleseră perfect despre cine întreba.

— E în cabinetul de-alături, răspunse Perelli.

Era jenat; mult mai jenat decât ar fi dorit să pară.

— Doamna O'Hara e în compania unui prieten de-al meu, precizã el.

— Care se numeşte Mike Feeney… ştiu… Voi fi încântat să-l întâlnesc.

— Nu-mi place când glumeşti; prefer să te văd supărat, reiteră Angelo, în timp ce deschidea uşa cabinetului şi-i invita, cu un gest, pe cei doi în salon.

— Nu-ţi fie teamă, nu pierzi nimic aşteptând! glumi iar Kelly.

Maria intră în salon sigură pe sine, insolentă chiar, urmată de un Mike Feeney nesigur.

— Ia te uită pe cine văd?! exclamă poliţistul ironic. Hallo, Mike!

— Bună ziua, şefule… Ai nevoie de mine? spuse Feeney.

— Şi-ncă urgent… dar nu prea pot să te „am”… Uite, cel de colo o să te „aibe”… adăugă el indicându-l pe Tony, şi-atunci, nu-i aşa n-o să mai am nevoie de tine. Se pare că ai şi învăţat drumul la morgă; l-aţi pierdut de curând pe Shaun, dacă nu mă înşel…?

Obrajii lui Feeney căpătaseră o culoare imposibilă.

— E într-adevăr trist, continuă Kelly. Aşadar i-aţi împărţit pe cei doi, care au dat lovitura, între voi: tu l-ai doborât pe unul, iar Tony, băiat bun, pe-al doilea…

— Ce tot spui acolo? sări Maria.

Atrasă de strigătul Mariei, Minn Lee puse cuţitul, de care se servise petru a tăia foile, ca semn de carte şi intră în

salon cu romanul franţuzesc în mână.
— Doar că oamenii lui Mike, aici de faţă, l-au lichidat pe Jimmy McGrath, iar Tony, personal, a făcut acelaşi lucru cu Conn O'Hara… explică rar Kelly.
— E o minciună! ţipă Maria. Tony n-a ieşit toată noaptea. Sunt sigură, a dormit cu mine…!
Scoasă din minţi, Maria făcuse gafa; nu mai putea fi îndreptată.
— Eşti în măsură să dovedeşti asta? o întrebă poliţistul.
— Sigur, răspunse ea decisă. Şi dacă vreţi neapărat să ştiţi unde-i soţul meu, n-aveţi decât să-i întrebaţi pe poliţiştii veniţi de la New-York, care l-au alungat din Chicago.
— Nici un poliţist n-a venit la Chicago, nici din New-York, nici de aiurea… o asigură Kelly grav. Ţi s-au înşirat o serie de minciuni şi cel care a făcut-o e chiar ucigaşul lui Conn O'Hara…
— Nu, e plecat la Detroit! făcu Maria disperată.
— În momentul ăsta, soţul tău se află la morga din Lake Side, precizează comisarul, apropiindu-se de ea. Ucigaşii l-au aruncat pe malul lacului şi a fost găsit exact cu zece minute înainte de a pleca eu încoace.
— Minţi! urlă Maria, repezindu-se la Kelly.
Angelo şi Minn Lee, aflaţi în imediata ei apropiere, reuşiră s-o imobilizeze şi s-o ducă în cabinetul lui Tony. Femeia se prăbuşise într-o groaznică criză de nervi.
— Mai ai nevoie de mine, şefule? întrebă Feeney… Nu!… Mulţumesc. Aş vrea să mă retrag…
— Inutil să-mi mulţumeşti, Mike. Vreau să te „am” după lege; n-am nici un interes să te văd doborât de vreunul dintre „amicii” tăi. Iar în ce priveşte sărbătorirea aniversării tale, dacă vrei să mai apuci vreuna, renunţă la „Bellini”; alege-ţi alt restaurant…
Continuă, întorcându-se spre Perelli:
— Ai o grămadă de… interese în localul ăla, nu-i aşa, Tony?
— Se prea poate să fiu mai puţin înzestrat cu rafinamente de înaltă societate, dar sunt întotdeauna bucuros să mai

aflu câte ceva… Mulţumesc mult, şefule! încheie Feeney, îndreptându-se spre uşă.

Perelli, schimbat la faţă şi foarte agitat, plecă brusc spre cabinetul în care fusese dusă Maria. Deschise violent uşa şi a lipsit foarte puţin ca s-o răstoarne pe Minn Lee, care revenea în salon.

— Nu se poate înţelege nimeni cu ea, zise apropiindu-se de Kelly.

Rămase câteva secunde tăcută, privindu-l intens pe comisar.

— Prezenţa lui Tony nu-i poate face bine, dar o merită… Oricum, în ce mă priveşte, nu-mi mai poate pricinui nici un rău.

— Ultimul lucru pe care îl merită Perelli, îi spuse el, e prezenţa ta în casa asta.

Sub privirile femeii, Kelly îşi pierduse mult din duritate; reluă blând.

— Când patrula noastră a ajuns la el, Jimmy îşi dădea sufletul; a mai apucat să spună două cuvinte: Minn Lee.

Faţa chinezoaicei radia o bucurie stranie, venită de undeva din interior.

— Mă gândeam că e bine să ştii, continuă el, întorcându-şi un pic capul, vizibil emoţionat.

Minn Lee profită, îi luă mâna şi îşi lipi buzele de ea.

— Nu face asta, zise Kelly jenat.

— Ereditate chinezească, murmură ea. Ai aflat încă ceva despre orientale, domnule comisar.

Zgomotos, Perelli reveni îm salon susţinând-o pe Maria, înşirându-i pe un ton optimist, tot felul de încurajări.

Minn Lee scoase dintr-un bufet o sticlă cu whisky şi umplu un pahar, pe care i-l aduse rivalei sale. Aceasta îl bău pe jumătate.

— Şampania era mai bună, zise Maria, strâmbându-se.

— Angelo! strigă, Perelli. Ocupă-te de înmormântarea bietului Conn. Nu te uita la cheltuieli; să-l acoperi cu flori: trandafiri, crini, orhidee, de toate…

— Am face economii serioase cultivându-ne singuri florile, mârâi Angelo.

— Şi comandă un sicriu de argint, continuă Tony, mai fain decât cel al lui Shaun; mult mai fain, auzi?

— Sicriul lui Shaun era ornamentat cu îngeri…

— Găseşte ceva şi mai şi…

— Ce poate fi şi mai şi decât un ornament cu îngeri…?

— Unul cu arhangheli! spuse Tony apăsat. Şi cum am zis: urgentează totul.

Capitolul XXIII.

Discuţia privind înmormântarea lui O'Hara îi provocă Mariei o nouă şi violentă criză de nervi. La un moment dat leşină în braţele lui Perelli, iar când îşi reveni, între cei doi se petrecu o scenă indescriptibilă, sfârşită în camera „noii soţii”. Angelo îi urmărise cu mare atenţie până se încinseseră în camera Mariei: Tony îşi schimbase aproape imperceptibil atitudinea, dar nu avea nici o îndoială, această schimbare prefigura şi altele, desigur, tot violente, însă… în alt fel…

La biroul monumental din salon, Angelo rămase mult timp scufundat într-un noian de gânduri şi oricum o întorcea, ajungea cam la aceaşi concluzie: dacă rămânea în Chicago nu mai era loc şi pentru Perelli…

Mai avea o soluţie, pregătită minuţios cu mult timp înainte: un al treilea ascensor privat, necunoscut de poliţie, o maşină foarte rapidă şi de mare putere, bine ascunsă în imediata apropiere, o şalupă ultimul răcnet legată la un ponton pe lacul Michigan… Toate acestea constituiau ultimul său atu şi nu regreta deloc, nici banii cheltuiţi, nici risipa de energie şi ingeniozitate impuse de punerea lui în practică…

Nu-şi făcea iluzii; dacă nu se hotăra cât mai repede, era sigur că chiar în noaptea aceea putea ajunge, ca şi Conn, aruncat într-un şanţ, ambalat într-o husă de pânză… Şi ce mai putea rămâne de pe urma lui Angelo Vérona?…

Probabil, câteva fotografii de proastă calitate rătăcite prin fişierul Comisariatului central de poliţie…

Fără ca s-o deranjeze pe Minn Lee, care, aşezată pe somptuoasa canapea din faţa orgii, citea, ieşi în hol şi cercetă culoarele, ascultând cu atenţie, apoi reveni în salon, închizând uşa, cu grijă.

— N-o înţeleg deloc pe Maria asta! Şi-a petrecut noaptea cu Tony, acum s-au închis din nou în camera ei… Totuşi, se pare că-i lipseşte îngrozitor Conn O'Hara… făcu el nedumerit, oprindu-se în faţa chinezoaicei.

Minn puse cartea alături şi-l privi mirată:

— Cine ştie, poate că-l iubea cu adevărat, zise ea.

— Iubirea e o chestiune de sentimente, iar femeia asta nu-i deloc sentimentală, te rog să mă crezi, Minn.

— Ce va mai urma oare, Angelo? întrebă ea pe neaşteptate.

— Asta mă întreb şi eu, răspunse el îngrijorat. Până acum aveam toate şansele să preiau conducerea clanului, dacă Tony ar fi fost înlăturat – şi, evident, dacă eu însumi n-aş fi ajuns între patru scânduri – dar aşa cum se derulează evenimentele… nu mai ştiu…

După o scurtă pauză reluă:

— Apropo, Tony spunea că va face schimbări la „Cicero”; sper că nu va numi, în locul directoarei destituite, pe cineva care n-ar merita să ajungă acolo…

— În nici un caz nu voi fi eu aceea… oricum nu voi ajunge acolo niciodată! se exprimă senină Minn Lee.

— Şi eu sper… spre binele tuturor!… tărăgănă Angelo cuvintele.

— Angelo, te rog din suflet, să nu faci nici un rău… chiar dacă…

— N-am să fac nimic ce m-ar putea face să regret mai târziu. E tot ce pot să-ţi promit…

— Bine, dar ştiu că îl iubeşti totuşi pa Tony?

— Da, aşa-i, iar pe deasupra mai e şi un şef bun, dar s-a pus rău de tot cu Kelly şi, de data asta, relaţiile pe care le

are cu politicienii şi magistraţii nu-l vor salva…

— Trebuie să ai mare încredere în mine, de-mi spui toate astea… Dacă Tony ţi-ar cunoaşte gândurile…

— Ar fi mort înainte de-a apuca să scoată un revolver!

— Încerc să te înţeleg, dar nu sunt în stare… Renunţ s-o mai fac…

— Problema e simplă, Minn Lee. În afaceri, marii comercianţi nu-i admit pe concurenţii periculoşi şi-i demolează prin lovituri financiare… Noi ăştia, folosim, în acelaşi scop revolverele…

Deschizând brutal uşa, Tony intră în salon, tamponându-şi cu o batistă, fruntea transpirată.

— Cum stăm? S-au împăcat porumbeii?… întrebă ironic Angelo.

— Merge, zise Tony, dur. Tu eşti un tip şic, Angelo; nu trebuie să-ţi faci griji… E loc pentru toată lumea în casa asta.

Perelli luă paharul cu whisky din care băuse Maria şi-l goli dintr-o înghiţitură, apoi îşi linse buzele, privind-o distrat pe Minn Lee.

— Ce-ai să faci cu ea? îl întrebă Minn.

— Va rămâne aici.

— N-are prieteni pe nicăieri?

— Ba da… pe mine! Şi va rămâne aici.

Se întoarse spre Angelo şi îi zise, pe un ton aproape normal.

— Trebuie să vorbesc cu Minn Lee, între patru ochi… Ai grijă, te rog, ca la ora şase automobilul ei să fie tras jos.

Angelo plecă, condus de Tony până la uşă.

— Băiatul ăsta începe să devină prea familiar, mormăi el în surdină. Auzi ce-i trece prin minte: „să ne creştem singuri florile…!” Zilele astea… văd eu.

Tony clătină din cap şi se întoarse către Minn Lee: îşi propuse să rezolve o treabă foarte delicată; „da, foarte, foarte delicată!” repetă pentru el însuşi.

— Ascultă, Minn Lee, îi zise, aşezându-se pe canapea, lângă ea. Am tot vrut să-ţi vorbesc, dar ori am uitat, ori n-a fost timp…

Îi luă delicat mâna şi-şi plimbă degetele peste bijuteriile splendide care o ornau. Minn înţelese imediat despre ce era vorba, dar rămase tăcută.

— Bijuteriile astea sunt foarte frumoase, Minn, dar nu mai sunt deloc la modă. Va trebui să mi le dai chiar acum, pentru ca să le schimb montura la bijutier… Ai să vezi: vor fi de zece ori mai frumoase! Şi aşa, cele câteva zile, cât vei lipsi, n-o să ai nevoie de ele…

— Să lipsesc…?

— Da, numai câteva zile… O săptămână, poate…

— Şi unde trebuie să merg?

— Vezi, scump-o, am nevoie urgentă de ajutorul tău… Nu-i aşa c-ai să mă ajuţi? Am avut mari neplăceri cu directoarea de la „Cicero”, la cel mai şic local pe care îl am acolo. Te rog foarte mult să-mi faci serviciul acesta; s-o înlocuieşti câteva zile până găsesc pe altcineva. Oh! Nu te speria! Vei trăi pe picior mare: servitori, maşină la scară, mulţi prieteni… Vrei să faci asta pentru Tony? Am fost întotdeauna bun cu tine…

Vorbind, Tony îi scosese pe rând toate bijuteriile de la mâini şi le pusese grijuliu în buzunar.

— Acum am să cânt la orgă ceva pentru tine.

O luă de talie şi o trase uşor către el, dar Minn se degajă încetişor.

— Dacă nu te superi, în timpul ăsta, am să-i scriu câteva rânduri croitoresei, îi zise ea blând.

Minn Lee se aşează la birou şi începu să scrie grăbită pe o foaie albă, luată la întâmplare.

Perelli cânta o „arie”, continuând să vorbească, urmărit permanent de gândurile care îl neliniştea.

— Angelo a devenit, într-adevăr, excesiv de familiar… insolent, chiar. Ştii ce mi-a zis mai zilele trecute? „Reuşeşti să faci foarte bine lucrurile, folosindu-te de alţii, mă întreb, însă, dacă le-ai putea face tu însuţi!” E cam mult nu crezi?

O mână i se aşează pe umăr, întrerupându-i monologul. Minn Lee se afla lângă el, palidă cum n-o mai văzuse niciodată.

— Ce ai, Minn? Ţi s-a făcut rău? întrebă el, aproape indiferent.

— Nu… mă cam doare capul…, spuse ea blând.

— Întinde-te puţin pe canapea, îi recomandă, destul de rece.

O urmări cu privirea până când o văzu întinsă pe divanul cel mare, apoi, atacând o piesă muzicală deosebit de dificilă, îşi concentră întreaga atenţie asupra orgii.

Mulţumit de reuşita interpretării, îşi reluă monologul:

— Da, Angelo se crede un foarte mare „trăgător”… de aici vine tot răul… Ce părere ai, Minn? Cu tine vorbesc, nu răspunzi?… Ce faci, dormi? Ştii doar că la şase te-aşteaptă maşina jos…

Se ridică de pe fotoliul orgii şi văzând scrisoarea pusă de Minn Lee pe masă, o luă şi o parcurse în grabă, apoi alergă spre canapea, urlând:

— Minn Lee! Minn Lee!… Ce, eşti nebună? Ah…!

Rămase o clipă încremenit. Din hol îi parveni vocea lui Kelly şi-l strigă fără să ezite. Poliţistul intră şi dintr-o privire înregistră totul: divanul somptuos cu micuţa Minn moartă – senină în moarte – şi, alături, gangsterul îngrozit.

— Dumnezeule! strigă Kelly.

Văzu în mâna lui Tony cuţitul pe care acesta îl ridicase de jos.

— Aruncă-l, îi ordonă el lui Perelli, care se supuse. Aşa, acum mâinile sus şi, mai ales, nu face mişcări bruşte…!

Kelly îl ţinea pe Tony Perelli sub ameninţarea revolverului.

— N-am făcut eu treaba asta! bolborosi el. Este o sinucidere… Poftim scrisoarea ei… Vezi, e scrisă şi semnată de ea!

Kelly luă scrisoarea şi o citi încet.

„La revedere, Tony. E mai bine aşa decât la, „Cicero”. Dumnezeu să te aibă în pază!”

Era într-adevăr scrisă şi semnată de Minn Lee.

Kelly privi, mai întâi, cadavrul fetei, apoi îl fixă crunt pe Tony. Într-o tăcere grea, scoase o cutie de chibrituri din buzunar, o vărsă pe masă, culese un băţ, îl aprinse şi dădu foc scrisorii. Puse hârtia aprinsă într-o scrumieră şi o urmări până arse complet.

— Perelli, ai ucis mai mult de douăzeci de oameni şi niciodată n-ai dat socoteală pentru asta, zise el cu voce tremurând de mânie stăpânită. De data asta ţi s-a înfundat: vei plăti pentru o faptă pe care n-ai comis-o. E caraghios nu-i aşa…?

Sicilianul îi făcu semn poliţistului să nu tragă, apoi se apropie de perete şi dădu la o parte un tablou; în spatele lui se afla instalat un microfon foarte sensibil.

— Priveşte, Kelly! Îl vezi, e în legătură cu unul din birourile lui R… În momentul când e pus în funcţiune, în biroul acela sunt alarmaţi câţiva funcţionari de încredere care stenografiază tot ce se discută în salonul ăsta. Acum e în funcţiune… Ţi-e clar…!

Perelli pronunţase numele unuia dintre cei mai buni şi mai influenţi avocaţi din Chicago, patronul unei mari agenţii de avocatură. Nu avea motive să-i pună la îndoială spusele; ştia că nu blufează. Cu o stenogramă şi doi indivizi gata să depună mărturie în favoarea sa, Tony Perelli nu putea fi încriminat pentru uciderea chinezoaicei. Ar fi fost în zadar… Putea să-l aresteze, să asigure instruirea procesului, dar, până la urmă, era sigur, totul se termina cu achitarea gangsterului, din lipsă de probe…

Descurajat, Kelly ştia că fusese învins din nou. Mai privi încă o dată trupul neînsufleţit al fetei, scrumul scrisorii, apoi, fără un cuvânt, porni spre uşă; la ce bun să mai insiste? Lumea „gangului” îşi avea legile şi impunităţile ei…

Nici Kelly, nici Perelli, prinşi de evenimente şi de lupta dintre ei, nu-l observaseră pe Angelo, care intrase, cu cea mai mare discreţie, în salon. Constatând dintr-o privire moartea lui Minn Lee, Angelo se schimbase brusc la faţă,

apoi tot atât de tăcut şi neobservat, cum intrase, dispăru în spatele uşii cabinetului particular de lucru al lui Perelli, de unde continuă să supravegheze salonul.

În spatele uşii întredeschise, Angelo se sufoca de ură şi disperare; privirile sale zăboveau când asupra cadavrului femeii pe care o iubise nebuneşte în taină, când asupra celui vinovat de moartea ei…

Kelly pusese deja mâna pe mânerul uşii, când, din spate, îl ajunseră ca o batjocură cuvintele lui Perelli:

— Ce zici de „lucrătura” asta, şefule? E timpul să pricepi şi tu: aici noi suntem LEGEA! Pe Antonio Perelli nu vei pune mâna niciodată, auzi!

Precaut, Angelo verifică dacă cheia funcţionează în broască, apoi scoase un revolver de mare calibru, îl armă încet…

— La revedere, Kelly! mai zise Perelli, izbucnind într-un hohot de râs.

Angelo trase de două ori, trânti uşa şi răsuci cheia în broască, apoi, înhăţând grăbit o geantă de piele cu burduf, plecă spre cel de-al treilea ascensor privat… Avea drumul spre libertate asigurat…

Detunăturile revolverului îl surprinseră pe Kelly în hol, făcându-i semn lui Harrigan, care îl aştepta acolo, că puteau pleca. Ambii poliţişti năvăliră în salon cu pistoalele în mână.

Pe covorul portocaliu, la picioarele canapelei pe care zăcea Minn Lee, Tony Perelli, covrig, îşi dădea sufletul. Harrigan sări peste el şi se repezi la uşa care dădea spre cabinetul de lucru şi încercă s-o deschidă. Kelly îi făcu semn să se potolească. apoi se lăsă într-un genunchi lângă muribund şi îi zise privindu-l în ochii încă lucizi:

— Legea te-a „avut”, Perelli! Nu legea pe care o reprezint, ci propria voastră LEGE! Cât despre justiţie, vei ajunge curând în faţa „Celui-fără-de-greşeală”.

Kelly făcu câţiva paşi prin cameră; bănuia cine trăsese, dar nu făcu eforturi imediate pentru urmărirea lui. Reveni

deasupra muribundului: Tony Perelli era deja un cadavru…

Comisarul se duse la fereastră şi o deschise; dinspre Michigan Lake, nori negri se buluceau deasupra oraşului.

SFÂRŞIT

1 yellow-galben (în engleză), dar şi trădător,fricos (în argou)-N. T.

2 shake hand – strîns mîna (în engleză) – N. T.